

ဝဒါက်တာမတင်ဝင်း

ကြီးပွားသူထူးချွန်သူတို့နှင့်အလွမ်း

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း
 ကြိုတင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြုအမှတ်
 [၂၀၇/၉၇ (၄)]
 စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပိုး
 ကြိုတင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခွင့်ပြုအမှတ်
 [၁၈၂/၉၇ (၄)]

●
မျက်နှာပိုးပန်းချီ

ဇော်မောင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

မေ၊ ၁၉၉၇

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်

●

မောင်စိုးမြင့် (၀၁၁၀၀)၊ ဓရမ်းရောင်စာစဉ်
 အမှတ် ၂၇၊ စကားဝါလမ်း၊ သယ်နိုးကျွန်း
 ရန်ကင်းမြို့၊ ထုတ်ဝေ၍
 ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
 အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့တွင်
 မျက်နှာပိုးနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

-။ စာရေးသူ အမှာ	က
(က) ကြီးပွားသူများ၏ အလေ့အကျင့်ကောင်းများ	၁
၁။ ကြီးပွားသူများနှင့် တည်ကြည်ခိုင်ခံ့သော စိတ်နေသဘာဝ	၃
၂။ ကြီးပွားသူများနှင့် တိကျသော ဦးတည်ချက်	၁၃
၃။ ကြီးပွားသူများနှင့် ရိုးသားရန် သတိရှိမှု	၂၃
၄။ ကြီးပွားသူများနှင့် ကလျာဏမိတ္တ	၃၃
၅။ ကြီးပွားသူများနှင့် ဆောက်တည်အပ်သော သီလ	၄၆
(ခ) ထူးချွန်သူများ၏ အမူအကျင့်များ	၆၅
၁။ ထူးချွန်သူများနှင့် ပြင်းထန်ထက်မြက်သောဆန္ဒ	၆၇
၂။ ထူးချွန်သူများနှင့် အမြဲထေစိတ်ဓာတ်	၇၈
၃။ ထူးချွန်သူများနှင့် ဟန်ချက်ညီသော စိတ်နေသဘာဝ	၈၈
၄။ ထူးချွန်သူများ၏ ဆောက်တည်အပ်သော စိတ်ဓာတ်	၁၀၃
၅။ ထူးချွန်သူများ၏ ဝီရိယ	၁၁၆

(ဂ) အလုပ်

- ၁။ အောင်မြင်လိုလျှင် အရုံးကို စိစစ်ပါ ၁၂၇
  - ၂။ အဟုတ် ဖြစ်ချင်ပါသလား၊ အလုပ်ကို ချစ်ပါ ၁၂၉
  - ၃။ အရုံးကို ပြုံးပြုံးကလေး ရင်ဆိုင်ပါ ၁၅၀
  - ၄။ အလုပ်ပြောင်းလိုပါသလား၊ ကောင်းစွာစဉ်းစားပါ ၁၆၁
  - ၅။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဟန်ချက်ညီဖို့လိုပါတယ် ၁၇၂
  - ၆။ အောင်မြင်ချင်သလား၊
ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းလုပ်ပါ ၁၈၅
  - ၇။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ မစ္စရီယာ မပါပါစေနှင့် ၁၉၄
  - ၈။ ရိုးသားခြင်း ကြီးစားခြင်းတို့ကို အရင်းတည်၍ ၂၀၇
  - ၉။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ့်ဘာသာသိဖို့လိုပါတယ် ၂၂၁
  - ၁၀။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ တန်ဖိုး မသတ်မှတ်ပါနဲ့ ၂၃၅
- ။ နိဂုံးချုပ်ခြင်း ၂၄၉

စာရေးသူ အမှာ

၄၄ နှစ်။ ကြာခဲ့ပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အတွေးထဲတွင် လတ်ဆတ်နေပုံမှာ သိပ်မကြာသေးသလိုပင်။

တစ်ခါက ရေနံချောင်းမြို့ ဈေးကြီး၏ တောင်ဘက် တွင် တန်းစီနေကြသော ဆိုင်ခန်းများ ရှိခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ၄၄ နှစ်လောက်က ရှိခဲ့သော ဆိုင်များထဲတွင် စာအုပ်ဆိုင်များ ပါပါသည်။ ထိုစာအုပ် ဆိုင်များထဲတွင် စာရေးသူ ကျွန်မ နေ့စဉ်နီးပါး စက်ကျတတ်သော စာအုပ်ဆိုင်မှာ စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင် ဖြစ်ပါသည်။ စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင်၏ ပင်ရင်းမှာ ဈေးနှင့်မနီးမဝေး လမ်းမတော်ပေါ် တွင် ရှိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ဈေးတောင်ဘက်က စာအုပ်ဆိုင်မှာပဲ စာဝင်ဖတ်လေ့ ရှိပါသည်။

စာပေလောကသည် ထိုစဉ်ကတည်းက မိသားစု လုပ်ငန်းအသွင်ဖြင့် တည်ရှိခဲ့ရာ ကျွန်မနှင့် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းသည် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့် အခါများတွင် အစ်မဖြစ်သူနှင့် လူလဲကာ စာအုပ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ရပါသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လည်း ထိုင်ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွေမတန်း ကျောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က ထွက်ရှိခဲ့သော စာအုပ်များမှာ သူ့ခေတ်နှင့် သူ့စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ကျောင်းမှာ ပြဋ္ဌာန်းသည့် သမိုင်းစာအုပ်၏ အမည်ကပင် လောကီထုပ္ပတ် လူတို့စာတံ ဟူသော အမည်နှင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာတွင် ဖတ်ရသည့် ဖတ်စာအုပ် မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော ဦးမာယ ဆိုသည့် အမည်နှင့် စာအုပ် ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထို့အပြင် စာပေဗိမာန်ကထုတ်ဝေသော ပျားအကြောင်း အပါအဝင် သိပ္ပံစာစဉ်များ၊ နိုင်ငံတကာ ပုံပြင်များ အပါအဝင် ဝိဇ္ဇာ စာစဉ်များမှာ စာဖတ် ဝါသနာပါသော ကျွန်မတို့ ကလေးများအတွက် အလွန် ဆွဲဆောင်မှုကောင်းသော စာအုပ် များ ဖြစ်ကြပါသည်။

စာပေဗိမာန်ထုတ် စာအုပ်များမှာ ဈေးပေါပါသည်။ ငါးဖူးတန်း၊ သုံးမတ်တန် စာအုပ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ပြားကို ပြောင်း၍သုံးပြီး သို့မဟုတ် မသုံးသေးဟု ကျွန်မ သေသေချာချာ မမှတ်မိပါ။ သေချာသည်မှာ ကျွန်မ ဖတ်လိုသမျှကို အိမ်က ဝယ် မပေးနိုင်လောက်အောင် ထိုစဉ်က ငွေကြေးဈေးမြင့်ခဲ့သည့်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာပေလောကမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ကျောင်းမှာလည်း တတွဲတွဲပင်။ သူက အေးသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မန်ကျည်းစေ့များ ဩစာစေ့များဖြင့် ဧယံတောက်ကြသည်။

ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်အပြန် တွင် ကျွန်မက သူ့ဆိုင်သို့လိုက်ကာ တမေ့တမော စာဖတ်နေတတ်ပါသည်။ ကြီးလာသည့် အချိန် ကျမှ စာအုပ်ကို အစုံအလင် ဝယ်မပေးနိုင်သော်လည်း စာဖတ်သည့် အခွင့်အရေးကို မပိတ်ပင်ဘဲ စိတ်ချ ယုံကြည်စွာ ကျွန်မကို လွှတ်ထားခဲ့သည့် မိဘများ၏ ကျေးဇူးကြီးပုံကို သတိတရားရှိရပါသည်။

ကျောင်းကပြန်ရင် အိမ်တန်းပြန်၊ ကျောင်း စာကလွဲလို့ ဘာစာမှ ဖတ်စရာမလိုဘူး၊ အိမ်က အလုပ်တွေကို ကုလုပ်ပေးဦး မှပေါ့ဟု မပြောသည့် မိဘများကို ကျေးဇူးတင်ရသကဲ့သို့ ညီမနှင့်လိုက်ကာ ဆိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်၍ နေ့စဉ် စာဖတ် တတ်သော ကျွန်မကို မငြူဖူဘဲ လက်ခံကြသော စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင် ပိုင်ရှင်များကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ထိုသို့သော ကျေးဇူးတင်စိတ်များသည် ကြီးမှ ပေါ်လာသော ကျေးဇူးတင်စိတ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ စာဖတ်နေရလျှင် ဘာကိုမျှ မသိ။ မမြင်။ ဘာမှ မစားရလို့လည်း ဆာသည် မရှိခဲ့။ စာဖတ် ဝါသနာပါသူပီပီ အဖုံးပြုတ်နေသော စာအုပ်ကလေးများ ဟိုတစ်အုပ် သည်တစ်အုပ် ဖြစ်နေတာကိုတော့ မြင်မိအောင် မြင်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီစာအုပ်တွေကို ဆိုင်အတွင်းခန်းမှာ ပစ်ထားရသလဲဟု ကျွန်မ မေးမိသည်။ အဖုံးမှ မပါတာ ဘယ်လိုလုပ်ဝယ်ကြမှာလဲ ဆိုသည့် စကားကို ကြားတော့ ကျွန်မက ဈေးလျှောပေးလေ၊ ငါ မုန့်ဖိုးနဲ့ စုဝယ် မယ်ဟု သူငယ်ချင်းကို ပြောမိသည်။ သူက သဘောတူသော

ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် အဖုံးပြုတ်နေသော အဖုံးမပါသော စာအုပ်များ များလာပါသည်။

တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှင်းရင်း အဖေက အဲသည် စာအုပ်များကို မြင်သည်။ စာအုပ်များကို အဖုံးပြုတ်အောင် စည်းပုံကမ်းမဲ့ ကိုင်ရသလားဟု အဖေက ဆူပါသည်။ ကျွန်ုပ်မက အေးအေး သက်သာ လေသံဖြင့် အဖေရယ် စာအုပ်တွေက ဝယ်ကတည်းက အဖုံးမှမပါတာ၊ ဈေးသက်သာလို့ သမီးမှန်ဖိုးထဲက စုဝယ်ထားတာဟု ပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် အဖေမျက်နှာမှာ အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့်ပုံ ပေါ်လာသည်ကို ထိုစဉ်ကပင် ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။

အဖေက ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ နောက်ကို သမီး သူငယ်ချင်းဆိုင်က ဝယ်ချင်တဲ့ စာအုပ်ကို အသစ်အတိုင်း အကောင်းအတိုင်း ဝယ်ပါ။ အဖေ ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်ဟု ပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မ၏ ဝမ်းသာမှုမှာ ပြောမပြ တတ်အောင်ပင်။

နောက်တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းနှင့် အတူလိုက်ကာ ပထမဆုံး အဖုံးနှင့် ဝယ်မိသော စာအုပ်မှာ ရွှေငန်း ညကျောင်းစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်မ စာပေဗိမာန် မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း လစဉ်ယူပါသည်။ နိုင်ငံတကာ ပုံပြင်များစာအုပ်ကို ဝယ်ကာ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုသို့ လှူပူပါသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခုနှစ်သေသေချာချာ မမှတ်မိသော ရက်စွဲ သေသေချာချာ မမှတ်မိသော အချိန်တစ်ချိန် တွင် စာပေလောက မိသားစု ရန်ကုန်ကို ပြောင်းတော့ မည်ဟု သတင်းကြားရသည်။

စာအုပ်များကို ထုတ်ရောင်းသည်။ လမ်းမတော်ကဆိုင်တွင် စာအုပ်များကို ပုံထားသည်။ ဈေးတောင်ဘက်ကဆိုင်လည်း ကုန်စုံဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ရေနံချောင်း စာပေလောကတို့ ခွဲခွဲကြာသည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဝတ်တွင် ကျွန်ုပ်မသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အနီးမှာရှိသည့် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှာသာ ကျက်စားခဲ့သည်။ မြို့ထဲသို့ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းခဲ့သည်။

စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်သည့် အချိန်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်မက ကျွန်ုပ်မထက် အလွန်ငယ် သော ကလေးများကို ဆွေမျိုးစပ်သည့်စကားများ မပြောတော့ပါ။ စာအုပ်များကိုတော့ ဝယ်ဖြစ်ပါသည်။ စာပေလောက စာအုပ်များ ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မစာအုပ်များ ထုတ်ချင်မလားဟု တစ်ခါမှ မတွေးဖူးပါ။ မတွေးဖူးသည့် အကြောင်းထဲတွင် စာပေလောက စင်မြင့်သို့ ကျွန်ုပ်မ မရောက်နိုင်သေးဘူး ဆိုသည့် အတွေးကလည်း စိတ်ထဲတွင် ရိုးတိုးရိတ်တိတ် ရှိနေမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြောသဖြင့် အခြား ထုတ်ဝေသည့် စာပေတိုက်များကို စင်နိမ့်ဟု မဆိုလိုပါ။

စာပေလောက က စာအုပ် ထုတ်ဝေချင်ပါသည်ဟု လာရောက်ပြောဆိုသည့် အချိန်အထိ ကျွန်ုပ်မမှာ မသေချာသလို ခံစားရသည်။ စာအုပ် တကယ်ထုတ်ကြရန် စီစဉ်သည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်မနှင့် စာပေလောက ရေနံချောင်းမှာ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်

လောကံက ဆုံစည်းခဲ့သလဲဆိုသည့် အတွေးကို တွေးမိသည်။
ထို့ကြောင့် ၄၄ နှစ် ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာပေလောက စာအုပ်ဆိုင်တွင်
တမေတမော ထိုင်၍နေခဲ့သော နှစ်နှစ်တာ အချိန်က စုဆောင်း
ခဲ့သော ဗဟုသုတများ၊ ထိုဗဟုသုတများ၏ တွန်းအားကြောင့်
တိုးတက်ရင့်ကျက်လာ ခဲ့သော စိတ်နေသဘာဝ၊ ထိုအချိန်ကစ၍
အမြစ်တွယ်ခဲ့သော စာရေးချင်သည့် စိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် စာအုပ်
၁၂ အုပ်လောက် ထုတ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် စာပေလောကမှ
ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးစာအုပ် ထွက်လာတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသို့ ထွက်လာသော စာအုပ်သည် အောင်မြင်လိမ့်မည်၊
စာပေလောကနှင့် ကျွန်မလည်း ကံစပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ
စိတ်မှာ သေချာနေပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် သေချာသော
စိတ်ဓာတ်ဖြင့်လုပ်ကြရန် လူငယ်များကို တိုက်တွန်း ရေးသား
ထားသော စာအုပ်ဖြစ်၍လည်း ပို၍ အောင်မြင်မည်ဟု
သေချာနေပါသည်။

ဒေါက်တာမတင်ဝင်း (ပညာရေးတက္ကသိုလ်)

က

ကြီးပွားသူများ၏ အလေ့အကျင့်ကောင်းများ

၁။ ကြီးပွားသူများနှင့် တည်ကြည်နိုင်ခဲ့သော စိတ်နေသဘာဝ

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကတော့ ကြီးပွားသူလို ပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ ကြည့်ရှုတဲ့ အခါမှာ ကြီးပွားသူနဲ့ မကြီးပွားသူတို့မှာ ခြားနားတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိလာရပါတယ်။ အဲဒီ ခြားနားမှုများကို သတိထားပြီး လေ့လာနေတာ ကြာပါပြီ။ စာရေးသူတစ်ယောက် အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားပြီးဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းကို စာရေးတဲ့အခါ ထည့်ရေးချင်တတ်ပါတယ်။

ကြီးပွားသူလိုဆိုတဲ့နေရာမှာ မှန်ကန်သောနည်းများဖြင့် ကြီးပွား သူကို ဆိုလိုပါတယ်။

ဆောင်းပါးထဲမှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာ ရေးသလို အမှတ်စဉ် ထိုးပြီး မရေးလိုပေမယ့် ကျွန်မ စေတနာညွှတ်ပြီး ပြောချင်တဲ့သူတွေက လူငယ်တွေဖြစ်နေတာကြောင့် အမှတ်စဉ်ထိုးပြီး ဖော်ပြပါမယ်။

ကြီးပွားတိုးတက်တဲ့သူမှာ

၁။ တည်ကြည်ခိုင်ခန့်တဲ့ စိတ်နေသဘာဝ ရှိတတ်ပါတယ်။

စိတ်ငယ်တတ်သူများ၊ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်သူများ၊ စိတ်ကြီးဝင်တတ်သူများ၊ စိတ်အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သူများဟာ ကြီးပွားရေးနဲ့ ဝေးတတ်ပါတယ်။

စိတ်ငယ်တတ်တယ်လို့ ဆိုရာမှာ ငါတို့ကတော့ ဘဝပေးနဲ့ချာပါတယ်။ ပညာလည်း တတ်တာမဟုတ်၊ အရင်းအနှီးလည်းရှိတာမဟုတ်။ အဲဒီတော့ ကြီးပွားရေးဆိုတာ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ မသေထမင်း၊ မသေဟင်း စားနေရရင်ပဲ တော်လှပြီလို့ တွေးတဲ့သူဟာ စိတ်ငယ်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်ကျတတ်သူများကတော့ ကြီးပွားချင်တယ်၊ ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားတယ်၊ ကြိုးစားရင်း 'ဟင်း အခက်အခဲတွေကလဲ များလိုက်တာ ငါတော့ ကြီးပွားတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး' လို့ တွေးတောပြီး ဘာမှ ဆက်မလုပ်နိုင်ဘဲ ငိုငင်တွေ နေတတ်သလို လုပ်လက်စအလုပ်ကိုချထားပြီး ငါးပွက်ရာ ငါးစာချသလို ကြုံတဲ့ အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်တတ်ကြပါတယ်။

လောကမှာ စိတ်ဓာတ်လုံးဝမကျဖူးတဲ့သူ ဆိုတာကတော့ အရင့်အမာများမှတစ်ပါး သာမန်လူတွေထဲမှာတော့ မရှိတန်ရာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျပြီဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်ချင်း သိတဲ့လူ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ဒါမှ ဘာကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ဆန်းစစ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာပါမယ်။ ဆန်းစစ်ပြီး ပြင်တန်တာကို ပြင်ရပါမယ်။

ကိုယ်ပင်ပန်းလွန်းရင် ကိုယ်ကို အနားပေးရပါမယ်။ စိတ်ပင်ပန်းလွန်းရင် စိတ်ကို အနားပေးရပါမယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်းမှာ ကိုယ်ကိုရော စိတ်ကိုပါ လွှတ်ချင်တိုင်း လွှတ်ပစ်လိုက်လို့ မရပါဘူး။ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ အလျှော့ပေးရပါမယ်။

နို့မဟုတ်ရင် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်တဲ့သူတွေနဲ့ တွဲပြီး အနေအထိုင် မှားသွားတတ်ပါတယ်။ အဖတ်ဆယ်မရ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ စိတ်ဓာတ်ကျရင် စာအုပ်ကောင်းများကို ဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်။ မိမိအပေါ်မှာ ကောင်းမြတ်တဲ့ စေတနာနဲ့ အပြုအမူများကို ထားတယ်၊ ပြုတယ်လို့ ယုံကြည်ရတဲ့ ကလျာဏ မိတ္တူများနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ပွင့်လင်းကြည်သာစွာ စကားပြောဆိုသင့်ပါတယ်။

အကောင်းဆုံးကတော့ ဖြတ်လမ်းမဟုတ်တဲ့နည်းများနဲ့ မိမိယုံကြည်ရာ သာသနာရဲ့ အဆုံးအမကို မပြတ်တမ်း လက်ခံကျင့်ကြံဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

စိတ်ကြီးဝင်တတ်သူများဟာ စိတ်ငယ်သူများ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသူများထက် ပိုပြီး ပြဿနာရှိသူများဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ လေ့လာလို့ ရသမျှ အတွေ့အကြုံကို အခြေပြုပြီး ပြောလိုပါတယ်။

စိတ်ကြီးဝင်သူများဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကြီးပွားနိုင်သူလို့ လုံးဝ ယုံကြည်ထားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအထိကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ခရီးတစ်သောင်းကိုသွားဖို့ရာ ခြေတစ်လှမ်းက စရပါတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို မျက်ကွယ်ပြုထားသူ ဖြစ်တတ်ပါ

တယ်။ အဲဒီတော့ မြဲမြဲခိုင်ခံ့တဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ ခရီးစဖို့ထက် ခုန့်ပျံ ကျော်လွှားပြီး ကြီးပွားရေး ပန်းတိုင်ဆီ အရောက် လှမ်းလို့တတ်ပါ တယ်။

ကိုယ့်အထွာနဲ့ ကိုယ်ဆိုတာကို မျက်ကွယ်ပြုပြီးတော့ သူဟာ ငါ့လောက် မတော်ဘူး၊ သူတောင်မှ ဒီလိုဖြစ်နေသေးတာ ငါက ပိုဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုအလုပ်လောက်ကတော့ ငါနဲ့ မတန်ဘူး စတဲ့ လမ်းချော်သော အတွေးများကို လက်ကိုင်ပြုထားတတ်ကြပါ တယ်။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်အကိုင်ကို ရွေးချယ်တဲ့အခါမှာ မိမိနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အလုပ်အကိုင်ထက် မိမိအထင်ကြီးတဲ့ သူများရဲ့ အလုပ် အကိုင်ကို အတုယူပြီး လိုက်လုပ်တတ်ကြပါတယ်။

စိတ်ကြီးဝင်တဲ့သူများဟာ များသောအားဖြင့် သီဝရီသမား များလည်း ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိမိလုပ်ငန်းရဲ့ ပကတိအခြေအနေကို မလေ့လာဘဲ သီဝရီကိုသာ လူအထင်ကြီးအောင် ရွတ်ဆိုတတ်ပါတယ်။ လုပ်တော့သာ တစ်လွဲတွေ လုပ်တတ်တာပါ။ သီဝရီအရတော့ ချောနေအောင် ပြောတတ်ကြပါတယ်။

မိမိရဲ့အထွာကို မသုံးဘဲ သူများရဲ့အထွာနဲ့ အလုပ်လုပ်တတ် ကြသူများဟာ မကြာခင်မှာပဲ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းမိသူများအဖြစ် ဆက်တတ်ကြပါတယ်။ အစောကတည်းက ကိုယ့်အထွာကိုမှ ကိုယ် သုံးဘဲကိုး၊ ဒီလောက်တော့ ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။

အဲဒီလို လူမျိုးတွေ ကျွန်မတို့ ဝန်းကျင်မှာ အတွေ့ရများပါ ရာယ်။ ကြွေးတင်သူများ၊ မတတ်သာလို့ လိမ်လည်ရာရောက်သွားသူ

များဟာ မနိုင်ဝန်ထမ်းလို့ ဖြစ်လာကြသူများ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ (ခြင်းချက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ) ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်တော့ အထင်ရောက်ပြီး အစွန့်လွှန်းရာက ဖြစ်သွားတဲ့သာမက များပါတယ်။

စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်သူများဆိုတာကလည်း အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက် ထင်ကြေးနဲ့ မကိုက်ရင် နောက်တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်လိုက်နဲ့ အလုပ်ကို တည်တည်တံ့တံ့ မလုပ်ဘဲ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချတတ်ကြ သူများ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

အဲသလို အလုပ်ကို အပြောင်းအလဲများစွာနဲ့ လုပ်တတ်ကြ သလို စိတ်ကလည်း အတက်လွန်လိုက်၊ အကျလွန်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေ တတ်ကြပါတယ်။ အတက်လွန်တဲ့အခါမှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ တူတယ်၊ တန်တယ်မထင်ဘဲ လူအချင်းချင်းကို အထင်သေး၊ အမြင် သေး စကားပြောတတ်ပါတယ်။ နှိမ်ပြီးလည်း ဆက်ဆံတတ်ကြပါ တယ်။ စိတ်ကျသွားတဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ် အထင်သေးလို့ နှိမ်ထား ခဲ့ဖူးတဲ့သူကိုပဲ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်လို့ တောင်းပန်နဲ့ ဆက်ဆံမိ ကြတဲ့သူများအဖို့ ရွံစရာအနေအထားကို ရောက်သွားတတ်ကြပါသေး တယ်။

ကြီးပွားရေးနဲ့ ဝေးတတ်တဲ့သူများရဲ့ စိတ်နေသဘာဝကို တင်ပြတဲ့ နေရာမှာ တည်ကြည်ခိုင်ခံ့တဲ့ စိတ်နေသဘာဝဆိုတဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ သဘောထားရှိသူများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အလွယ်နဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် တည်ကြည်ခိုင်ခံ့တဲ့ စိတ်နေသဘာဝဆိုတာ မွေးရာပါ အရည်အချင်းလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ မွေးကတည်းက စိတ်ဓာတ် ချင်း ကွာခြားမှုရှိတတ်တာကိုတော့ မငြင်းဆန်လိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရလာသမျှ အနေအထားကနေပြီး အလေ့အကျင့်ကောင်းများနဲ့ လူကို ပြုပြင်ယူလို့ရသလို စိတ်ကိုလည်း ပြုပြင်ယူလို့ ရပါတယ်။

စိတ်ကို ပြုပြင်လို့ရတယ်ဆိုတာ ပြောနေရင်း မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကြီး အရှင်နေကာဘိဝံသရဲ့ အဆုံးအမတစ်ခု ခေါင်းထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ 'စိတ်ကိုလဲပြင်၊ ရုပ်လဲပြင်၊ ပြင်ဆင်တိုင်းလှ၊ ပြုတိုင်းရ၊ သုခနိဗ္ဗာန်တိုင်လိမ့်မယ်' ဆိုတဲ့ အဆုံးအမ ဖြစ်ပါတယ်။

တည်ကြည်ခိုင်ခံ့တဲ့ စိတ်နေသဘာဝကို ရနိုင်ဖို့ မြန်မာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်များ လိုက်နာတဲ့ နည်းများကို မင်္ဂလသုတ်တော်ထဲမှာ ရှာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

မင်္ဂလာ မင်္ဂလဆိုတဲ့ စကားကိုက မကောင်းမှုကို ပယ်သတ်ခြင်း၊ လျော့ပါးနိမ့်ကျစေတတ်သော မကောင်းသည့် အကြောင်းတရားများကို ရှင်းလင်းခြင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ အပြန်အလှန် ဆိုရင်တော့ ကောင်းမှုကို ပွားများခြင်း၊ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သော အကျိုးတရားများကို ပွားများစေခြင်းလို့ ယူလို့ရပါတယ်။

အဲဒီ မင်္ဂလသုတ်တော်ထဲမှာ အစပိုင်းမှာကတည်းက 'အသေဝနာစ ဗာလာနံ ပဏ္ဍိတာနဉ္စသေဝနာ ပူဇာစပူဇနေယာနံ' လို့ ပါပါတယ်။

တချို့သော ကလေးများက ပြောတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပေါင်း စိတ်ခွာပေါင်းတာပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ မပေါင်းရင်လည်း မကောင်း

လို့ ပေါင်းရတာပါ။ ကျွန်တော်က (ကျွန်မက) ဆုံးမသွန်သင်ပြီး ပေါင်းတာပါလို့ ပြောတတ်ကြပါသေးတယ်။

လူအနေနဲ့ အညစ်အကြေးစွန်းထင်းပေကျုံ့ခြင်းဟာ မြင်သာပါတယ်။ စိတ်အနေနဲ့ အညစ်အကြေးတင်တာဟာ မမြင်သာပါဘူး။ 'ခွေးတောက်သရက် ပင်ချင်းယှက်သော် သရက်ပင်မင်း သီးချိုကင်း၏' လို့ ဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ မကောင်းတာနဲ့ပေါင်းပြီး မကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်သွားဘူးဆိုရင်တောင်မှ ကောင်းတဲ့သူဖြစ်လာဖို့ အနည်းနဲ့ အများ အခက်အခဲ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

မိမိကို ချစ်ခင်ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာက မိမိရဲ့ အသိုက်အဝန်း ကလည်း ကောင်းနေမှ ပိုပြီး မြန်ဆန်ပါတယ်။ အခုခေတ်တွေမှာလို အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး လူတော်တွေ၊ လူကောင်းတွေကို နေရာပေးဖို့ ရှာဖွေနေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းတဲ့သူတွေကို ရွေးချယ်လိုကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ လူကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းတဲ့သူဟာ တစ်ပန်းသာနိုင်ပါတယ်။ လူကောင်းတွေလို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ရာထူးဂုဏ်သိမ် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိတဲ့သူများကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရှိတဲ့သူကိုသာ ဆိုလိုပါတယ်။

'ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ' ဆိုတာက ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းကို ဆိုလိုပါတယ်။ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာများကို တတ်ကျွမ်းကြရုံတင်မက အကျင့်သိက္ခာနဲ့ပါ ပြည့်စုံပြီး စေတနာ စိတ်ကောင်းရှိကြတဲ့သူများကို ပေါင်းသင်းခြင်း၊ ဆည်းကပ်ခြင်းဟာ အကျိုးထူးတရားကို အစဉ် ရစေနိုင်ပါတယ်။ ထူးပြီး ရှင်းစရာမလိုပါဘူး။

ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများဟာ ကောင်းသော စကားကိုသာ ဆိုတတ်ပါတယ်။ ကောင်းသော စေတနာနဲ့ ကောင်းရာကိုသာ ညွှန်တတ်ပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုကို ပြုမူ ပြောဆိုလေ့ မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာကို မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချလက်ချ တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ စိတ်ကို သူတို့ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအားနဲ့ တည်ငြိမ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။

ပူဇော်ထိုက်သူများကို ပူဇော်ပါလို့ ဆိုတာက အစောပိုင်းက ပြောသလိုပါပဲ။ မိမိသက်ဝင်ယုံကြည်ရာ သာသနာရဲ့ အဆုံးအမကို မြဲမြံစွာ ခံယူပါဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များကတော့ ရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘဆရာသမားများ ကျေးဇူးရှင်များကို ရိုသေပူဇော်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပူဇော်ထိုက်သူများကို ပူဇော်တဲ့ သူဟာ အမြဲတစေ စိတ်၏ တည်ကြည်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ရနိုင်ပါတယ်။

ငါလျှင်ကောင်းစိမ့် ဆိုတဲ့ လောဘဦးစီးတဲ့ ပူဇော်ခြင်းမျိုးကို မလိုက်စားစေချင်ပါဘူး။ ပူဇော်ထိုက်တဲ့ ဂုဏ်ကိုသာ မိမိရဲ့ စိတ် သန္တာန်ထဲရောက်အောင်သွင်းပြီး ပူဇော်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် စိတ်အေးချမ်းသာရှိလာမှာ သေချာပါတယ်။

ကျေးဇူးရှိသူများရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အထူးဆင်ခြင်ပြီး ပူဇော် မယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုရင် ကြွေးမတင်တဲ့အတွက် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသူ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးဆိုတာ ငွေကြေးလိုကျေအောင် မဆပ်နိုင်ပေမယ့် တတ်အားသရွေ့ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အောက်မေ့

ဆင်ခြင်ပြီး ပူဇော်ရင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ စိတ်ရှိလာမှာ သေချာ ပါတယ်။

ဆောင်းပါးက ရှည်လာပြီဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တည်ကြည် ခိုင်မာတဲ့သူများနဲ့ ပတ်သက်ရာ မင်္ဂလာသုတ်တော်ပါ အကြောင်း သုံးချက်ကို တင်ပြလိုပါသေးတယ်။

သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်မှာ နေထိုင်ရခြင်း၊ ရှေးက ပြုဖူးသော ကောင်းမှုရှိခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ခြင်း ဆိုတဲ့ အကြောင်းသုံးခုကလည်း ကြီးပွားခြင်းရဲ့ အခြေခံ စိတ်ဓာတ် တည်ကြည်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ချင်းတောင်မှ မကောင်းတဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရင် မကောင်းတဲ့ရလဒ်ကို ရတတ်ပါတယ်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်မှာ နေမှသာ လောကီ လောကုတ် အကျိုးကျေးဇူး ရှိနိုင်ပါတယ်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်မဟုတ်ခဲ့ရင် အဲဒီအရပ်ကို သင့်တင့် လျောက်ပတ်တဲ့ အရပ်ဖြစ်အောင် မိမိစွမ်းအားနဲ့ ပြုပြင်နိုင်ရင် ပြုပြင်ရပါမယ်။ မပြုပြင်နိုင်ရင်တော့ သင့်တင့်တဲ့နေရာကို ပြောင်းသွား တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ ကံကောင်းတဲ့သူ၊ ရှေးက ပြုဖူးတဲ့ ကောင်းမှုရှိသောသူလို့ ပြောနိုင်ပါပြီ။ ပိုကောင်းအောင်သာ ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုပါတယ်။

မိမိကိုယ်ကို ဆောက်တည်ခြင်းဆိုတာကတော့ မကောင်းတာကို ရှောင်နိုင်အောင် ကောင်းတာကို ဆောင်နိုင်အောင်နဲ့ စိတ်ကို ဖြူစင်စွာ ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာကို ပြောတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအလုပ်ဟာ မလွယ်သလို လေ့ကျင့်ပါများရင် မခက်လှတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ သူတော်ကောင်းများရဲ့ အဆုံးအမမှာ တည်အောင် ကြိုးစားရင်း ပြည့်စုံလာနိုင်တဲ့ အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

၂။ ကြီးပွားသူများနှင့် တိကျသော ဦးတည်ချက်

အရင်တစ်ပတ်က ရေးပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးမှာ ကြီးပွားသူများတွင် အမှတ် (၁) တည်ကြည်နိုင်ခဲ့သော စိတ်ထားရှိတတ်သည်ဆိုတာ နဲ့ပဲ ဆွေးနွေးတင်ပြချက်များက ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်စာ ဖြစ်သွား ပါတယ်။

ကြီးပွားသူများရဲ့ အလေ့အကျင့်ကို ရေးတဲ့နေရာမှာ တက်ကျမ်း သဘောမျိုး တက်ကျမ်းပုံစံမျိုးနဲ့ ရေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ တက်ကြွ ထက်မြက်ကြတဲ့ လူငယ်များအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အတွေးကို ကျယ်ပြန့် နိုင်အောင် ဖြန့်နိုင်ဖို့ အစာပေးတဲ့သဘောပါပဲ။ အဲဒီတင်ပြချက်တွေ ထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့စာပေထဲက သဘောတရားတွေ အများကြီး ပါမှာပါပဲ။ လူတွေအကြောင်းကို လေ့လာထားတာကလည်း အများကြီး နေရာယူမှာပါပဲ။

ကဲပါလေ အချိုးနီဒါနဲ့နဲ့ သိပ်ရှည်နေတာ မကောင်းလှပါဘူး။
ကြီးပွားတဲ့သူများဟာ

၂။ ဦးတည်ချက် တိတိကျကျ ထားလေ့ရှိပါတယ်။

ဦးတည်ချက်နဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်မတို့ ပညာရေးနယ်ပယ်မှာ သတ်မှတ်ခဲ့ခြားထားတာရှိပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာက ဖြစ်ချင်တာကို သတ်မှတ်ထားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး တိကျခြင်း မရှိပါဘူး။ ကြီးပွားရမယ်။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လဲတော့ မသိဘူး။ အဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်ရမှာပဲဆိုတာက ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပွားရမယ်။ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ တိကျတဲ့ပန်းတိုင် သတ်မှတ်ထားလိုက်ခြင်းဟာ ဦးတည်ချက် တိတိကျကျ ထားလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနေရာမှာ ရည်ရွယ်ချက်ထားရှိခြင်း၊ ဦးတည်ချက် ထားရှိခြင်းတို့လို မဟုတ်ဘဲ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချသလိုမျိုး သူများကြီးပွားသွားတာနဲ့ ငါလည်း အချိန်မီ ဒါမျိုးလုပ်ဦးမှဆိုပြီး ထလုပ်တာမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စကတော့ တာရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ ခက်ပါတယ်။ ကြီးပွားလိုက်ရင်လည်း ဟုန်းခနဲပါပဲ။ ကုန်တော့လည်း ကုန်းလို့တောင် ကောက်စရာ မရှိတတ်ပါဘူး။

နောက်တစ်မျိုးလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးပွားချင်တယ်။ စာတွေဖတ်တယ်။ ကြီးပွားတဲ့သူတွေကို လေ့လာတယ်။ ဒါတွေဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လွန်သွားရင် အလုပ်မဖြစ်တတ်ပါဘူး။

ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ ကြီးပွားသွားသူများဟာ တိကျတဲ့ဦးတည်ချက် ထားတတ်ပါတယ်။ စာလည်းဖတ်ပါတယ်။ ခေတ်ကိုလည်း

လေ့လာပါတယ်။ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုကိုလည်း မိမိနားလည်ပါတယ်။ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ရဲ့ သဘာဝနဲ့ မိမိရဲ့ သဘာဝကို ညှိကြည့်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ဦးတည်ချက်ချက်တည်းက မိမိပတ်ဝန်းကျင်၊ မိမိအလုပ် စတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်များကို ဟန်ချက်ညီအောင် ညှိထားတတ်သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာလည်း ခုန်ပျံကျော်လွှားတဲ့ အလေ့အကျင့် မရှိတတ်ပါဘူး။ ခရီးတစ်သောင်းကို ခြေတစ်လှမ်းက စရပါတယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုးနဲ့ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ခြေချလိုက်တာနဲ့ မြဲမြံခိုင်ခံ့တဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ခပ်မှန်မှန်လှမ်းတော့တာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်မရေးတဲ့ မှတ်သားမိသော စကားများကို ဖတ်မိတဲ့သူလည်း ရှိပါမယ်။ မဖတ်ရသေးသူတွေလည်း များမှာပါပဲ။ အဲဒီတော့ အဖေ နမူနာကလေးကို တင်ပြလိုပါတယ်။

အဖေဟာ ကြီးပွားချင်တဲ့ လူလတ်ပိုင်းဘဝအစမှာ သူနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို ခိုင်မာတည်ကြည်တဲ့စိတ်ထား၊ တိကျတဲ့ ဦးတည်ချက်ထားပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး အဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်ကို ပြောပြရပါဦးမယ်။ စစ်အတွင်းက ပျက်စီးနေတဲ့ကားများမှ ကောင်းသမျှ အင်ဂျင်များကို လေလံပစ်တော့ သွားခွဲတာကို မှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီအင်ဂျင်များက တကယ်တော့ အခွဲတွေပါပဲ။ အဖေက အင်ဂျင်များကို အသင့်ကားပေါ်တင်ပြီး တပ်ဆင်မောင်းနှင်တဲ့အထိ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများကို ထည့်ပြီး ငြင်ဆင်ရပါတယ်။

၅။ ထူးချွန်သူများ၏ ဝိရိယ

ထူးချွန်လိုသူများဟာ စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့သူ၊ ဘဝင်မြင့်တဲ့သူ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ အရင်တစ်ပတ် ကြီးပွားရေးထဲမှာ ဆွေးနွေးတင်ပြပြီးပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတစ်ပတ်မှာတော့ ထူးချွန်သူများဟာ မိမိဘာလုပ်ချင်သလဲ။ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုက ဘာလဲဆိုတာသိပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်တတ်သူများ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကို ဆက်လက်တင်ပြလိုပါတယ်။ မိမိ ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာကို သိပြီး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဆင်တူတဲ့ စကားမျိုးကိုတော့ တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ အရင် တင်ပြချက်နဲ့ ထပ်တူ မဟုတ်ဘဲ ဆက်စပ်မှု ရှိနေတဲ့ အမူအကျင့်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသလို တင်ပြလိုပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ထူးချွန်တဲ့ ကလေးများနဲ့ ခဏခဏ ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ အဲသလို ဆုံတဲ့အခါမှာ သူတို့ဘာသာသူတို့ သတိထားမိပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာကြိုးစား

ကြသူများရှိသလို လူကြီးက မတိမ်းမစောင်းရအောင် အကြံပေးပြုပြင်ပေးမှ ပိုပြီး လမ်းကြောင်းမှန်သွားတဲ့သူများကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ဘာသာ သူတို့လမ်းကြောင်းအမှန်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးသားဆိုတဲ့ သူများအနေနဲ့လည်း မွေးကတည်းက အလိုလို တတ်သိလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘ ဆရာသမားများရဲ့ တိုက်ရိုက်ဆုံးမမှု၊ ရှေ့က ဦးဆောင်လမ်းပြမှုတို့ကြောင့် တတ်သိနားလည်လာကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ထူးချွန်သူအများစုဟာ စာဖတ်ဝါသနာပါကြပါတယ်။ အလိမ္မာ စာမှာရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ တချို့သူများဆိုရင် စာကို ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း စာကောင်းပေမွန်များကို ရွေးတတ်လာပါတယ်။ စာကပေးတဲ့အသိနဲ့ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြုပြင်ပြီး ကြီးပွားသွားသူ ထူးချွန်သွားသူများရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ မကြာခဏ ကြားခဲ့ကြရဖူးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ထူးချွန်သူများဟာ မိမိ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုက ဘာလဲဆိုတာကို အလိုလို သိလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို သိဖို့က အကဲခတ်တတ်ရပါမယ်။ စူးစမ်းတတ်ရပါမယ်။ အထူးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်လည် အကဲခတ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုဟာ ဘာလဲဆိုတာကို အစောပိုင်းကတော့ ရေရေရာရာ သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူငယ်တွေရဲ့ သဘာဝက အရာရာကို အနည်းနဲ့အများတော့ စိတ်ဝင်စားနေတတ်တာကိုး။ အခုလိုခေတ်မျိုးမှာ ပိုက်ဆံကြွယ်ဝတဲ့သူတွေကိုမြင်တဲ့အခါမှာ ကြွယ်ဝလို့ကြပါတယ်။ အနုပညာမှာ ထူးချွန်ကြသူများရဲ့ ကျော်စောသတင်းရှိမှု၊ အလျင်အမြန် ချမ်းသာကြွယ်ဝ

မှာ အခုရှိနေတဲ့ တိုက်နေရာကို လူနေအိမ်လောက်သာ ရည်ရွယ် ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တိုက်ကြီးကြီးဆောက်ပြီး စက်ပစ္စည်းအသစ်များ ကို သူ့အခန်းကဏ္ဍနဲ့သူ ခွဲပြီး ရောင်းချဖို့အထိ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီခေတ်က ပြည်သူပိုင်သိမ်းတာနဲ့ နိုင်ငံခြားက ပစ္စည်းတွေ မှာမရတာနဲ့ အဖေ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အထိ ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။ အဖေ အသက်က ကြီးသွားတာလည်း ပါမှာပါပဲ။

မဆုံးခင်တစ်ပတ်အလို ဆေးကုပေးဖို့ ရန်ကုန်ကို ခေါ်ခဲ့တဲ့ အခါမှာတောင် ကားထွက်ခါနီး သူ့တပည့်ကို ခေါ်ပြီး ဂျပန်ကား ကလေးတွေကို ရေးဆေး။ ဆီထိုးလုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင် ပေးဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

ကြီးပွားတဲ့သူတွေရဲ့ အလေ့အကျင့်တွေမှာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးတွေကို အမြဲ တွေးကျင့်လေ့ ရှိနေတာကတော့ သေချာပါတယ်။

၃။ ကြီးမားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါတယ်။

ကြီးပွားတဲ့ လူတွေဟာ ဝီရိယကြီးမားပါတယ်။ လုံ့လကြီးမား ပါတယ်။ မိမိတို့ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ ရွှေ့လေ့မရှိပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ ကြီးပွားသွားတဲ့သူများ အိပ်ရာထ နေမြင့်တာတောင် မှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ သူတို့ဟာ အလုပ်မရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားကို လွယ် လင့်တကူ မပြောတတ်ကြပါဘူး။

ကျွန်မအဖေကို ကျွန်မ သေသေချာချာ လေ့လာဖူးပါတယ်။ ဆုံးကာနီး ဆေးရုံပေါ်တင်ရတဲ့ ငါးရက်ပဲ အစောကြီး မထတာပါ။ မထနိုင်တော့တာပါ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ နေမကောင်းရက်နဲ့လည်း အစောကြီး ထတာပါပဲ။

အလုပ်မရှိလို့ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ ပျင်းလိုက်တာဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ အလုပ်ရုံ ထဲမှာ အလုပ်ပြတ်တဲ့အခါဆိုတာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကြီးပွားလေလေ မအားရလေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ အခြေအနေအမျိုးမျိုး ကြောင့် အလုပ်ပါးရင်တောင်မှ အဖေက ဘယ်သူ့ကိုမှ အအားမထား သလို သူလည်း မနားတတ်ပါဘူး။

အလုပ်ရုံသန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းများ၊ စက်များကို ပြန်လည်စစ် ဆေးပြီး လိုအပ်တာကို ပြုပြင်တဲ့လုပ်ငန်းများ စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရှိတဲ့ပစ္စည်းအဟောင်းများကို ပြန် သပြီး သုံးလို့ရနိုင်တဲ့ အခြေရောက်ရင် လိုအပ်တဲ့သူ လာဝယ်တဲ့အခါ ရောင်းနိုင်ဖို့ အသင့်ထားတတ်ပါတယ်။

အဖေဟာ လူက ငြိမ်သက်နေရင်တောင်မှ စိတ်က အလုပ် လုပ်နေတတ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မ အထက်တန်းပြဆရာမ ဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ အဖေအမေနဲ့ ကျွန်မပဲ အိမ်မှာရှိတာကိုး။ မောင်လေးက တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေတုန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မက တစ်နေ့တော့ ဦးပုည မေတ္တာစာကို ဖတ်ရင်း ထိုက်တိုင်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိပါတယ်။ အမေက လိုက်ရယ်ပေမယ့် အဖေကတော့ မထုံတက်တေးနဲ့။

အဖေကလည်း ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းတာ ဘာလို့ မရယ်တာလဲလို့ ကျွန်မက မကျေမနပ်နဲ့မေးတော့ အဖေဖြင့် ကြားတောင် မကြားမိပါဘူးတဲ့။ ဟင် ဘာလို့လဲဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စကို စဉ်းစားနေလို့ပါပဲတဲ့။

အဲသလိုပြောတာနဲ့ အဖေဟာ အလုပ်ကလွဲလို့ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ အလွန်ခြောက်သွေ့တဲ့သူလို့ ထင်ရင် မှားပါလိမ့်မယ်။ သားအမိ သားအဖတတွေ ထမင်းစားသောက်ပြီးလို့ အမေကလည်း နေမကောင်းတဲ့နေ့များမှာ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေးရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေက သမီး အဖေကူဆေးပေးရဦးမလားလို့ မေးတတ်ပါတယ်။ အဲသလိုမေးတာ၊ ကူဆေးပေးတာ ထက်တောင် အမောပြေစေနိုင်ပါတယ်။ အဖေရဲ့ ကြင်နာမှုက အပြည့်ပါပဲ။

အဖေဟာ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားမှာ စာသွားသင်တန်းလောကခံအပြောင်းအလဲ ခေတ်အပြောင်းအလဲတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ကျွန်မ ပြန်လာတော့ အဖေနဲ့ အဖေဟာ စာအုပ်တွေကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ လောကခံကို စာဖတ်ရင်း ကြွံ့ကြွံ့ခံနေရတာပဲလို့ ပြောကြပါသေးတယ်။

ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ ကြီးစားဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ အလုပ်ကို အသေအလဲလုပ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညှာတမ်းလုပ်၊ အဲသလိုလုပ်ရင် ကြီးပွားမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ အလုပ်ကို မမေ့မလျော့ ဇွဲရှိရှိနဲ့လုပ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း လောကခံကို ခံရပြီလို့ ဆိုရင်လည်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ

စိတ်ဓာတ်ပြန်လည်မြှင့်တင်ဖို့ စာဖတ်ခြင်း၊ ဆောက်တည်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်တာကိုသာ ကြီးစားခြင်းဆိုတဲ့ ကဏ္ဍထဲမှာ သွင်းချင်ပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် အဖေ့ကိုမြင်ပြီး ဩော် ငါတို့ဟာအဖေ့ခြေရာကို ဘယ်လောက်မှ မနင်းနိုင်သေးတဲ့ သူတွေပါကလားဆိုတဲ့ အတွေးကို ခဏခဏ တွေးမိပါတယ်။

အဖေတို့ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မ သတိရမိပါသေးတယ်။ အဖေတို့ အမေတို့က ပေါင်းသင်းပြီး အစားချောင်အောင် လုပ်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်စားတာတဲ့။

ကျွန်မက လူနည်းနည်းပဲပေါင်းပြီး အနေကျစ်တဲ့ မိဘကို အထင်တောင် မှားမိမလိုလို ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဖေနဲ့ အမေတို့များ အပေါင်းအသင်း မဆန့်လိုက်တာ၊ စီးပွားရေးလုပ်တာပဲ လူကိုပေါင်းမှ ပေါ့လို့ စဉ်းစားမိလို့ပေါ့လေ။

အဖေတို့ အလုပ်လုပ်တဲ့နည်းက တကယ့်ကို သမ္မာအာဇီဝကျကျလုပ်တာကိုး။ ဘယ်သူ့ကို ကပ်ပေါင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးရှိမှာပဲလို့ တွေးတောဆက်ဆံတာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်တို့က ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ့်နည်းစားတာလို့ ပြောကြတာကိုး။

အဖေနဲ့ အမေတို့ဟာ ငယ်ဘဝအနေနဲ့ပြောရရင် အလွန်သိမ်ငယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘွဲ့တွေ၊ ဂုဏ်တွေနဲ့ ပိုင်းဖြတ်လို့

တိုင်းတာလို့ မရနိုင်တဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံခဲ့ပါတယ်။
 အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်တဲ့ အခါမှာလည်း မိမိတို့ရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှု
 ခေတ်အခြေအနေ၊ အလုပ်ရဲ့သဘာဝ၊ မိမိရဲ့သဘာဝ စသည်တို့ကို
 အခြေတည်ပြီး မှန်မှန်ကန်ကန် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့အတွက်
 လောကကောင်းကျိုး၊ သာသနာ့ကောင်းကျိုးတွေကို အလွန်မြင့်မားစွာ
 တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တဲ့သူများအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးမှ ကွယ်လွန်
 ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အဖေနဲ့ အမေတို့ဘဝအကြောင်းကို ခဏခဏ
 ပြောလေ့၊ ရေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့် အဲသလို ရေးတာလဲဆိုတော့
 ကြီးပွားလို့ကြတဲ့ လူငယ်များ စိတ်အားတက်ကြွလာစေချင်လို့ပဲ
 ဖြစ်ပါတယ်။

ကြီးပွားတယ်လို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ အပြင်က အားကိုးရှာဖို့ထက်
 အရေးကြီးတာက မိမိရဲ့ ကိုယ်တွင်းက ကောင်းမြတ်သော အားများကို
 ရှာဖွေနိုင်ဖို့၊ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့က ပိုမို အရေးကြီးပါ
 တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း တင်ပြလိုပါတယ်။

၃။ ကြီးပွားသူများနှင့် ရိုးသားရန်သတိရှိမှု

ကြီးပွားသွားကြသူများဟာ

- ၁။ တည်ကြည်ခိုင်ခံ့သောစိတ်ထား ရှိတတ်သည်။
- ၂။ ဦးတည်ချက် တိတိကျကျ ထားလေ့ရှိသည်။
- ၃။ ကြိုးစားဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်ဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်း၊
 အရည်အချင်းကောင်းများနဲ့ ပြည့်စုံကြပါတယ်လို့ ကျွန်မ
 တင်ပြခဲ့ပါတယ်။
 ယခုတစ်ပတ်မှာတော့-
- ၄။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူဖြစ်သည်။ ရိုးသားရန် အမြဲသတိရှိသည်
 ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မ တင်ပြလိုပါတယ်။

ကျွန်မရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတော်တော်များများမှာ ဆရာတော်
 ဦးစောတိကရဲ့ ဟောစဉ် တရားများထဲက ကောက်နုတ်ချက်များကို

ထည့်သွင်း ရေးသားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း ဆရာတော်ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတိတ်ခွေတစ်ခုထဲကနေပြီး မှတ်သားရဖူးတဲ့ I have no divine powers, I make my honesty my divine power ငါ့မှာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ် မရှိပါဘူး။ ငါဟာ ငါ့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို ငါ့ရဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါတ် ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ စာသားကလေးကို ပထမ တင်ပြလိုပါတယ်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းဟာ သုံးစားလို့ မကုန်နိုင်တဲ့ အကျိုးကို ရစေနိုင်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကလည်း ဟောတော်မူပါတယ်။ သုတ္တန်တရားတော်တစ်ခုမှာ မြတ်စွာဘုရားက ရိုးသားခြင်းကို အထူးပြုပြီး သုဇ္ဈစရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း သုဟူဇ္ဈစ အထူးသဖြင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းတို့နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ရိုးသားဖို့၊ မှန်ကန်ဖို့၊ ဖြောင့်မတ်ဖို့ဆိုတာ အလိုအလျောက်ဖြစ်နေတဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ အရည်အချင်းများတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးကြီးစားပြီး ဖြည့်ဆည်းမှသာ ပြည့်စုံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းများဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့သာမက အတွင်းသဘော မနောကပါ ဖြောင့်မှန်နေဖို့ကတော့ သတိရှိနေမှ ပြည့်စုံနိုင်ပါမယ်။

သတိဆိုတာက မမှားတန်ရာ မမှားအောင် သွားတာ လာတာ ပြောတာ ဆိုတာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတာမှာ သတိထားခြင်း Consciousness ရှိခြင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံဖို့လိုပါတယ်။ ထို့အတူ မိမိရဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ စိတ်အမူအရာတို့ကို မိမိဘာသာသိနေအောင် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်ထားရပါမယ်။ အဲဒီအချက်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့

ဆုံးမစကားနဲ့အညီ သတိပဋ္ဌာန်တရား Awearness နဲ့ ပြည့်စုံအောင် လေ့ကျင့်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့စာကို ဖတ်ကြတဲ့ လူငယ် လူလတ်များက ဟာလောကီကိစ္စ ကြီးပွားရေးပြောနေရင်း ဘုရားတရားစကားတွေနဲ့ ဖောက်လာပြီလို့ အထင်မမှားကြစေလိုပါဘူး။ ဘယ်လိုကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုပုံဖြစ်ဖြစ် မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးကို နူးညံ့သိမ်မွေ့အောင်၊ ဖြူစင်အောင်၊ မြင့်မြတ်အောင် သင်ကြပြကြတာပါပဲ။ Awearness ရှိအောင် ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်လို့ အကောင်းဆုံး အနေအထားမှာ ရှိနေအောင် ပြင်ဆင်တဲ့သူတိုင်း လုပ်ကြရမှာပါပဲ။

လူတွေဟာ တခြား ဘယ်သူမှ မသိသိ ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ကိုယ်အသိဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲသလို အသိဆုံးဖြစ်တဲ့သူတောင်မှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သေသေချာချာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လည်မသုံးသပ်ရင် မဟုတ်တာကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေတတ်ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီအချက်ကို လေးလေးနက်နက် တွေးတောတတ်တဲ့သူတိုင်း လက်ခံမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေ ငါမှန်တာပြောတာပဲ၊ မှန်တာလုပ်တာပဲလို့ ဆင်ခြေပေးနေတဲ့ကြားက ငါဟာမဟုတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေတာပါကလားဆိုတာကို ဆန်းစစ်ရင် ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ ရိုးသားခြင်းဆိုတာ သူများက ခိုင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြည့်ဆည်းရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြည့်ဆည်းတဲ့အခါမှာလည်း တစ်ခါဖြည့်ဆည်းရုံနဲ့ ပြီးပြည့်စုံသွားတာ

ပဲလို့ မပြောနိုင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ အစဉ်သဖြင့် သုံးသပ်ပြီး ရိုးသားဖို့၊ ဖြောင့်မတ်ဖို့၊ မှန်ကန်ဖို့၊ ကြီးစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။)

ရိုးသားဖို့ကိစ္စဟာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြစ်ကျူးလွန် မိခဲ့ရင် ကျူးလွန်မိပါတယ်လို့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံဖို့၊ အပြစ်ကို ကြုံကြခံဖို့ဆိုတာ အလွန် သတ္တိလိုတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သတ္တိရှိရှိ ရိုးသားဖို့အတွက် မိသားစုအတွင်းမှာရော ကျောင်းတွင်း၊ ကျောင်းပြင် သင်ကြားမှုများမှာရော လေ့ကျင့်ပေးနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို အလေ့အကျင့်ကောင်းများကို လေ့ကျင့်ပေးရင်း မိမိ ကိုယ်ကို ရိုးသားမှုနဲ့ ပြည့်စုံမှု ရှိ မရှိဆိုတာကို အမြဲတစေ သတိနဲ့ ဆန်းစစ်တဲ့ အကျင့်ရသွားစေနိုင်ပါတယ်။

ရိုးသားဖို့ကိစ္စက သတ္တိလိုပါတယ်လို့ဆိုရင် မရိုးသားသူများက သတ္တိကြောင့်ကြသူများဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရင်ကော မှန်နိုင်ပါ့မလားလို့ မေးရင် ကျွန်မကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လိမ်ကြတဲ့သူများ၊ မုဖြောင့် မမှန်လုပ်တတ် ပြောတတ်ကြတဲ့သူများဟာ သတ္တိအလွန်နည်းသူများ၊ ကြောင်သူများ ဖြစ်ကြပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောချင်တာပါပဲ။

လိမ်ပြောလိုက်ရင် လတ်တလော အပြစ်တင်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင် မှန်းတီးခြင်း စတဲ့ ဆိုးကျိုးများကို ရှောင်လို့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လိမ်ထားတဲ့ အလိမ်တစ်လိမ် မပေါ်အောင် နောက်ထပ် လိမ်နေရဦးမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပီပီရီရီ

လိမ်လိမ်၊ လိမ်ပါများလာရင်တော့ အလိမ်ကပေါ်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ လိမ်ထားတဲ့ အထုပ်အပိုးကြီးရဲ့ ဒဏ်ကို မချိမဆန့် ခံရတတ်ပါတယ်။ လူမှုရေးရော၊ စီးပွားရေးပါ ဘယ်လို အရေးကိစ္စမှာ မဆို အမည်းစက်စွန်းထင်းသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် နောက်ပိုင်းမှာ ဆက်ဆံလိုသူ၊ ပူးတွဲပြီး လုပ်ငန်းလုပ်လိုသူများ မတွေ့နိုင်ဘဲ ဒုက္ခ ရောက်တတ်ကြပါတယ်။

လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ မိမိရှိတာထက် ပို၍ဝါကြွားခြင်း၊ ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စမှစ၍ မမှန်မကန် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်စထက် တစ်စ ယုံကြည်အားထားတဲ့သူ ကင်းဝေးပြီး ဒုက္ခရောက် သွားကြတဲ့သူများထဲမှာ ကိုယ်မပါဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်တမ်း သိက္ခာသမာဓိနဲ့ နာမည်ကောင်းအောင် လုပ်သွားတဲ့သူများဟာ သူတို့ ဘဝမှာသာ ကြီးပွားချမ်းသာသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ အလုပ်ကို အမွေဆက်ခံတဲ့သူများ လက်ထက်အထိ ကောင်းမြတ်တဲ့ နာမည်နဲ့ အရှိန်အဝါကို ချန်ထားရန်နိုင်ကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဒီအခန်းဆက်ဆောင်းပါးကို စပြီး ရေးကတည်းက သီအိုရီအနေနဲ့ မကျွမ်းတဲ့အတွက် သီအိုရီထုတ်ပြီး ရေးခဲ့တာမဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်မ မြင်ဖူးကြားဖူးတဲ့ ကြီးပွားသူများရဲ့ အလေ့အကျင့်ကို လေ့လာမိသမျှ ရေးချခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မ ပြောသလို မရိုးသားတဲ့ သူဟာ မကြီးပွားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိရှေ့မှာတင် ကြီးပွားသွားကြသူ

တွေမှ အပြည့်ပဲလို့ဆိုရင် ကျွန်မကတော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးလေလို့ အေးအေးသက်သာ ပြန်ပြောချင်ပါတယ်။

ဘယ်သူဖြင့် ရိုးသားပါပေ၊ ဒါပေမယ့် လုပ်သမျှလည်း အပေါက်အလမ်းက မတည့်ပါဘူး။ ရိုးတိုင်းသာ အောင်မြင်ရင်တော့ ကောင်းပါလို့ အခုချိန်မှာ စိတ်နာနာနဲ့ ပြောကြတဲ့သူတွေကို မကြာမကြာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ မရိုးမသားနဲ့ အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့သူများဟာ တာရှည်မခံပါဘူး။ ဥပမာအနေနဲ့ သိပ်မကြာခင်တုန်းက လျှမ်းလျှမ်း တောက် နာမည်ကြီးခဲ့ကြတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေထဲက တချို့ဟာ အခုအချိန်မှာ ပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့သူတွေ ခံရ၊ စီးပွားပျက်တဲ့သူတွေ ပျက်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတာကိုပဲ ကြည့်သာ၊ မြင်သာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ သူတွေထဲမှာ မရိုးမသားလုပ်ကြတဲ့သူတွေက အနည်းဆုံး ရာခိုင်နှုန်း ၉၀ လောက် ရှိမှာပါပဲ။

နောက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း တင်ပြချင်တာရှိပါတယ်။ ရိုးသား တာနဲ့ ရိုးအတာကတော့ မတူပါဘူး။ ရိုးသားမှန်ကန်တာကသာ အရည်အချင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုးအတာ၊ နားမလည်တာက အရည် အချင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အနုတ်ပြနေတဲ့ ချို့ယွင်းချက်များသာ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုအထိ ကျွန်မ တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာများ ဟာ သီအိုရီဆန်နေပါတယ်။ ဥပမာ ဥပမေယျအနေနဲ့ တင်ပြချင်စရာ တွေ ရှိပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ အတွေ့အထိအများဆုံးဖြစ်သူ အဖေအကြောင်းကိုပဲ ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဖေဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပစ္စည်းကောင်း သုံးပါတယ်။ အတတ်ပညာအားကို အပြည့်သုံးပါတယ်။ ရက်ချိန်း တိကျပါတယ်။ စကားကို တိတိကျကျပြောပါတယ်။ ဈေးနှုန်းကို အကောင်းစားတွေချည်း သုံးထားတဲ့အတွက် မြင့်ထားပါတယ်။

အဖေဟာ ကားပြင်ဆရာအဖြစ် လုပ်တဲ့အခါတုန်းကတည်းက ပစ္စည်းအကောင်းသုံးပြီး ပြင်ဆင်လေ့ရှိပါတယ်။ အင်ဂျင်တစ်ခုကို ပြင်ဆင်တဲ့နေရာမှာ ထည့်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ အင်ဂျင်မှာရှိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းနဲ့ မကိုက်လို့ အခြားပစ္စည်း တစ်ခု ပိုးပြီးသုံးရတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူ ပညာမပြည့်သေးဘူးလို့လည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ အတတ်ပညာအား ဆိုတာက တိုးတက်တဲ့အသွင်ကိုဆောင်နေအောင် အမြဲတစေ ကြိုးစား နေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဖေကတော့ အတတ်ပညာအား ဘယ်လောက် ပြည့်တယ် မပြည့်တယ်ဆိုတာ သူ့အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ လက်မှု လုပ်ငန်းကို ရပ်ထားလိုက်တော့မှ ပိုပြီးသိရပါတယ်။

အဲသလို လက်မှုလုပ်ငန်းတွေ ရပ်ထားပြီးတဲ့နောက် မော်တော် ကားပြင်တဲ့လုပ်ငန်းကို အဖေတပည့်ကြီးတွေ ဆက်ခံပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မတို့ ခြံထဲကို ကားအမျိုးမျိုး ဝင်လာကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အဖေတပည့်ကြီးတွေက အဖေဆီကိုသွားပြီး စကားနည်းနည်းပြောကြ ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကားကိုစက်နှိုးပြီး ထားပါတယ်။

အဖေဟာ ကားစက်ခန်းကို ဖွင့်မကြည့်ပါဘူး။ စက်နှိုးထားတဲ့ ကားနားမှာ ခုံတစ်လုံးနဲ့ထိုင်ပြီး ကားစက်သံကို နားထောင်ပါတယ်။ ပြီးမှ တင်မောင် (အဖေတပည့်ကြီး) မင်းဒီကားပြင်တုန်းက ဘယ်နေရာကို မကြည့်ဘဲချန်ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနေရာကို

ပြန်ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်လိုက် စသဖြင့် ပြောလိုက်တာပါပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ အဖေဟာ အသံကို နားထောင်ပြီး လက်တွေ့ကားပြင်နေတဲ့သူတွေကို ကူညီနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလောက် ထူးချွန်တာကတော့ အမြဲကြီးစားနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပစ္စည်းကောင်းသုံးတာနဲ့ အတတ်ပညာ အားကောင်းတာလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ရက်ချိန်းတိကျဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သေသေချာချာ ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် အချိန်ကိုလည်း လုံလောက်အောင် ယူရပါမယ်။ ပိုက်ဆံရပြီးရော မြန်မြန်လုပ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ကောင်းမွန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခါတလေ အလုပ်ရက်ချိန်းကို ဈေးဆစ်တတ်တဲ့ အလုပ်ရှင် များနဲ့ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အဖေက သေသေချာချာ ရှင်းပြပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဟုတ်ကဲ့ လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီး လာယူတဲ့ အခါကျမှ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မပြီးသေးပါဘူးလို့ပြောရင် ခင်ဗျားတို့ပဲ ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ အဲဒီတော့မှ ပိုလည်း စိတ်ဆိုးမယ်၊ ပိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲမယ်လို့ ပြောပြပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ကြားထိုးပြီးလုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလာတဲ့ သူများ၊ ငွေပိုပေးပါ့မယ်လို့ ပြောလာတဲ့သူများနဲ့လည်း ဆုံရပါတယ်။ အဖေကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရက်နဲ့သူ့ ပြီးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးထားတာကို မဖျက်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို မှန်ကန်တယ်လို့ အားထားပြီး အလုပ်လာအပ်ကြတဲ့သူတွေအပေါ် ကျွန်တော် မှန်ကန်ကြောင်း ပြရပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဖေဟာ ခြံထဲကို ကားတစ်စင်းထိုးပြီး ပစ္စည်းချမယ်လို့ လုပ်တာနဲ့ အပ်မယ့်ပစ္စည်း မချကြပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော့် ရက်ချိန်းကို ကြည့်ကြပါဦးဆိုပြီး ပြကူဒိန်ပေါ်မှာ အစီအရံမှတ်ထားတဲ့ ရက်ချိန်းများကို အရင်ပြပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်လာအပ်တဲ့သူတွေထဲမှာ ရက်ချိန်းကြာချင်သလောက် ကြာပါ။ သူ့ကားအတွက် အင်ဂျင် နှစ်ခုထားပါတယ်။ အခုတစ်ခုယူလာတဲ့အချိန်မှာ ဆရာကြီး ဆီမှာ ပြင်ထားတဲ့ အခြားအင်ဂျင်ကိုတင်ပြီး ကားပြေးနေပါပြီ။ ဘာကြောင့် အဲသလိုလုပ်ရသလဲဆိုတော့ ဆရာကြီးရဲ့ အလုပ်ရုံမှာ အပ်တဲ့ အင်ဂျင်ဟာ အချိန်ကြာကြာ ပိုပြီးသုံးရလို့ပါပဲလို့ ပြောတဲ့သူ ထားပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ပါတာ ကျွန်မ သတိထားမိပါတယ်။

အဖေက စကားကို တိတိကျကျပြောပါတယ်။ ဈေးနှုန်းကို လည်း မတရားသဖြင့် တောင်းတာမဟုတ်ဘဲ သူ့ဈေးနဲ့ကိုက်ညီအောင် ညှိထားတဲ့ ဈေးကို တောင်းတာပါပဲ။ အဲဒီတော့လည်း ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း ကြာကြာအသုံးခံတာနဲ့ တွက်ဆကြတဲ့သူများက အလုပ်အပ်မြဲ အပ်ကြတာပါပဲ။

အဖေဟာ သူ့တပည့်များကို ပညာပေးတဲ့အခါမှာ စက်မှုလက်မှု အထိတ်ပညာများကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ဖို့လောက်နဲ့ မကျေနပ်ပါဘူး။ တစ်နပ်စားမကြံဖို့၊ မလုပ်ဖို့၊ စေတနာထားဖို့ သူတို့ဆီက တန်ရာတန်ဖိုးယူထားပြီး ပစ္စည်းအညံ့စားထည့်တာတို့၊ အလုပ်ကို သေသေချာချာ အားစိုက်မလုပ်ဘဲ တော်ရီလျော်ရီ လုပ်တာတို့ကို ဈာန်ရမယ်ဆိုတာ နေ့စဉ် သွန်သင်ပါတယ်။

အဖေပြောတတ်တဲ့ စကားထဲမှာ ပြောငုံသော် စားမကုန် ဘောတ်သော် စားမလောက်ဆိုတာ ပါပါတယ်။ ကျွန်မတော့

အဖေတို့ အမေတို့ ရိုးရိုးသားသား၊ ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ စံနမူနာတွေ၊ အရိုးခံစိတ်ထားနဲ့လူများကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ကြတဲ့ စံနမူနာတွေဟာ ကျွန်မတို့ အခုလို အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ စားမကုန်နိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းနိုင်ခဲ့ပါလားလို့ အမြဲတွေးပါတယ်။

အခုအထိ ရေးခဲ့တာ အချက်လေးချက်ရှိပါပြီ။ ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကလည်း မွေးရာပါသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးသားခြင်းရဲ့ မြင့်မြတ်မှု၊ ရိုးသားခြင်းရဲ့ ရလဒ်ကောင်း၊ ရိုးသားခြင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ သတ္တိ စသည်တို့ရဲ့ကောင်းကျိုးကို အမှန်တကယ် ယုံကြည်ပြီး ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့သူ၊ ဖြောင့်မတ်တဲ့သူ၊ သူများကို မညာတတ်သူ၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ဝေဖန်ရဲသူဖြစ်အောင် လူငယ်များကို မွေးမြူပေးလို့ရပါတယ်။

အထူးသဖြင့်ကတော့ မိသားစုထဲမှာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖြစ်ရမယ့် အဖေ၊ အမေစတဲ့ လူကြီးများ၊ ကျောင်းမှာ အတတ်ပညာကိုရော၊ အသိပညာကိုပါ ဖြန့်ဝေနေတဲ့ ဆရာသမားများနဲ့ ဘဝလမ်းတစ်လျှောက်မှာ မော့ကြည့်ရမယ့်သူများကိုယ်တိုင်က စံနမူနာဖြစ်နေဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို ကြားထဲက ရောဖောက်ပြီး မမှန်မကန်ပြောတတ်သူ၊ မမှန်မကန်လုပ်တတ်သူ မရှိနိုင်ဘူးလားလို့ မေးစရာပါပဲ။ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲသလို လူမျိုးများဟာ သူ့ကြမ္မာနဲ့သူ သွားမှာပါပဲ လို့သာ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်မ တင်ပြခဲ့ဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို ဆက်လက်တင်ပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၄။ ကြီးပွားသူများနှင့် ကလျာဏမိတ္တ

စာရေးသူ ကျွန်မဟာ မိမိအနေနဲ့ သိပ်ပြီး မကျွမ်းကျင်တဲ့ကိစ္စကို ရေးလာခဲ့တာ သုံးလရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ကိုယ်တိုင်က ကြီးပွားသူ၊ အထူးသဖြင့် စီးပွားဥစ္စာအရ ကြီးပွားသူလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘဲနဲ့ ကြီးပွားသူများရဲ့ အကြောင်းကို ရေးခဲ့တာဟာ လေ့လာမိတဲ့အားကို အခြေပြုပြီး ရေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘော်ကြားတော်မူခဲ့တဲ့ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း တရားလေးပါးကို ခြုံငုံမိန့်ပြုပြီး ဆွေးနွေးတင်ပြလိုပါတယ်။

ကြီးပွားလိုသူဟာ

- ၁။ လုံ့လထုတ်ပြီး ကြီးစားဆောင်ရွက်ရပါမယ်တဲ့။
- ၂။ ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးများ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရပါမယ်။

၃။ ကလျာဏမိတ္တဆိုတဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ရှိရပါမယ်။

၄။ ဝင်ငွေနဲ့ ယွက်ငွေ ညှိမျှနေရပါမယ်တဲ့။

အဲဒီအချက်အလက်များကို ထပ်ပြီးဖြည့်လိုက်ရင် ကျွန်မရဲ့ ဆွေးနွေးတင်ပြမှုဟာ ပြည့်စုံသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ပထမဆောင်းပါး သုံးပုဒ်မှာ ကြီးပွားသွားသူများ၌

၁။ တည်ကြည်သော စိတ်ဓာတ်ရှိတတ်သည်။

၂။ ဦးတည်ချက် တိတိကျကျထားလေ့ရှိသည်။

၃။ ကြိုးစားဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

၄။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ရန် အမြဲ သတိရှိသည်လို့ ကျွန်မ လေ့လာခဲ့သမျှ ကြီးပွားသူအကြောင်း များနဲ့ယှဉ်ပြီး တင်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ဟောတော်မူခဲ့တဲ့အချက်ထဲက ပထမအချက်ကိုတော့ ကျွန်မ တင်ပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းများနဲ့ ကိုက်ညီသွားပြီလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ဆက်ပြီး မဆွေးနွေးတော့ပါဘူး။

၂။ ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးများ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ဆွေးနွေးလိုပါတယ်။ အချို့သောသူများဟာ မိမိတို့ ကြိုးစားတဲ့အခါတုန်းက ဇွဲကြီးစွာ၊ လုံ့လကြီးစွာနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ပြီး တိုးတက်ကြီးပွားလာပြီလို့ဆိုရင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အထင် အင်မတန် ရောက်တတ်ပါတယ်။ ပန်းတိုင်မရောက်ခင် တက်ကို ထောင်ချင်တာမျိုး၊ ကြီးပွားတိုးတက်လာပြီလို့ဆိုတဲ့အခါမှာ အနေအစားကို ကြွားကြွားဝါဝါ ပြောပစ်တတ်တာ

မျိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ ရေရှည်ကြီးပွားနိုင်ဖို့ မလွယ်တဲ့သူလို့သာ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အဲသလိုမျိုး ရောဂါကျရောက်ချင်လာပြီဆိုရင် သတိသာ ကြပ်ကြပ်ထားပါတော့လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက အင်မတန် ချမ်းသာပါတယ် ဆိုတဲ့သူများ အနေနဲ့ ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို စောင့်ရှောက်တယ်လို့ ဆိုတာဟာ ကပ်စေးနဲ့တဲ့ သဘောနဲ့ မစားရက်မသောက်ရက် လုပ်ပြီး စုဆောင်းနေတာလို့ ခေတ်လူငယ်တချို့က ထင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုခေတ်မှာလိုမှ မစားဘဲ မသုံးဘဲကိုး။ တကယ်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို မစားရက် မသောက်ရက် တာကြောင့် မသုံးဘဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အများပြည်သူရဲ့ အကျိုး၊ သာသနာရဲ့ အကျိုးများအတွက် ရက်ရက်စက်စက် စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတတ်ကြတာကို သိကြရပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပေါ်ပျံ့စား၊ ဆန်းသမျှဝတ်၊ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းဟူသမျှကို သုံးပြီးနေခဲ့ရင် သူတို့ရဲ့ ပုံမှန်အလေ့အကျင့် ပျက်မှာ ရာသီဥတုနဲ့ မသင့်ဘဲ ရောဂါရမှာ စတဲ့ ဆိုးကျိုးများကိုလည်း သူတို့ မခံစားရအောင် ဆင်ခြင်ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ ခြိုးခြံတဲ့အကျင့်ကောင်းပျက်မှာကိုလည်း သတိကြီးစွာ ထားတတ်ကြပါသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အသုံးအစားကို ချွေတာတတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုံမှန် နေတတ်စားတတ်တာကို ရှက်စရာ ကိစ္စ ဂုဏ်ငယ်တဲ့ကိစ္စလို့ မထင်ဘဲ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ မှန်မှန်လုပ်ဆိုတဲ့ သဘာမျိုး ထားတတ်တာ အတုယူဖွယ်ကောင်းတယ်လို့တောင် ဆိုရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထိန်းသိမ်းတယ်လို့ ဆိုတာဟာ ရှေ့ကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမယ့် လုပ်ငန်းအတွက် အရင်းအနှီးကောင်း အခြေခံကောင်း ရစေချင်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေထဲမှာ ငွေကြေးသာ မကပါဘူး။ နာမည်ကောင်းနဲ့ သိက္ခာတို့ကိုလည်း အကျိုးကျေးဇူး ထဲမှာ ထည့်တွက်ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းက ပစ္စည်းကောင်း ပစ္စည်းမှန်တွေကို သုံးတယ်၊ ရက်ချိန်းမှန်တယ်၊ ဈေးမှန်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာများဟာ အစဉ်အဆက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိန်းထားဖို့လိုပါတယ်။ ဒါမှ လုပ်ငန်းဟာ အရှိန်မပျက် ဆက်လက် တည်တံ့ တိုးတက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့က နာမည်တက်လာတာနဲ့ အရှိန်ရှိပြီးသားပဲ၊ ခိုလိုက်ရင် လူမသိပါဘူးလို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ အယူအဆဟာ မှား ပါတယ်။ အစောပိုင်းကသာ ဆက်ဆံနေကျလူတွေက မသိတာပါ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သိလာကြမှာပါပဲ။ အဲသလိုဆိုရင် ရရှိလာတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေဟာ ကျဆင်းလျော့ပါးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ ကလျာဏမိတ်ဆွေကောင်း ရှိရပါမယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အရေးကြီးတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အခုဘဝမှာ အလုပ် လုပ်နေကြတာ၊ ကြိုးစားနေကြတာတွေဟာ ဒီဘဝလောက်နဲ့ ပြီးသွား မယ့်အကြောင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဘဝအထိ ယူသွားရမယ့် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်များဟာ အလုပ်လုပ်ရင်း သိသိနဲ့ရော မသိမသာ ရော စုမိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အကုသိုလ်အဖြစ်နည်းပြီး ကုသိုလ်များများ စုဆောင်းနိုင်ဖို့ နောက်ဘဝအတွက် အဖော်ကောင်း

ဖြစ်နိုင်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ဆန်းစစ်လိုက်ရင် အခုဘဝမှာ ကြီးပွားရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ကလျာဏမိတ်ဆွေကောင်းများပဲ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ ကြာလေလေ သိသာလေလေ ဖြစ်မှာပါပဲ။

ကလျာဏမိတ္တဟာ အလုပ်လုပ်ရာမှာရော ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကောင်းစွာ ပဲ့ပြင်ထိန်းသိမ်းရာမှာရော လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်မအမေက ကျွန်မရဲ့အဖေကို ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားစုတစ်ခုကို သတိရမိပါတယ်။ အမေက 'ဒီမှာ အဖေကြီးရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းရှာတော့ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ရှာရတာ၊ စားတော့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက ဝိုင်းပြီးစားကြတာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရှာရင်း မသမာတာ မတရား လောဘထွက်တာများ မလုပ်မိပါစေနဲ့၊ မဖြစ်မိပါစေနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ခံတော့ ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ခံရမှာ' 'အများ အတွက် ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းများ အကုသိုလ်မှုကို မကျူးလွန်မိ ဝါစေနဲ့' လို့ တတွတ်တွတ်ပြောပြီး သတိပေးတတ်ပါတယ်။ အဖေ လုပ်ငန်းမှာ သိက္ခာရှိတာ၊ မှန်ကန်တော်တည့်တယ်လို့ သတင်းကြီးတာ မှားဟာ အမေရဲ့ အကြံပေးစကား သတိပေးစကားများရဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုလည်း များစွာပါပါလိမ့်မယ်။

ကလျာဏမိတ္တအကြောင်းကို ပြောချင်တယ်လို့ စိတ်ကူးမိတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲပေါ်လာတာက တစ်ညနေခင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်နီးပါးကဖြစ်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။

ကျွန်မတို့ ရေနံချောင်းက အိမ်ကို စဆောက်တဲ့အချိန်တုန်းက ဝေဝံဝန်းကျင်ဟာ အိမ်ခြေနည်းပါးတဲ့ မြို့ပြင်ဘက်ပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှ်အနောက်ဘက် ခြံပိုင်းတစ်ပိုင်းစာအက္ခရာမှာ ရောမ ကုက္ကိုပင်ခြောက်ကြီးတစ်ပင် ရှိပါတယ်။ ညနေပိုင်းဆိုရင် လင်းတ ကြီးတွေ အိပ်တန်းလာတက်လေ့ရှိပါတယ်။ အရင့်အရင့်ကတော့ မြို့ပြင်ပိုင်းကိုး။ အခုတော့ လူနေအိမ်ခြေကလည်း များလာစပြုလာပြီ ဆိုတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိတဲ့နေရာမှာ နေနေကြတဲ့သူတွေက အိပ်တန်း လာတက်ကြတဲ့ လင်းတများကို ခြောက်လှန့် နှင်ထုတ်ကြပါတယ်။

တစ်ညနေမှာ လန့်ပြီး ဟိုပျံဒီပျံဖြစ်နေကြတဲ့ လင်းတတွေ ထဲက တစ်ကောင်ဟာ အဖေရဲ့ အလုပ်ရုံခေါင်မိုးမှာ တန်းထားတဲ့ သံဆူးကြီးမှာ ခဏငြိနေပါတယ်။ လင်းတက လာနားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပျံရင်း မတော်တဆငြိတာပါ။ ခဏပါပဲ။ နောက်တော့ ဆက်ပြီး ပျံသွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့သားအမိ၊ အဖေနဲ့ အဖေလုပ်ငန်းထဲမှာ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ အလွတ်ဝင်လုပ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက်တို့ဟာ အဲဒီလင်းတများကို ကြည့်နေကြတာပါ။ လင်းတက အလုပ်ရုံခေါင်မိုး သွတ်ဆူးကြီးမှာ ငြိနေတာနဲ့ အဖေက အလန်တကြား ဟော ဟောဆိုပြီး မျက်စိ မျက်နှာပျက်စွာနဲ့ အော်လိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မြန်မာတွေမှာ လင်းတနားရင် စီးပွားပျက်တတ်တယ်လို့ ယုံကြည် ကြတာကိုး။ အဖေခမြာ သူကြီးစားထားတဲ့ လုပ်ငန်းကို ပျက်မှာ အလွန်စိုးတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ အဖေအလုပ်သမားက 'ဆရာ ဆရာ ခင်ဗျားတော့ ခက်ပြီ။ လင်းတနားတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆိုတာ၊ ဆွမ်းတွေဘာတွေ ကျွေးပစ်ရဦးမှ'လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဖေက 'ဟုတ်

တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကဲ မရင် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း'ဆိုပြီး အဖေကိုလှမ်းပြီး အရေးတကြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက အမေက အသံထွက်ပြီးတောင် ရယ်လိုက်တာပါပဲ။ အဖေကလည်း အံ့ဩရာက စိတ်ဆိုးပြီး မင်းက ဘာလိုရယ်ရတာလဲလို့ အော်လိုက်တာပေါ့။

• အမေက အခုကိစ္စက လင်းတနားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာလို့ စိတ်ပူရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့က ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ နေနေတာ၊ ပရိတ်တော်တွေ ဘာတွေ အမြဲရွတ်ဖတ် စီးဖြန်းနေတာ၊ တော်တော် တန်တန် မကောင်းတဲ့ကိစ္စဆိုရင် အလိုလို ပြေပျောက်သွားတာပဲလို့ ခပ်မြီးမြီးကလေး ပြောပါတယ်။

အမှန်ပြောရရင် အဖေမပြောနဲ့ 'ကျွန်မတောင်မှ မပွင့်လင်း သေးတဲ့ စိတ်အထာနဲ့ (လင်းတကြီး သံဆူးကြီးမှာ ငြိနေတော့) အတော် စိတ်ပူမိတာပါ။ အမေပြောတဲ့စကား ကြားမှပဲ စိတ်အေးသွား ပါတယ်။ ညဘက်ပိုင်း ကိုယ့်မိသားစုတွေပဲ ရှိတော့တဲ့အခါမှာ အမေက အဖေကို ရှင်းပြပါတယ်။ အဖေကို စိတ်ငယ်အောင် စိတ်ဓာတ်ကျအောင် ပြောလေ့ရှိတဲ့ အလုပ်သမားရှေ့မှာ အမေက တမင် ရယ်ပြလိုက်တာပါတဲ့။ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြောတတ် လှုပ်တတ်တဲ့သူတွေရှေ့မှာ (စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်ပဲ ထားပါဦး) အယ်တော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကို အရင်းအတိုင်း မပြရဘူး။ ထိန်းထားရ ဝါယော်တုံး။ ပြီးတော့ ပြောပါသေးတယ်။ 'ကျုပ်လောက် ရှင့်အလုပ် သမားက ရှင့်အပေါ်မှာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ စေတနာရှိနိုင်ပါ့မလား။ သူများ ဝမ်းသာမှာစိုးလို့ ကိုယ့်အနေနဲ့ အရေးကြီးတယ် ထင်ရင်

တောင်မှ ကျုပ်က ပြဋ္ဌာမဟုတ်ဘူး'တဲ့။ အမေပြောခဲ့တာ။ ကျွန်မ ကတော့ အမေလောက် ဘယ်တော့မှ စိတ်မာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အခု စာရေးနေရင်း တွေးနေမိပါသေးတယ်။

အမေက 'ဆွမ်းကျွေးဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ နေ့စဉ် ကောင်းမှု ကုသိုလ် လုပ်နေတာပဲ၊ သူများတွေက ကိုယ့်ကို ကြောက်တယ်လို့ ထင်သွားမှာစိုးလို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေတာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်မြဲ တိုင်း ကိစ္စတွေကိုသာ ဆက်လုပ်'လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်ပါ တယ်။

အမေဆိုတဲ့ ကလျာဏမိတ္တကို ရထားလို့သာ အဖေဟာ အဲဒီ လောက် ကြီးပွားခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းတဲ့။ မြန်မာမှာ ဆိုရိုးစကား ရှိပါတယ်။ အမေက အဖေရထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာမှန်သမျှကို စေ့စေ့စပ်စပ် အသုံးချလေ့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း အဖေဟာ ဘယ်လောက်ကြီးစားရ တယ်၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဘာကိုမှ မဖြုန်းတီးပါနဲ့လို့ မကြာမကြာ သတိပေးတတ်ပါတယ်။

အမေပြောတဲ့ စကားတစ်ခုကိုလည်း ပြောချင်ပါသေးတယ်။ စပ်တူ လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ စပ်တူလုပ်တဲ့သူ အချင်းချင်း လုံးဝ သစ္စာရှိရ ပါတယ်တဲ့။ တစ်ယောက်က ဖောက်ပြီး ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့ ငွေကလေး ကြေးကလေးလောက်ကို အလွဲသုံးစား လုပ်ရင်တောင်မှ

စပ်တူလုပ်ငန်းဟာ ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် လုံးဝ သစ္စာ ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်တဲ့။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘဝချင်း စပ်တူ လုပ်ထားရတာတဲ့။ အဲဒီတော့ သစ္စာမရှိရင် စီးပွားလုံးဝမတက်ဘူးတဲ့။ အမေကလည်း အဖေမသိအောင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ အဖေကလည်း အမေဆင်တာ၊ အမေကျွေးတာကလွဲလို့ ဘာမှ မသုံးတတ်ဘူး။

တစ်ခါတုန်းက အမေဟာ သူ့မြေးကလေး(အစ်မရဲ့သမီးက မွေးတာ) အတွက် လက်စွပ်ကလေး လုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငွေနဲ့ ဘာရှိတာမှတ်လို့ အစိတ်သုံးဆယ်ပေါ့။ အဲဒီလက်စွပ်ကလေးကို ကျွန်မကိုပြပြီး အမေက အဖေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြရင်လည်း အဖေက ကြည်ဖြူမှာ မဟုတ်ဘူး။ မပြောဘဲပေးရင်လည်း ခိုးရာကျ ဖယ်။ အဲဒီတော့ အမေ မပေးတော့ပါဘူး၊ ပြန်ရှောင်းလိုက်တော့ ဖယ်လို့ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းဘဲ ပြောဖူးပါတယ်။ အမေတို့က အဲသလောက် သီလကို စောင့်ကြတာပါ။ အမေတို့ အဖေတို့ ကြီးပွားခဲ့တာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။

ကလျာဏမိတ္တဆိုလို့ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း၊ သားသမီး၊ အဆွေအမျိုး၊ မိတ်သဟာ ဆိုသလို ဘယ်သူမဆို သီလစင်ကြယ်ပြီး မိမိအပေါ်မှာ အတန်စား စိတ်ကောင်းထားတဲ့သူဆိုရင် ကလျာဏမိတ္တ မည်နိုင်ပါ တယ်။ ကလျာဏမိတ္တဆိုတာကတော့ မကုန်တန်တာ မကုန်ရအောင်၊ မပျက်တန်တာ မပျက်ရအောင် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများကို သေချာပါပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ မိမိကိုယ်၌က သူတော်ကောင်းများရဲ့ ဆုံးမခြင်းကို လက်ခံနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ မိမိကို ကောင်းတာ ပြောနေတာကိုပဲ ဆရာလုပ်တယ်၊ ကြောတယ်၊ ငါက ရှာကျွေးရတဲ့သူ ငါက ပိုပြီး အောင်မြင်နေတာ၊ ငါက ပိုပြီး ကြီးပွားနေတာ စသည်ဖြင့် မာန်မာနတွေ ခံနေရင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကလျာဏမိတ္တနဲ့ တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တွေ့လည်း မြို့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလျာဏမိတ္တနဲ့ မမြဲရင်လည်း ရှာသမျှ အနေးနဲ့အမြန် ကုန်မှာပါပဲ။

အခုလိုအချိန်မှာ တကယ်ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ မိမိဟာ မိမိ ကလျာဏမိတ္တ အစစ်ဖြစ်ဖို့က ပထမဆုံး အရေးကြီးတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အမှန်အကန် နားလည်နိုင်မှ၊ မိမိရဲ့ အားနည်းချက် အားသာချက်တွေကို သေသေချာချာ သိနိုင်မှ အဲဒီအားနည်းချက်ကို ပြင်ဆင်နိုင်ပါမယ်။ ပြင်ဆင်ဖို့ ဘယ်သူ့ထံက အကြံဉာဏ်ကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို စဉ်းစားနိုင်ပါမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့သူများဟာ မိမိထက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကြီးမားတဲ့သူများ ဖြစ်ဖို့လည်းလိုပါတယ်။ စပြီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ထားတဲ့လူများဟာ သာပေါင်းညာစားတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ကြီးပွားတဲ့ လမ်းစပေါ်ကို ရောက်နေရင် တောင်မှ အဆင်းလမ်းကို အမြန်ရောက်မှာ သေချာပါတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တင်ပြဆွေးနွေးလိုတဲ့ အချက်ကတော့ ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေ ညီမျှနေရပါမယ်တဲ့။ အလွန်ရှင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

အတိမမူမိတဲ့သူတွေ အလွန်များတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို တော်က ရုတ်တရက်ပြောင်းလာတဲ့အခါမှာ ကြီးပွားချမ်းသာလာကြတဲ့ သူတွေ များပါတယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဝင်နေတာကိုသာ သတိထား မိပြီး ထွက်ငွေကို သတိမထားမိတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မက ဒီခေတ်မတိုင်မီတုန်းက သိကျွမ်းတဲ့ ကြီးပွားသူ တစ်ယောက်ကို ဥပမာပြပြီး ပြောချင်တာကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်လတစ်လကို ပုံမှန်အနေနဲ့ တစ်သိန်းခွဲ ဝင်ငွေရှိနေတဲ့သူဟာ အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့ သိပ်ငယ်လှတယ်လို့ မဆိုနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အလွန်ကျော်ကြားတဲ့သူ အလွန် နာမည်ကြီးတဲ့သူပါပဲ။ ငယ်စဉ်ကတော့ ဘီဝနာလို့ အထူးကြီးစားပြီး တော်ခဲ့တယ်လို့ နာမည်ရှိပါတယ်။ ကြီးလာတော့ သူတော်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတာနဲ့အမျှ သိက္ခာမရှိဘူးဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးက ကပ်ပါနေပါတော့တယ်။

အခုပြောနေတဲ့ ဝင်ငွေတွေရနေတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ အရင်းနဲ့ အမြတ်ကို မခွဲခြားဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သုံးစွဲပါတယ်။ ဝင်ငွေဟာ မိမိ သုံးစွဲနိုင်တဲ့ အမြတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မေ့ထားပါတယ်။ သာပေါင်းညာစားတွေကလည်း ဖောဖောသုံးရအောင် မြှောက်နေ ညာစားနေကြပါတယ်။ သူ့ဇနီးကလည်း သူ့ကို မပြောနိုင်တော့ (သူ့ဘာသာသူ ကျိတ်ပြီး စုသင့်ရဲ့သားနဲ့) သူကပါ ပါဝင်ပြီး အသုံးကြမ်းတော့တာပါပဲ။ ကလျာဏမိတ္တ မရှိဘူးဆိုတာ ပြနေတာပါပဲ။

အဲသလိုနဲ့ အလုပ်က အရမ်း အောင်မြင်နေပါတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သူ့မှာတော့ ငွေက ခါးပြတ်သွားပါတယ်။ သူ့

ဟန်ပန်ကြောင့် ချေးငှားလို့ ရနေသေးတော့ ချေးငှားပြီး ဖာထေးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက အဖေတို့ ငွေကို အထုပ်သုံးထုပ်ခွဲပြီး စုတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ ငွေဝင်လာတဲ့အခါ အရင်းကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အမြတ်ကို ဘယ်လောက်သေးတဲ့အထုပ် ဖြစ်ပါစေ သုံးထုပ်လုပ်ပါတယ်။ တစ်ထုပ်က စားဖို့၊ တစ်ထုပ်က အရင်းကို ထပ်တိုးအောင်လုပ်ဖို့၊ တစ်ထုပ်က သေရေးရှင်ရေးကျမှ ဖွင့်ဖို့ စသဖြင့် အထုပ်သုံးထုပ် စုလေ့ရှိပါတယ်။ အခု ငါ့မောင်က ဝင်ငွေကို အမြတ်မှတ်နေတာကိုး၊ အသုံးအစွဲ ဆင်ခြင်ပါလို့ ပြောမိပါတယ်။

အဲဒီတော့ သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငါးမူးစေ့ ရှစ်စေ့ လောက်သာ ကျန်တဲ့အချိန်အထိ ရောက်သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြန်ပြီး မတ်ခဲ့တာပါပဲလို့ မာနစကားပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မပါးစပ်ပိတ်သွားပါတယ်။

ပြန်မတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကာလ အခြေအနေ ကိုယ်ခံအားတွေ ဟာ အခုအခြေအနေ အချိန်အခါ ကိုယ်ခံအားတွေနဲ့ မတူတာကို မေ့နေသူ၊ မြောက်ပြောမှ မှန်တယ်ထင်သူကို ကျွန်မက ဘာမှဆက်ပြောစရာ မလိုတာနဲ့ မပြောခဲ့ပါဘူး။

သနားစရာပါပဲ။ သူဟာ ပြန်မမတ်နိုင်လောက်အောင် ကျဆင်းသွားလိုက်တာ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့အထိပါပဲ။

အဲသလိုသာကေတွေ အများကြီးပါပဲ။ ကြီးပွားချင်တဲ့သူဆိုတာ ကတော့ ကျွန်မတင်ပြဆွေးနွေးတဲ့ အချက်တွေထက်ပိုပြီး စေ့စပ်စွာ

ပြည့်စုံစွာ သိအိုရီအရရော လက်တွေ့အရပါ သိနားလည်မယ့်သူတွေ နားပါတယ်။ ကျွန်မ တွေဖူးတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်သူများဟာ ထူထောင်က ငယ်ပေမယ့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ပြည့်စုံသင့်သလောက် ပြည့်စုံနေတဲ့ သူတွေဖြစ်ပါတယ်။ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံအောင်လည်း ကြီးစားကြသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သတိကြီးစွာထားတတ်တဲ့သူများလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သတိတမန်၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်၊ ပညာစွမ်းဆွန်းကဲ့သို့အုပ် ဆိုသလို သူတို့ကိုယ်သူတို့ နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်မှတော့ သူတို့ရဲ့ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေးတို့ကိုလည်း သူတို့ဘာသာ သူတို့ထိန်းနိုင်ကြတာ မေ့တာပါပဲ။

သလောက် အနေအထားနဲ့ တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ စဉ်းစားဖို့ အစဖော်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးလောက်ပါပဲ။

အဲသလိုနဲ့ နောက်ဆောင်းပါးစုတစ်ခုကိုတောင် ပြောင်းသွား ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာခင်က မလွန်ဈေး ဆန်လူ့အသင်းက ဘာဘဲမြဲတို့ကိုယ်တိုင် နှစ်တစ်ရာပြည့် စာအုပ်နဲ့ ဆောင်းပါးအတွက် ဆုအဖြစ် ငွေဖလားကြီးတစ်လုံး အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြီး ချီးမြှင့်ခဲ့ ပါတယ်။

နှစ်တစ်ရာပြည့်စာအုပ်ကြီးကို ရလိုက်တာဟာ ရတနာရွှေအိုး ကြီးကို ရလိုက်သလိုပါပဲ။ ပါဝင်တဲ့ ဆောင်းပါးများဟာ ကုသိုလ်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ ဆောင်းပါးများ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မဖတ်မီခင်မှာ ကျွန်မသမီးက အဲဒီဆောင်းပါးများကိုဖတ်ပြီး အမေရေ (ဆဋ္ဌ) တိပိဋကဆရာတော်ရေးသားတော်မူတဲ့ ဆောင်းပါးကိုတော့ ဖတ်ပါဦး။ အမေ့ရဲ့ ကြီးပွားသူများ ထဲမှာ ပါသင့်တဲ့ အကြောင်းတွေပါပါတယ် လို့ သတိပေးပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီဆောင်းပါးကို ပြန်ရှာဖတ်ရပါတယ်။ တိုင်း၍ယက်သည့် ပက္ကလာ မိုးရွာတာနဲ့ အခန့်သင့်ဆိုသလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မ ရေးမိတဲ့ ဆောင်းပါးစုထဲမှာ မလိုအပ်တာတွေ ပါသွားမှာစိုးသလို ဟာကွက်တွေ အများကြီးနဲ့ဖြစ်နေမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ပါတယ်။ အစောပိုင်းကတည်းက မပြည့်စုံတဲ့ အချက်တွေတော့ ရှိမှာပါပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဟာကွက် မရှိနိုင်အောင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထပ်ပြီး ရေးလိုက်ပြီဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်က ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်လာ အတ္ထုဿဒ္ဓါရ

၅။ ကြီးပွားသူများနှင့် ဆောက်တည်အပ်သော သီလ

ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ကြီးပွားသွားကြသူများရဲ့ အလှေအကျင့်ကောင်း များဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးလေးပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက ကိုယ်တိုင်လည်း သီဝရီကို မကျွမ်းတဲ့အပြင် သီဝရီကို လက်ကိုင်ထား ပြီး ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စတွေကို ပင်ပန်းတယ်လို့ ထင်တတ်တဲ့သူပါ။ အဲသလိုဖြစ်တာကလည်း ကျွန်မတို့အရွယ်တွေ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ သီဝရီဘောင်ရဲ့ ကျဉ်းကျပ် မှုကို ကြောက်ခဲ့ရတာ လွန်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက လူငယ်တွေကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစား ကြစေလိုပါတယ်။ မစဉ်းစားဘဲ စာအုပ်ကြီးအတိုင်း လိုက်လုပ်နေ ကြတာထက် ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားကြပါ။ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှု မိမိရဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေ မိမိပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ တို့ကို ထည့်တွက်ပါဆိုတဲ့ သဘောမျိုးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ခဲ့ရတဲ့ မြင်မိခဲ့တဲ့ ကြီးပွားသူများကို ဥပမာပေးပြီး ကျွန်မတတ်

ဇာတ်တော်မှာပါတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ရေးအကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို ဇာတ်တော်အကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ရေးသားတော်မူခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူခိုက် အတ္တကုသလ အမည်ရှိတဲ့ အမျိုးကောင်းသားကို အကြောင်းပြုပြီး ကြီးပွားရေးတရားကို ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ သာဝတ္ထိပြည်က သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သားငယ်ကလေးက ခုနစ်နှစ် အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးသတဲ့။ အဲဒီသားငယ်ကလေးက အဖေဖြစ်သူကို ကြီးပွားတိုးတက်ရာလမ်းကြောင်း(ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများကို) မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ဖခင်ဖြစ်တဲ့သူက အဖေတော့ ပြည့်စုံအောင် မပြောတတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအထံတော်ကို သွားရောက် လျှောက်ထားမေးမြန်းကြမှ တော်မယ်လို့ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သားကိုခေါ်ပြီး လူ့ဖွယ် ပစ္စည်းများနဲ့အတူ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းကို သွားကြပါသတဲ့။

ဖခင် သူဌေးကြီးက မြတ်စွာဘုရားကို သားငယ်က ကြီးပွားခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကို မေးပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် မဖြေတတ်လို့ အရှင်ဘုရားကို ဟောကြားပေးပါရန် လျှောက်ထားပါတယ် ဘုရားလို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အတိတ်ဘဝတုန်းကလည်း ဒီပြဿနာကို ငါဘုရားအလောင်းအလျာဖြစ်သူ ဖြေခဲ့ဖူးပြီ။ အဲဒီတုန်းက သားငယ်က ငါ့သားငယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ငါဘုရားအလောင်းအလျာက အဲဒီသားငယ်ရဲ့ ဖခင် သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း သားငယ်က ငါ့ကို အဲဒီပုစ္ဆာကို မေးဖူးတာပါပဲ။ ငါကလည်း ဖြေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝပြောင်း

သွားလို့ မေ့ကုန်တာဖြစ်ပေလိမ့်မယ်လို့ မိန့်တော်မူပြီး ကြီးပွားခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းများကို ဟောတော်မူပါသတဲ့။ အဲဒီ အကြောင်းရင်းများကတော့

- ၁။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ချမ်းသာခြင်း ဟူသော မွန်မြတ်သောလားဘိ။
- ၂။ စာရိတ္တသီလ။
- ၃။ ပညာရှင်တို့၏ အဆုံးအမ ဩဝါဒ။
- ၄။ အကြားအမြင် ဗဟုသုတ။
- ၅။ ဒုစရိုက်တရားတို့ကို ပယ်ရှား၍ သုစရိုက်တရားတို့ကို ကျင့်သုံးခြင်း။
- ၆။ စိတ်ကို မတွန့်တို့၊ မနိန့်ကျစေဘဲ မြှင့်တင်ကာ ကြီးစားခြင်းတို့ဟာ ကြီးပွားခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်တယ်လို့ ဟောကြားတော်မူတာပါပဲ။

အဲဒီ ကြီးပွားခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းများဟာ ဘုရားဟောစကားဖြစ်လို့ အမှား မရှိနိုင်ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင်က ဇာတာမသုတ်တော်မှာ ဘယ်အရာမဆို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ပြီးမှ လက်ခံပါလို့ ဆိုပါတယ်။ အခုလည်း ခေတ်လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဆန်းစစ်လိုက် ဆန်းစစ်နိုင်အောင် ဆွေးနွေးတင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ချမ်းသာခြင်းဟူသော မွန်မြတ်သော လားဘိဆိုတာက တစ် အချက် ဖြစ်ပါတယ်။

အခု လေးငါးနှစ်မှာ တွေ့ကြတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးများကို ဦးစီး ဦးဆောင်လုပ်နေတဲ့ လူငယ်တွေဟာ အသက်အားဖြင့်လည်း ငယ်ရွယ်

ကြပါတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ကာယအား ဉာဏအား ပြည့်ဝနေတာကို သိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို အားအပြည့်ဖြစ်နေ(သူတို့ ရုပ်သွင်တွေကို ကြည့်ရင်း ကိုယ်ပါ ပျော်ရွှင်ထက်မြက်လာလို့)တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ သေချာပါတယ်။

အလုပ်တွေစပြီး လုပ်ကိုင်ကြတုန်းက ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြည်လင်ရွှင်လန်းနေကြတဲ့ သူတွေဟာ နောက်သုံးနှစ်လောက် အကြာမှာ လုံးပါးပါးလာတာကို လူငယ်များဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လောဘစောကြောင့် သတိမမူမိကြပါဘူး။ ကလေး မပြောနဲ့၊ လူကြီးများတောင်မှ သတိမမူမိကြလို့ မကြာခဏ ဒုက္ခရောက်ကြရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒုက္ခရောက်သူတွေထဲမှာ ပါပါတယ်။

ကိုယ်မကျန်းခန့် စိတ်မကျန်းမာလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မကြီးပွား နိုင်ပါဘူး။ နေမကောင်းမှ မဖြစ်တော့လို့ နားရတယ် ဆိုတာ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းကို လုပ်နိုင်တဲ့အချိန်ထဲက ဖွဲပြီး နားရတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ကျန်းမာအောင် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ သူဟာ ကြီးပွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်မှာပဲ အမြဲ တည်နေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျန်းမာဖို့အကြောင်းကတော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းတရားလေးပါးကို မျှတအောင်နေရင် ကျန်းမာကြတာ ပါပဲ။ ကံလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ အတိတ်ကံအကြောင်းကိုချည်း တွေး မနေသင့်ပါဘူး။ အတိတ်ကံမကောင်းလို့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့တဲ့ သွားကြသူများတောင်မှ ပစ္စုပ္ပန် ကံကို ကောင်းအောင်ကြိုးစား နေထိုင်ရင်းနဲ့ ရှင်သန်အောင်ကြိုးစားလို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်

ထံ ကောင်းအောင်ကြိုးစားနေထိုင်တတ်ရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန် နိုင်ပါတယ်။

အကြောင်း မည်မည်ရရမရှိဘဲ ညဉ့်နက်သန်းကောင် နေထိုင် ပြီး မနက်ကျရင် စောစောမူထတဲ့ သူဟာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးခြင်း တက်ကြွထက်မြက်ခြင်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေမှာ ဓမ္မလျော်တတ်တဲ့သူများဟာ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ကြပါဘူး။ ထိုအတူ လူအနေနဲ့လည်း မကျန်းမာနိုင်ပါဘူး။ ဣရိယာပုတ်လေးပါးကို မျှတအောင် မလုပ်တဲ့သူများဟာလည်း ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာနိုင် ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ရေးသားရတာ စာရေးသူ ကျွန်မနဲ့ ညီနေပါတယ်။ ကျွန်မက စားပြီးလည်း လမ်းမလျှောက်ဘဲ နေနေတတ်တဲ့သူ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဣရိယာပုတ် မျှအောင်မနေရင် ကျန်းမာရေးမှာ ထိခိုက်လာတာပါပဲ။

စိတ် ကျန်းမာရေးကို ကိုယ်ကျန်းမာဖို့ အကြောင်းထဲမှာ ထည့်ထားရတာကိုတော့ ခေတ်လူငယ်များ နားလည်မှာပါပဲ။ စိတ်ကို သမစိတ္တဖြစ်အောင် တစ်နည်းဆိုရင် မျှမျှတတ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖို့အောင် မထိန်းတတ်တဲ့သူတွေဟာ မကျန်းမမာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အစောပိုင်းက တင်ပြခဲ့သလိုပါပဲ။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး တွေကို စပြီး လုပ်ကာစတုန်းကတော့ တက်ကြွရွှင်လန်းနေကြတဲ့ လူငယ်များဟာ သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာကြတာ ထတော့ သူတို့ဟာ အလုပ်ကဖိတဲ့ အရှိန်ကို ခံစားနေရလို့ပါပဲ။ လူကိုယ်ခန္ဓာအနေနဲ့ မခံစားရဘူးလို့ဆိုရင်တောင်မှ စိတ်က အလုပ် ပီတဲ့ဒဏ်ကို ခံစားရတတ်ပါတယ်။ (Stress) ကို ခံစားရတဲ့သူများဟာ

အစားလည်း မမှန်နိုင်ပါဘူး။ အဘိပ်လည်း မမှန်ပါဘူး။ စိတ်လည်း တိုလာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်တိုလေလေ အလုပ်လုပ်ရတာ မတွင်လေလေနဲ့ နောက်ဆုံး တော့ စိတ်သာဆင်းရဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပါ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။

နောက်ထပ်စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးစရာတွေဟာ ပါလာ ဦးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် စိတ်အကြောင်းကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဖြတ်ထား ခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဥတုဆိုတာကတော့ ရာသီဥတုကို ပြောတာပါပဲ။ ရာသီဥတုနဲ့ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်မှ ကျန်းမာနိုင်ပါတယ်။ အစားစားတဲ့ နေရာမှာရော အဝတ်ဝတ်တဲ့ နေရာမှာရော အနေ အထိုင်မှာရော ရာသီဥတုကို ထည့်တွက်ရပါမယ်။ မိမိရဲ့ ခံနိုင်ရည်ကို အထင်သိပ်ကြီးတတ်ကြတဲ့သူများဟာ ရာသီဥတုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးမထားတတ်ကြပါဘူး။ မကြာသေးခင်ကပဲ အားကစားသမား မောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ခံအားကို အားအကိုးလွန်ပြီး ပုဂံလိုအလွန်အေးတဲ့ဒေသမှာ အဝတ်အစားကို ထူထူထဲထဲ မဝတ်ဘဲ လေးလေးပင်ပင်တွေကို ခါတိုင်းလို သယ်ပိုးပြီး သုံးလေးရက် နေ လိုက်တာ တစ်ခါတည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲသွားတဲ့အထိ နေထိုင် မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

အရင့်အရင့်တုန်းက လူကြီးတွေ ကျန်းမာတယ်။ အသက် ရှည်တယ်ဆိုတာ သဘာဝနဲ့ လိုက်လျောစွာနေခဲ့လို့ပါပဲ။ ရာသီပေါ် (ရာသီအလိုက် သီးပွင့်တဲ့ အစားအစာများ) မှပဲ စားတတ်ပါတယ်။ ရာသီဥတုနဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိတဲ့ သဘာဝပစ္စည်းများနဲ့ ရက်လုပ် ထားတဲ့ အဝတ်ကို ဝတ်ကြပါတယ်။ ရာသီဥတုအလိုက် ချောင်ချိ

သက်သာစွာ ဝတ်လို့ရတဲ့ အဝတ်များကိုသာ ဝတ်တာပြောတာပါ။ အခုတော့ လူငယ်တွေဟာ မာတ်သတ္တုက ထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်း တွေကို နိုင်ငံရပ်ခြား ရာသီဥတုနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ချုပ်လုပ်ထား တဲ့ အဝတ်တွေကိုမှ အကောင်းမှတ်ပြီး ဝတ်နေတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာတော့ အတော်ပင်ပန်းမယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။

အာဟာရနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာ အတော်များပါတယ်။ ကျန်းမာရေးဆိုရင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ဆိုင်ပါတယ်။ အခုစားသောက် နေကြတဲ့ အစားအစာများဟာ ကိုယ်ကိုရော စိတ်ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်တဲ့ အစားအစာများစွာ ပါပါတယ်။ စားနေကျ ထမင်းတို့ ဟင်းတို့မှာ တောင်မှ ရာသီမဟုတ်ဘဲ ပေါ်တဲ့အစားအစာဆိုရင်တောင် သဘာဝ မကျလို့ ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်နိုင်နေပါပြီ။ ဥပမာ နွေရာသီကျမှ ပေါ်ရမယ့် မန်ကျည်းရွက်ဟာ ဆောင်းဦးကတည်းက ပေါ်နေပြီဆိုရင် ရာသီစာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး သဘာဝအရ စိုက်ပျိုးတာ မဟုတ်ဘဲ ဓာတ်မြေဩဇာထည့်ပြီး စိုက်ထားတဲ့ အသီးအရွက်တွေကို စားရတာကိုကပဲ လွန်လှပါပြီ။ အခု ပိုပြီးလွန်တာတွေ ပြောချင်ပါ သေးတယ်။

ပိုက်ဆံကတော့ ပေါ်တဲ့သူမှာ ပေါပေမယ့် မပေါ်တဲ့သူမှာ မပေါ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းအသိပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေမှန်း မသိတဲ့ အထုပ်တွေ ဘူးတွေ ပုလင်းတွေကတော့ ဘာတွေမှန်း မသိအောင်ကို ပေါနေတာပါပဲ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ တစ်နေ့က တာဝန်အရ ထလေးများစားကြတဲ့ မုန့်ဈေးတန်းဘက်ကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အထုပ် အမျိုးမျိုးကို ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကလေးတွေမှ စုနေပြီနေတာပါပဲ။

ချေးတွေကလည်း ကြီးမှ ကြီးပါပဲ။ ကလေးတစ်ယောက်က ရောင်းတဲ့သူကို မေးနေပါတယ်။ အန်တီ အန်တီ ဒီအထုပ်က ဘာထုပ်လဲတဲ့။ ဖြေတဲ့သူက အေး အန်တီလည်း မသိဘူးတဲ့။ ကျွန်မကလည်း ဘာထုပ်ပါလိမ့်လို့ ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ထိုင်းစာက လွဲလို့ ဘာမှမပါတဲ့ အထုပ်က လှတော့ အလှသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာထုပ်မှန်း မသိနိုင်ပါဘူး။ အင်း စွန့်ပစ်ရမယ့် သစ်သီးအခွံတွေကို ဖြစ်သလို ဆေးဆိုးပြီးသကြား (ဆေးသကြား) ပက်ထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။

အရည်တွေ အရောင်မျိုးစုံထွက်လာတတ်တဲ့ အရည်တွေက လည်း အနံ့နဲ့ အရောင်သာ ကွဲပြားပါမယ်။ သောက်လိုက်ရင်တော့ ရှုတတ နေတာကလွဲလို့ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အာဟာရပါပဲ။ အကယ်ဒမီရှင် အနုပညာသည်တစ်ယောက် ကျွဲရိုင်းကို အားဖြည့် အချိုရည်ဆိုပြီး တစ်နေ့ကို နှစ်ဘူးထက်မက သောက်မိတာ ဆီးချိုနဲ့ ဆုံးပါးဖူးပါတယ်။ အားဖြည့်တယ်ဆိုတာထက် ချက်ချင်းလို စိတ်ဓာတ် ကြွပြီး အလုပ်ကို အားလွန်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ဆေးမျိုးတွေသာပါရင် ကိုယ်ခန္ဓာက ထုတ်လုပ်နိုင်တဲ့အားထက် ပိုပြီး အားတွေကို သုံးနေလို့ ကြာရင် ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျန်းမာချင်တဲ့သူဟာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရနဲ့ မိမိ စားပုံသောက်ပုံ နေပုံထိုင်ပုံ သဘောထားပုံဟာ သမစိတ္တဖြစ်ရဲ့ လား။ ဟန်ချက်ညီရဲ့လားဆိုတာကို တွေးတော ဆန်းစစ်နေကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ခေတ်မီတယ် ထင်သမျှကို ပါးစပ်တွင်း မသွင်းမိဖို့ ကြိုးစားကြစေလိုပါတယ်။

ဘုရားဟောတရားထဲမှာ စိတ်ကျန်းမာခြင်းဟာ ကိုယ်ကျန်းမာ ခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပါပါတယ်။ အစောပိုင်းက စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးခဲ့တာက ကိုယ်ကျန်းမာခြင်းမှာ စိတ်က အကြီးမားဆုံး အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ထည့်သွင်းထားခဲ့ကြ တာပါ။ အနေအထိုင် အစားအသောက် အပြုအမူကို မှန်ကန်အောင် ရွေးနိုင်ဖို့ဆိုတာက စိတ်က ပဓာနဖြစ်နေတာကိုး။

အခု ထပ်မံဆွေးနွေးလိုတဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါ။ တစ်ခါတည်း စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်သွားမှ စိတ်မကျန်းမမာ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ယူဆရင် မမှန်ပါဘူး။ စိတ်ရောဂါသည် အမည် မတပ်နိုင်ဘဲ စိတ်ရောဂါ ဖြစ်နေကြသူတွေ အများကြီးပါပဲ။ စိတ်ဓာတ် ကျနေတာ၊ ဒေါသတွေကြီးနေတာ၊ လောဘတွေတက်နေတာ၊ သူတစ်ပါးကို မနာလိုဖြစ်နေတာ၊ မိမိနေရာကို မိမိ လိုအပ်တာထက် အထင်ကြီးပြီး မာန်တွေတက်နေတာဟာ စိတ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားနေတာ ပါပဲ။ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ။ အရိယာမှ မဟုတ်ဘဲလို့ ပြောရင် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်သဘာဝဆိုတာ လိုအပ်တာထက် ပို မပို သိနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။ လိုအပ်တာထက် ပိုကဲတဲ့ အကုသိုလ် စိတ်တွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ အကုသိုလ်စိတ်များနဲ့ လှုပ်ရှားပြောဆို မယ်၊ ဆောင်ရွက်စီမံမယ်ဆိုရင် အလုပ်လည်း မပြီးနိုင်ပါဘူး။ ကြာရင် မိမိသာ စိတ်က စံနဲ့လွဲပြီး လူပါ လဲနိုင်ပါတယ်။

အကုသိုလ်စိတ်များတဲ့သူဟာ စိတ်ဓာတ်ကျနိုင်ပါတယ်။ လူတွေ ဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန်အမင်း မာန်တက်ထားတဲ့သူဟာ သူတစ်ပါးကို အလွန်အမင်း

ထိပါးထားတဲ့သူဟာ ကျရင်တော့ အုန်းခနဲပါပဲ။ မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ပြီး ပြုပြင်နိုင်ဖို့ဆိုတာက သတိ လိုပါတယ်။ အကုသိုလ် စိတ်တွေ ပါနေရင် သတိက ပြေးထွက်သွားမှာပါပဲ။ သတိကို မရ ရအောင် ဆွဲယူပြီး ကပ်ထားနိုင်ရင် စိတ်ကျန်းမာရေးဟာ တိုးတက် လာမှာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ စိတ်မကျန်းမမာ အတော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျတတ်ပါတယ်။ စိတ်တွေ လေးလံနေတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ အဲဒီလို စိတ်အထကြီးနဲ့ အလုပ်တာဝန်များကို ကြိုးစားလုပ်ရတာ အလွန်ပင်ပန်းပါတယ်။ နောက်တော့ တရားနာရင်း တရားမှတ်ရင်း စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိလာပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပြီး တွင်ကျယ်လာပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ရေးနေတဲ့ စာထဲမှာ ပါတဲ့အကြောင်းများက သက်သေခံနေပါတယ်။

ဒီစာကို ဖတ်တဲ့သူတွေထဲမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့သူတွေ လည်း ပါမှာပါပဲ။ အဲဒီအတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် နဲ့ ကိုယ် စိတ်ကို သန့်စင်အောင်ထားတဲ့နည်းတွေ ရှာလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ဖြေလို့ရတဲ့နည်းတွေလည်း ရှာလို့ ရနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတော်များဆိုတော့ အကျယ်ချဲ့ရင် ချဲ့သလို မဆုံးနိုင်လောက်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ နောက် တစ်ချက်ကို ဆက်ပါရစေ။

စာရိတ္တသီလ ရှိရပါမယ်ဆိုတာက နှစ် အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ သီလမှာ ရှောင်ရန်သီလနဲ့ ဆောင်ရန် သီလတို့ ရှိပါတယ်။ ရှောင်ရန်ကတော့ ငါးပါးသီလကစတဲ့ သီလတော်တို့ထဲမှာ သူတစ်ပါး

အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ လို့ ပါပါတယ်။ အဲဒီလို သီလ အမျိုးအစားကတော့ ရှောင်ရန်သီလထဲမှာ ပါပါတယ်။

စာရိတ္တသီလက ဆောင်ရန်သီလဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အရွယ်နဲ့သူ ဆောင်ရမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေ ရှိပါတယ်။ အကျယ်ကို မဆိုတော့ပါ ဘူး။ မိဘကျင့်ဝတ် သားသမီးကျင့်ဝတ်ဆိုတာမျိုးတွေဟာ ဆောင်ရန် သီလ ဖြစ်ပါတယ်။

လူကြီးသူမကို လေးစားခြင်း၊ အပြောအဆို လိမ္မာယဉ်ကျေးခြင်း၊ မိမိထက် ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးသူ၊ အသက်အားဖြင့် ကြီးသူများရှေ့မှာ ရိုသေစွာ နေထိုင်ပြောဆိုခြင်း၊ အရိုအသေပေးခြင်း၊ မိဘဆရာသမား တို့ကို အလွန် ရိုသေလေးစားခြင်း စတဲ့ ကျင့်စိတ်များကတော့ ဆောင်ရန် စာရိတ္တသီလထဲမှာ ပါပါတယ်။

စိတ်ထဲက ရိုသေထိုက်သူတို့ကို အမှန်တကယ် ရိုသေလေးစား စွာ ဆက်ဆံပြောဆိုတာ အရိုအသေပေးတာဟာ မျက်နှာလှုပ်တာ ဟုတ်ပါဘူး။ လိမ္မာယဉ်ကျေးတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်အရ တာဝန်အရ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိတဲ့သူဟာ ဗြဲပွားတိုးတက်နိုင်ပါတယ်။ တကယ် စိတ်ကမပါဘဲ မျက်နှာလှုပ်တာ လောကွတ်လှုပ်တာဟာ တကယ်ပညာရှိတဲ့ သူများရဲ့ရှေ့မှာ စေတနာ ပေါကြောင်း သိသာနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိမိရဲ့ စေတနာကို ဖန်အောင် ကြိုးစားမှသာ စာရိတ္တသီလနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။

ပညာရှင်တို့၏ အဆုံးအမ သြဝါဒဆိုတာက သုံးအချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှင်တို့ရဲ့ အဆုံးအမကို စာအုပ် စာပေများက ဆက်ဆံလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ဆုံပြီး အဆုံးအမ

ခံနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံတဲ့အခါမှာတော့ အဆုံးအမများကို သာမက ဆုံးမတဲ့ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းရဲ့ဓာတ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ အေးချမ်းတဲ့ဓာတ် မြင့်မြတ်တဲ့ဓာတ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။

ပညာရှင်တို့ရဲ့ အဆုံးအမ သြဝါဒကြောင့် မိမိတို့ စိတ်ထားတာ မှားနေရင် မှန်အောင် ပြင်နိုင်ပါတယ်။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တာ မှားနေရင်လည်း မှန်အောင် ပြင်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခါ အားလျော်စွာ လိုအပ်ပါတယ်။

အကြားအမြင် ဗဟုသုတ ရှိရမယ် ဆိုတာက လေးအချက် ဖြစ်ပါတယ်။ လူ့လောကမှာ သိစရာများလှပါတယ်။ အကြားအမြင် မရှိဘဲ၊ ဗဟုသုတမရှိဘဲ ကိုယ်သိသမျှကလေးကို အဟုတ်လုပ်ပြီး ပြောဆိုနေတဲ့သူ လုပ်ကိုင်နေတဲ့သူများဟာ အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရင် ရုတ်တရက် ပျက်စီးခြင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တတ်ရပါတယ်။ လူ့လောက မှာက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်နဲ့ အဆက်အသွယ် များလာပြီဖြစ်လေတော့ ကမ္ဘာ့အရေးအခင်းကိုလည်း သိကြဖို့ လိုအပ် ပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အနေအထား ထူးခြားမှု အားသာချက် အားနည်းချက်များကို သိထားကြတဲ့သူများဟာ လုပ်ငန်းကြီးများကို လုပ်တဲ့အခါမှာ ဟန်ချက်ညီတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ အလုပ် မိမိရဲ့ ဘဝ မိမိရဲ့ အတွေးအခေါ် မြင့်မားလာစေနိုင်မယ့် ပညာ ဗဟုသုတကို စုဆောင်းနိုင်မှ တန်ကာကျပါမယ်။

ဒုစရိုက်တရားတို့ကို ပယ်ရှား၍ သုစရိုက်တရားတို့ကို ကျင့်သုံးခြင်းဆိုတာက ငါး အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးအနေနဲ့က ရှည်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီဆောင်းပါးကို ရေးကတည်းကရော အခု

တစ်ပုဒ် ထပ်ဖြည့်တဲ့အခါမှာတော့ လူငယ်များအပေါ် စိတ်ညွတ်ပြီး ရေးတာဖြစ်လို့ ဒုစရိုက်ဆိုတာ ဘာ၊ သုစရိုက်ဆိုတာ ဘာ ဆိုတာ တို့တော့ ထည့်သွင်းရှင်းလင်း တင်ပြလိုပါတယ်။

ဒုစရိုက်တရားဟာ ၁၀ ပါး ရှိပါတယ်။

၁။ သူ့အသက်သတ်မှု

၂။ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် မပေးအပ်သော သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူမှု

၃။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ယုတ်ယုတ်မာမာကျင့်မှု

၄။ မုသားပြောဆိုမှု (မဟုတ်သည်ကို သိသိကြီးနှင့် လုပ်ကြံ ပြောဆိုမှု၊ လှည့်ဖြားပြောဆိုမှု)

၅။ ချောပစ်ကုန်းတိုက်မှု (ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲသွားအောင် သို့ မဟုတ် မိမိအား ချစ်လာအောင် ချစ်သူနှစ်ဦးကို ရန်တိုက် ပေးမှု) ဒီနေရာမှာ ချစ်သူဆိုတာ ကျယ်ပြန့်ပါတယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီး၊ ဆရာနဲ့တပည့်၊ အချင်းချင်း ချစ်ကြည် လေးစားကြတဲ့ သီတင်းဖော်တို့ပါ ပါနေပါတယ်။

၆။ ဖရုဿဝါစာ၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အယုတ်တမာ ဆဲဆိုမှု၊ ပြောဆိုမှု

၇။ သမ္ပပ္ပလာပ၊ ပြိန်ဖျင်းသောစကားကို ပြောဆိုမှု

၈။ အဘိဇ္ဈာ၊ သုတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ငါ့ဟာဖြစ်လျှင် ကောင်း လေစွဟု မတရားကြံစည်မှု

၉။ ဗျာပါဒ၊ သေကြေပျက်စီးသွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု မတရားကြံစည်မှု

၁၀။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ အယူမှားမှု (ကံ ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်မှု) အထက်ပါအချက်အလက်များကိုကြည့်ရင် ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို မကောင်းတဲ့အကျင့်ကို ကျင့်တတ်တဲ့သူများဟာ ကြီးပွားရာလမ်းစနဲ့ လုံးဝ ကင်းသွားတတ်ကြပါတယ်။

မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိရင်တောင်မှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မကောင်းမှုကို ပြုတဲ့သူဆိုတာ လူပဲ။ ဝန်မခံလည်း သိနေတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ စိတ် နှလုံး ညစ်နွမ်းပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်မှန်ကန်ကန် မဆုံးဖြတ်တတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်က အထက်မှာနေရလို့ လုပ်ချင်သလို လုပ်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ကို နိုင်တဲ့သူ ကိုယ့်ကို အထင်မကြီးတဲ့သူဆိုတာ ရှိနေမှာပါပဲ။ အရေးကြီးတာက မိမိကိုယ်ကို အာမခံနိုင်အောင် ဒုစရိုက်မှုတွေကို ရှောင်နိုင်မှ တန်ကာကျမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းကို မတွေ့နိုင်ဘဲ စိတ်သာ ညစ်ထေးပုပ်စပ်သွားမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါး ကြီးပွားနေတာကို ဘယ်နည်းနဲ့ ကြီးပွားတာပါလိမ့်။ သူဟာ လူတော်ပဲ။ အားကျစရာကောင်းပါဘိလို့ လေးစားတဲ့ စိတ် မုဒိတာပွားတဲ့စိတ်နဲ့ မကြည့်မရှု မလေ့လာဘဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ငါရရင် ကောင်းမယ်။ ဒီလူကြီးပွားနေလိုက်တာ ပျက်စီးပါစေတော်စသဖြင့် တွေးရင် သူကတော့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ပွဲ နံစော်နေတဲ့ အမှိုက်တွေ ဝင်သွားသလို ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ကြီးပွားရာလမ်းစကို ရှာနေတဲ့သူ ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားနေတဲ့သူတွေဟာ ဒုစရိုက်တရားများကို ကြပ်ကြပ်ရှောင်ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အမှတ် ငါးရဲ့ ဒုတိယပိုင်းက သုစရိုက်တရားများကို ပွားများရပါမယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ သုစရိုက်ဆိုတာကို လေ့လာကြည့်ကြရအောင်ပါ။ သုစရိုက်တရားမှာလည်း ၁၀ ပါး ရှိပါတယ်။

- ၁။ သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၂။ အရှင်သည် ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မပေးအပ်သော သူတစ်ပါး ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၃။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ယုတ်ယုတ်မာမာကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၄။ မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၅။ ချောပစ်ကုန်းတိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၆။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အယုတ်တမာ ဆဲဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၇။ ပြိန်ဖျင်းသောစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊
- ၈။ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ငါ့ဟာဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု မတရားကြံစည်ခြင်းကို မပြုမှု၊
- ၉။ သေကြေပျက်စီးသွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု သူတစ်ပါးအား ပြစ်မှားခြင်းကို မပြုမှု၊
- ၁၀။ အယူမှားခြင်း၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကို မယုံကြည်ခြင်းတို့ကို မဖြစ်စေမှု၊ ကောင်းသောအယူကို ယူမှု။

ဒုစရိုက်တရားဆယ်ပါးရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟာ သုစရိုက်တရား ပါပဲ။ အင်မတန် စိတ်ကိုရှင်းစေတဲ့ တရားများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီသုစရိုက်တရားများအကြောင်းကိုလည်း မလေ့လာ၊ မိမိ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာလည်း မသိဘဲ သတိလည်း မထားဘဲ နေနေတတ်တဲ့သူများဟာ ကြီးပွားတယ်လို့ဆိုရင်တောင်မှ ပြန်ပြီး လျှော့ကျသွားတတ်ပါတယ်။ သုစရိုက်တရားများကို ကောင်းစွာ သိတတ်တဲ့သူဆိုရင်တော့ မိမိလုပ်တဲ့အလုပ်မှာ အမှားမပါအောင် မိမိရဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောက်မှုတွေကို မိမိဘာသာ မိမိ စိစစ်နိုင် မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြီးပွားရာတရားများထဲမှာ နောက်ဆုံးအမှတ် ခြောက်ကတော့ စိတ်ကို မတွန့်တိုမနိမ့်ကျစေဘဲ မြှင့်တင်ကာ ကြီးစားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အားလုံး ပြုမူနေကြတာ ပြောဆိုနေကြတာဟာ စိတ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားက တွန်းပို့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကာယကံမှ ဝစီကံမှ ယုတ်ညံ့တဲ့ အရည်အသွေးတွေ မပါအောင် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေမယ့် အကြောင်းတရားတွေနဲ့ ပြည့်ဝနေအောင် မိမိဘာသာ ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ် တစ် ကနေပြီး ငါး အထိ ပါတဲ့ အချက်အလက်များကို မိမိရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲရောက်အောင် သွင်းပြီး သတိတရားနဲ့ ထိန်းလိုက်မယ်ဆိုရင် မိမိတို့ရဲ့စိတ်ကို မတွန့်တိုအောင် မနိမ့်ကျအောင် မြှင့်တင်တဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုတာက အလွန် နုနယ်ပါတယ်။

မကောင်းမှု အကုသိုလ်များရဲ့ အရိပ်ထိုးတာကို ခံလိုက်ရရင် ညှိုးရွေးသွားမှာပါပဲ။ ကျွန်မ တစ်ခါက အရှင်အင်္ဂုလိမာလအကြောင်း

ကို ဖတ်ရင်း ပါလာတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကို ကောင်းစွာ သတိထား လိုက်မိပါတယ်။ အင်္ဂုလိမာလ အမည်ရလာမယ့်သူက အဟိံသက ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန် ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ဆရာ မသူတော်နဲ့တွေ့ပြီး မကောင်းရာကို ညွှန်ပြတာခံရတဲ့ အတွက် သူတစ်ပါး လက်ညှိုးတွေကို တစ်ထောင်ရအောင် ဖြတ်ရ ပါတယ်။ လူတွေက လက်ညှိုးကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး အဖြတ်ခံမှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ လူတွေသတ်ရတာပေါ့။ ဖြတ်ပြီးသားလက်ညှိုး တွေကို သစ်ပင်ခေါင်းတွေထဲမှာ သိမ်းသိမ်းထားပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သိမ်းဆည်းခဲ့တဲ့ လက်ညှိုးများကို အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ အဟိံသက မေ့မေ့သွားပါသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အကုသိုလ်မှု ကိုပြုလာလေလေ သူ့စိတ်ဟာ လေးလံပြီး မှတ်ဉာဏ်များ လျော့ပါး သွားလေလေ ဖြစ်လို့ပါပဲတဲ့။

ကျွန်မက အဲဒီအကြောင်းကို အထူး သတိထားလိုက်မိတာ ကတော့ ကျွန်မဟာ မှတ်ဉာဏ် စဉ်းစားဉာဏ် စတဲ့ဉာဏ်ကို အသုံး ဖြုပြီး ဆရာလုပ်နေရတဲ့သူ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ကြီးပွားသွားကြသူများ၏ အလေ့အကျင့်ကောင်းများကို နောက်ဆက် တွဲ ဆောင်းပါးအမှတ် ငါးကို ရေးလိုက်တာမှာ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်စာ လောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက် လူငယ်များ အနေနဲ့ ဒီဆောင်းပါးထဲမှာ ပါသမျှ ပါဠိဘာသာနဲ့ ရေးထားတာကို ဘာကြားမှာ လိုက်ပြီး မရှာရတော့ဘူးပေါ့။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ကြီးပွား
 တိုးတက်လိုသူဟာ သူတစ်ပါးကို ကိုယ့်အလိုပါအောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူ
 ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စများကို အများက နားလည်လက်ခံလာအောင်
 ကြိုးစားနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ အဲသလို အလုပ်မျိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
 လုပ်ချင်ရင် ပထမဆုံး မိမိကိုယ်ကို လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ဖြစ်
 အောင် မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တွေ ရှောင်ဖြစ်အောင် ကောင်းစွာ
 ပွဲပြင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

၁

ထူးချွန်သူများ၏ အမူအကျင့်များ

၁။ ထူးချွန်သူများနှင့် ပြင်းထန်ထက်မြက်သောဆန္ဒ

ကျွန်မဟာ ကြီးပွားရေးထဲမှာ ကြီးပွားသွားကြသူများရဲ့ အလေ့အကျင့်များနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆောင်းပါးရှည်တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း ထူးချွန်သူများ၏ အမူအကျင့်များဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးကို ရေးဖို့ ကြိုးစားပြန်ပါပြီ။ အဲဒီဆောင်းပါးကို ရေးတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုအချက်တွေ ပါသင့်သလဲဆိုတာကို အစောကြီးကတည်းက တွေးပါတယ်။

အဲဒီလိုတွေးရင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၆ နှစ်လောက်က သုတေသနစာတမ်း တင်သွင်းပွဲတစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စာတမ်းတင်သွင်းသူ ဖြစ်နေတာလည်းတစ်ကြောင်း ကျွန်မ အလွန်ဆေးစားရတဲ့ ဆရာကြီးများ သဘာပတိမူကြမှာ ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း စတဲ့ ထူးခြားတဲ့အကြောင်းရင်းခံများကြောင့် အဲဒီစာတမ်း ဖတ်ကြားပွဲကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စာတမ်းဖတ်ပွဲကြီး တစ်ခုလုံးကို သဘာပတိမူရတဲ့ ဆရာကြီးတော့ တော်တယ်၊ ထက်မြက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ပါမောက္ခကြီး

တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာပတိရဲ့ အဖွင့်မိန့်ခွန်းကို စာတမ်း တစ်စောင်ဖတ်ပြီး ဖွင့်လှစ်ပေးပါတယ်။ စာတမ်းရဲ့ခေါင်းစဉ်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်တော့ပေမယ့် အကြောင်းအရာကတော့ ခေါင်းဆောင်မှု အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။

ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖတ်ကြားတဲ့ စာတမ်းထဲမှာ ပေးထားတဲ့ ဥပမာများက ဥရောပက ဥပမာများ ဖြစ်နေပါတယ်။

စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ နားထောင်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ နောင်တော်ကြီး ဦးသန်းထွတ်က ဆရာကြီးစာတမ်းတင်သွင်းပြီးတဲ့ အခါမှာ တက်ရောက်ဆွေးနွေးပါတယ်။ စာတမ်းဖတ်ပွဲဆိုတော့ နားထောင်တဲ့သူများထဲက တက်ရောက်ဆွေးနွေးခွင့်ရှိပါတယ်။

ဦးသန်းထွတ်က ဥပမာများကို နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်များက ထုတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် တင်ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မှတ်မိနေတာကတော့ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်း ဥပမာပါပဲ။ ကိုယ့်ကို သေကြောင်းကြုံတဲ့သူ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ သွေးစက်နဲ့ လမ်းပြခဲ့ရာတဲ့ ဘုရားလောင်းရဲ့ မေတ္တာပါရမီ ခန္တီပါရမီတို့အကြောင်းကို ကြည့်ညို ဖွယ်ရာ နားထောင်ခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာဦးသန်းထွတ် ဆင်းလာတဲ့အခါမှာ စာတမ်းတင်သွင်း သူက ကျွန်တော်ရဲ့ စာတမ်းကို နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်များက ဥပမာများနဲ့ ကိုးကားပြီး ထောက်ခံတဲ့ ဆရာဦးသန်းထွတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်မတို့က ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြပါတယ်။

တကယ်တော့ ဦးသန်းထွတ်က ထောက်ခံတာမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူ ပြောချင်တာက ခေါင်းဆောင်ကောင်းများရဲ့အရည်အချင်းကို နိုင်ငံ ရပ်ခြားက ဥပမာများနဲ့ပေးပြီးပြောရသလား။ ကျွန်တော်တို့ နိပါတ် တော် ဇာတ်တော်များမှာ ဥပမာတွေမှအပြည့်လို့ ပြောချင်တာပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီဝါကျကိုမှ ထည့်မပြောခဲ့ဘဲကိုး။ အဲဒီတော့ ဥပမာသစ်များနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ ထောက်ခံရာကျသွားတာပေါ့လေ။

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ပြန်ပြီး သတိရတာက ဒီလိုပါ။ ထူးချွန်သူများရဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်လို ဖွဲ့ဆိုရပါ့မလဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းအကျိုးပြုပြီး တင်ပြသင့်ပါသလဲလို့ တွေးတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ အတွေးထဲကို ဝင်လာလေ့ရှိတာက နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်က အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ နောင်ကြီး ဦးသန်းထွတ်လို ဝါကျတစ်ခုကို ချန်လှပ်ပြီးပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တည့်တည့်ပဲပြောပါ့မယ်။ ကြီးပွားသွားကြသူများအကြောင်းကို ရေး တုန်းကရော ထူးချွန်ကြသူများအကြောင်းကို ရေးတော့မယ်လို့ ကြံစည် တဲ့အခါမှာရော ကျွန်မဟာ သီဝရီများကို ပြန်ပြီး မဖတ်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်မကျွမ်းတဲ့ကိစ္စကို သီဝရီတွေ ဘာတွေ မဖတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရေးရသလဲလို့ မေးချင်စရာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ရေးရသလဲဆိုတော့ ဒီဆောင်းပါးကို ဖတ်မိတဲ့ လူငယ်လူရွယ် များကို တွေးတဲ့အကျင့် ရှိလာစေချင်လို့၊ ကိုယ်တိုင်လည်း တွေးပြီး တင်ပြရတာပါပဲ။ သီဝရီဆိုတာကလည်း လက်တွေ့လုပ်ပြီး ရရှိလာတဲ့ အတွေ့ကြုံများထဲက ထပ်ကြိမ်များတဲ့ အချက်များကို ထုတ်ထားတာ ပါပဲ။

ကျွန်မအနေနဲ့ နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်များထဲက ထူးချွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်းဖတ်ရင်း တွေးတောမိသမျှကို စုစည်း တင်ပြလိုပါတယ်။ လိုတာရှိရင် ဖြည့်စွက်ကြစေလိုပါတယ်။

ထူးချွန်သောသူများလို့ ဘယ်လိုလူများကို ခေါ်ပါသလဲလို့ ပထမဦးစွာ မေးသင့်ပါတယ်။ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ ထူးချွန်သူများ ဆိုတာကတော့ သာမန်လူများလို မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အကျိုးကိုရော သူတစ်ပါးတို့ရဲ့ အကျိုးကိုပါ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ထူးထူးချွန်ချွန် ထမ်းဆောင်ကြ တဲ့သူများ၊ သာမန်လူများ မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ကောင်းသောအမှုများကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသူများကို ခေါ်ဆိုပါတယ်လို့ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်။

သီလအား သမာဓိအား ပညာအားမှာလည်း သူတစ်ပါးထက် သာလွန်သောသူများကို ထူးချွန်သူများလို့ မှတ်ယူရမှာပါပဲ။

ဇာတ်တော်များကိုဖတ်ရင်း သူတကာတို့ထက် သာလွန်သော အမြတ်တကာ အမြတ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကိုတော့ အထူးချွန်တကာ အထူးချွန်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်လို့ ကြည်ညိုစွာ မှတ်ယူရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာဝကကြီးများ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဥပသကာ ကြီးများရဲ့ အကြောင်းကို ဖတ်တဲ့အခါမှာလည်း အံ့ဩစရာ လေးစား စရာ အရည်အချင်းတစ်ခုကို အမှတ်ထင်ထင် သတိပြုမိပါတယ်။

ထိုအရည်အချင်းကတော့ အလွယ်တကူ မရနိုင်တဲ့ မိမိ၏ဘိက်က စွန့်ခြင်းကြီးများစွာကို ရင်းနှီးပြီးမှ ရနိုင်တဲ့ ဆုကြီးများကို ရယူလိုတဲ့၊ ရယူရန် ရဲဝံ့တဲ့ ပြတ်သားတဲ့ ဆန္ဒရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်။

နာမဝိသေသနများကို ဖြုတ်ပြီး တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင် ကောင်းမှုအတွက် ရဲရင့်ထက်မြက်သော ဆန္ဒရှိခြင်းလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ရဲရင့်ထက်မြက်တဲ့ ဆန္ဒရှိသူများဟာ ထူးချွန်သူများ ဖြစ်ကြ ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဥပမာပြရမယ်ဆိုရင် ဆုကြီးပန်သူ ယောက်ျား မိန်းမ ဟူသမျှကို ဥပမာပြလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်ကစပြီး ဘုရားဆုပန်ဖို့ ဆန္ဒ ဘယ်လိုပေါ်လာတာ၊ စိတ်ထဲက အသင်္ချေပေါင်းများစွာ တောင့်တရတာ၊ နှုတ်ကဖွင့်ပြီး အသင်္ချေပေါင်း များစွာ ဆုတောင်းရတာ၊ ဆုတောင်းလို့ ပြည့်ပြီလို့ဆိုတဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်တရားဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆင်မြန်းရတာကအစ ပြောလို့ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို ဗျာဒိတ်ရပြီးတဲ့နောက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာတောင်မှ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်ဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်ကို ဖြည့်ဆည်းရပါသေးတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာလည်း အထူးချွန်ဆုံး အသာဆုံးသော သူများကို စောဒဂ် ထားတော်မူပါတယ်။ အဲဒီလို စောဒဂ် ထားတော်မူခြင်းခံရတဲ့ သူများဟာလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ အဲဒီလိုဘဝကို ရလာတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘဝပေါင်းအသင်္ချေတုန်းက စောဒဂ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးကို ဖြစ်တွေ့ကြည်ညိုခဲ့ကြလို့ ငါဟာ အဲသလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ

ဆိုတဲ့ ထက်မြက်သောဆန္ဒနဲ့ ဆုတောင်းခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင် ပါရမီ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ကြရ တာပါပဲ။

အဲသလို ယေဘုယျလောက်ပဲ တင်ပြပြီး ပြင်းထန်ထက်မြက် သော ဆန္ဒဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်သလောက် ရှင်းလင်းပြလိုပါ တယ်။ ထက်မြက်ခြင်း၊ ထူးချွန်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးထက် အသာရခြင်း၊ အမြတ်ဆုံးဖြစ်ခြင်းတို့ဟာ များလှစွာသော ရှေးက ဥပမာများကို လေ့လာရင်ရော အခု ကြုံတွေ့ကြရတဲ့ လောကီမှာ သူ့နည်းနဲ့သူ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုရှိသူများကို လေ့လာရင်ရော တွေ့ရှိကြရတာ ကတော့ ခိုင်မာတဲ့ဆန္ဒပေါ်မှာ အခြေပြုပါတယ်။ ထူးချွန်တဲ့သူတိုင်း ဟာ မတော်တဆ ထူးချွန်လာတယ်လို့ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ ထူးချွန်ဖို့ ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့လို့သာ ထူးချွန်ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကောင်းသော ဆုလာဘ်တစ်ခုအတွက် ပြင်းထန်ထက်မြက်စွာထားတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင်ယူလိုတဲ့ လောဘစိတ်ကိုတော့ ခွဲခွဲခြားခြား ထားရပါလိမ့်မယ်။ လောဘစိတ်နဲ့ တောင့်တတာဟာ ကောင်းမြတ်သောအရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကျိုးသက်သက်သာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

အထက်က ကျွန်မတင်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ဇာတ်တော် နိပါတ်တော် လာ ထူးချွန်ထက်မြက်သူများရဲ့ ခိုင်မာသော ဆန္ဒအကြောင်းကို

တင်ပြပြီးတဲ့အခါ ခုအချိန်အခါမှာ လူငယ်များအနေနဲ့ မိမိကိုယ်ကို မိမိမေးဖို့ လိုအပ်တဲ့မေးခွန်းများ ရှိပါတယ်ဆိုတာကို သတိပေးစကား ပြောချင်ပါတယ်။ လူကြီးဖြစ်လို့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး သတိပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်အပြောင်းမှာ အခြေအနေတွေဟာ အကဲခတ်လို့ မရလောက်အောင် ရှုပ်ထွေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ လူလားမြောက်လာရမှာတဲ့သူတွေကို အလွန်ကြင်နာစွာ ကိုယ်ချင်းစာစွာ ပေးချင်တဲ့ သတိပေးစကားကလေး ဖြစ်ပါတယ်။

ပညာတွေသင်ယူပြီး ဘွဲ့တွေရလာပါတယ်။ ပညာရပ်များ တတ်မြောက်တယ်။ ကျွမ်းကျင်လာတယ်လို့ အများနဲ့ခြုံပြီး မပြောနိုင် ပါဘူး။ ဘွဲ့တွေရလာတာကတော့ အများနဲ့ခြုံပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဘွဲ့တွေရလာပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် အလုပ်ကို လုပ်ကြရတော့မယ်ဆိုမှ ငါ့ဆန္ဒက ဘာလဲလို့တွေးရင် အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းက ငါ့ဆန္ဒက ဘာလဲ၊ ငါဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်ချင်သလဲ၊ ငါဟာ ဘယ်ဘက်မှာ ထူးချွန်နိုင်သလဲဆိုတာကို တွေးမိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အဆင့်မြင့်ပညာကို ရနိုင်တယ်၊ အဆင့်မြင့်ပညာ ဆိုင်ရာ ဘွဲ့ကို ရနိုင်တယ်ဆိုကတည်းက လူရည်လူစရော ဘဝအကျိုး ပေးရော ကောင်းတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ တချို့က အဆင့်မြင့်ဘွဲ့ကို မရနိုင်ပါဘူး။ ဆယ်တန်းမအောင်ပါဘူး။ သူတို့ကို လူရည်လူစ မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ထူးချွန်တဲ့သူတိုင်း အများက သတ်မှတ်

ထားတဲ့ ပညာတတ်ဆိုတဲ့အမည်ကို ခံရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ဘွဲ့မရလည်း အားငယ်ဖို့ရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။

အရေးကြီးတာက မိမိရဲ့အကြောင်းကို သူများပြောမှသိတာ
မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေသေချာချာသိဖို့ လိုအပ်တာပါပဲ။
မိမိရဲ့ ကိုင်းညွတ်မှုက ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာကို သိရင်
ကျောင်းဆက်နေခွင့်ရတဲ့သူများရော အလုပ်ခွင်ကို အစောကြီးဝင်ခဲ့
ကြရတဲ့သူများရော မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်နိုင်ပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်မိတဲ့သူကတော့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့ရတာမှတ်လို့ဆိုပြီး စိတ်အချင်ပေါက်ပေါက်နဲ့
ပြောမယ့်လူစား မဟုတ်ပါဘူးလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ စာဖတ်တယ်ဆိုတဲ့သူဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ အကောင်း
ကို စုတတ်တဲ့သူ ဖြစ်နေတတ်လို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မပါသော
စုဆောင်းသူဆိုရင်လည်း ခေါင်းထဲမှာ မှတ်စရာများလာတာကလွဲလို့
သိပ်အကြောင်းထူးမယ်လို့ မထင်ပါဘူး။

မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်တဲ့သူများဟာ လက်တွေ့
ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လို့မရတာတွေနဲ့ ကြုံကြရမှာ သေချာပါ
တယ်။ အဲဒီစကားကို စာရေးသူ သေသေချာချာ ပြောနိုင်ပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသက်အတော်ကြီးလာပြီဖြစ်လို့ မိမိဖြစ်ချင်
သလို ဖြစ်လို့မရနိုင်တဲ့ အကြောင်းများကို အခါပေါင်းများစွာ
ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးလို့ ခံစားခဲ့ရဖူးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်တာတွေနဲ့ ကြုံလာရင် ကဲလေ
ကြီးစားနေလဲ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဖြစ်သလိုပေါ့လို့ ပျော်ပျော်နေသွား

ကြတဲ့ သူများလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်နည်းလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါသေးတယ်။ လုပ်ချင်တာမဖြစ်ရင် လုပ်သင့်တာလည်း မလုပ်တော့
ဘူး။ ဒီလောက်တောင် ညံ့ကြရသလားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆိုး
မြင်သွားတတ်ကြတဲ့သူများလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒေါသနဲ့
ပေါ့ဆတာနဲ့ မောဟနဲ့ ပေါ့ဆတာပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ စံကို မြင့်မြင့်မှားမှားထားပြီး လုပ်တာ
မရတာနဲ့ဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတတ်သွားတဲ့သူများ ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီလို လူများကိုလည်း မောဟနဲ့ ပေါ့ဆသူများလို့ပဲ ပြောရမယ်လို့
ထင်ပါတယ်။

အဆင့်မြင့်ပညာကို မသင်ယူရသေးသူများ၊ သင်ယူနေဆဲသူများ၊
သင်ယူခွင့် မရသေးသည့်သူများ၊ မရနိုင်တော့သည့်သူများ စသဖြင့်
ဘယ်လိုပဲ အမျိုးအစား ကွဲပြားပါစေ၊ မိမိကိုယ်ကို ထူးချွန်တဲ့သူ
ဖြစ်စေရမယ်လို့ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ဆန္ဒ ထားလို့ရပါတယ်။

အဲဒီလိုထားရင်း မိမိရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်နေရတဲ့
အလုပ်နဲ့ မကိုက်သေးရင်လည်းရှိပါစေ၊ မိမိရဲ့ ထူးချွန်မှုနဲ့ ကိုက်ညီ
တဲ့အလုပ်ကိုတော့ လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ဆန္ဒပြုထားဖို့
ဆိုအပ်ပါတယ်။ ဆန္ဒပြုထားပြီး ဘဝမှာ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့
အချိန်ကုန်သွားတာနဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့
ဘူးဆိုတဲ့သူတွေ များပါတယ်။ အဲသလိုမဖြစ်အောင် သတိထားရ
ပါတယ်။

အခြေအနေတွေဟာ ကိုယ်လိုသလို ဖြစ်လာတာ အလွန်အလွန်ကို နည်းပါတယ်။ အခြေအနေပေးအောင် စောင့်နေလို့တော့ မိမိရဲ့ ဆန္ဒက ပြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေတွေကို စောင့်မနေဘဲ ကိုယ်လုပ်သင့်တယ်လို့ထင်တဲ့ အလုပ်များကို လုပ်နိုင်အောင် အချိန်ရှာပြီး လုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြတဲ့ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဟာ တစ်စထက်တစ်စ အရည်အချင်း ပြည့်ဝလာရုံတင် မကပါဘူး။ စိတ်မလေ့အောင် အလိုအလျောက် ထိန်းသိမ်းပြီး ဖြစ်ထွားတတ်ပါတယ်။ မိမိအနေနဲ့ အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ ထွက်ပေါက်မရှိဘူးလို့ ထင်နေရတဲ့ အနေအထားကနေပြီး လင်းလက်တဲ့ ရောင်ခြည်များ ဖြာနေတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

သတိထားရမယ့်အချက်ကတော့ မိမိတစ်ယောက်တည်း အခက်အခဲတွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝကို ရေစုံမျောပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် မနေတတ်တဲ့ သူတိုင်းဟာ အခက်အခဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ ရေစုန်မမျောသင့်သလဲ။ ရေစုန်မျောတဲ့ သူတွေဟာ တစ်ကွေ့ကွေ့မှာ ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်မိပြီး နစ်ချင်နစ်မယ်။ ဝဲနဲ့ တွေ့ပြီး မြုပ်ချင် မြုပ်မယ်။

ပေါ့ပေါ့တန်တန် မနေတတ်သူများ တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲဆိုတာကတော့ အခက်အခဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ စိန်ခေါ်သံများပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စိန်ခေါ်တဲ့ လောကမံကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဖို့ မိမိရဲ့စိတ်ကို တင်းသင့်ပါတယ်။ စိတ်အားဆိုတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ သလွန်

ကောင်းပါတယ်။ လျှော့ရင်း လျှော့ရင်း ပျော့သွားတတ်သလို တင်းရင်း တင်းရင်းလည်း မာလာတတ်ပါတယ်။

ထူးချွန်ထက်မြက်ချင်ရင်တော့ စိတ်အားကို မလျှော့ပါနဲ့။ စိတ်ကို တင်းပါ။ တစ်ရစ်ချင်း တင်းရင်း ကြိုးစားရင် အခက်အခဲဆိုတာ မိမိရဲ့ တက်လမ်းအတွက် အထောက်အပံ့တွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်ဆိုတာတင်ပြရင်း ထူးချွန်သူများ ထူးချွန်ချင်တဲ့ဆန္ဒ နိုင်မာလာအောင် အားပေးလိုက်ပါတယ်။

...တို့သည်...
...အားဖြင့်...
...အားဖြင့်...
...အားဖြင့်...

၂။ ထူးချွန်သူများနှင့် အမြဲတေစိတ်ဓာတ်

အရင်တစ်ပတ်ကစပြီး ထူးချွန်သူများရဲ့ အမှုအကျင့်များအကြောင်းကို တွေးထားမိသလို တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စာများဟာ မိဘဆရာ သမားများရဲ့ နှုတ်က သင်ကြားပို့ချတဲ့ ပညာများ၊ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ် များနဲ့ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသွားတဲ့ အမှုများကို အခြေတည်ပြီး ရေးတတ်သလို ရေးထားတာများဖြစ်တဲ့အတွက် ဟာကွက်များ ပျော့ကွက်များ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် လိုအပ်သလို ဖြည့်စွက်ပေး ကြစေလိုပါတယ်။

ထူးချွန်သူများမှာ ထက်သန်ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒ ရှိရမယ်လို့ ဆိုခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ စကားမှာ ကျွန်မတို့ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များရဲ့ အလေ့ အကျင့်အတိုင်း ဇာတ်တော်များကို မှီငြမ်းပြုပြီး ဥပမာပေးခဲ့ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိရဲ့ ဆန္ဒ ဘယ်လောက်ပြင်းပြတယ်ဆိုတာကို သိနိုင် အောင် စိတ်ကနေပြီး ရည်စူးဆုတောင်းနေရာ နှုတ်ကထုတ်ပြီး ရည်စူးဆုတောင်းနေရတာတွေ ပြီးမှ တောင်းတဲ့ဆုကြီး ပြည့်တော့

မယ်လို့ဆိုတဲ့အခါမှာ ထပ်မံပြည့်ဆည်းရမယ့်ပါရမီများရဲ့အကြောင်း တို့ တင်ပြခဲ့တာပါပဲ။

ဒီတစ်ပတ် တင်ပြလိုတာကတော့ မိမိအနေနဲ့ ဆောင်ရွက်သင့်၊ ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်ဆိုတာ သေချာလို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင် ကြိုးစားတဲ့နေရာမှာ စဉ်ဆက်မပြတ်အောင် တစိုက် မတ်မတ် ကြိုးစားရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်တစ်ခုကို အခုပဲ မအိပ်မနေ သဲကြီးမဲကြီးလုပ်လိုက် စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားတဲ့အခါမှာ ရပ်နေလိုက်၊ တစ်အောင် တစ်နား နေပြီးတဲ့အခါမှာမှ ပြန်လုပ်လိုက်နဲ့ စိတ်က အတက်အကျ တွေများနေရင်တော့ ထူးချွန်သူဆိုတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်ဖို့ရာ မလွယ် ပါဘူးလို့ အားမနာတမ်း ပြောရတော့မှာပါပဲ။

ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမဆို လေ့ကျင့်မှုစွဲမြဲရင် မြဲမြံရင် အရည် အသွေးတက်လာစမြဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်အားတွေကျစ်လျစ်ခိုင်မာ လာစမြဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စောင်းသမားလက်ဟာ စောင်းနဲ့ ခုနစ်ရက် ကွာလာရင် လက်ပျက်တတ်ပါသတဲ့။ ထို့အတူပါပဲ။ ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စာရေးဆရာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုခေတ် အပြောများကြတဲ့ ဈာန်ဝင်မှ ရေးလို့ရတယ်၊ ဖန်တီးလို့ရမယ်လို့ ပြောတဲ့ အနုပညာရှင်များ အနေနဲ့လည်း ဈာန်ဝင်ဖို့ စောင့်မနေဘဲ ဈာန်ဝင်အောင် ကြိုးစားနေ သင့်ပါတယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်။ ဒါမှသာ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘက်မှာ ကိုယ်ထူးချွန်လာမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ထည့်သွင်း ဆွေးနွေးရမယ့် အချက်တစ်ချက် ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုက တစ်မျိုး၊ လုပ်ချင်တာက တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ ဘယ်ဘက်မှာမှ မထူးချွန်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ဆိုရင် ကျွန်မက ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ တွေးထားတာရှိပါတယ်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ဝါသနာပါပြီး အထိုက်အလျောက်လည်း ထူးချွန်မှုကို ပြုပြီးသား ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရတဲ့သူဟာ ဒီလောကမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းတာမှ အတော်ကို နည်းပါလိမ့်မယ်။

ဝါသနာမပါဘဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအနေနဲ့ ရရာအလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့သူက များပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးများအတွက် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သက်သာအောင် လျော့ချထားစေချင်ပါတယ်။ မလုပ်ချင်ဘူး၊ မဖြစ်လွန်းလို့သာနော်၊ လုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးလို့ မကြာခဏ ညည်းညူပြောဆိုပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့သူများဟာ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေတတ်ပါတယ်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် စိတ်အေးအေးထားပြီး လုပ်ရင်း လေ့လာကြည့်ပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အသိပညာများ၊ အတွေ့အကြုံများ၊ ထူးခြားချက်ကလေးများကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွေ့အကြုံနဲ့ အသိပညာများဟာ မိမိလုပ်ဆောင်ချင်တဲ့ မိမိဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကိုပါ များစွာ အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ထူးချွန်ချင်တဲ့သူဟာ ဘယ်လို အခြေအနေတွေနဲ့ပဲကြုံကြုံ ဘယ်လို အနေအထားတွေနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ ဘယ်သူတွေနဲ့ပဲ မတည့်တည့်

မိမိကိုယ်နဲ့ မိမိတော့ တည့်အောင်နေရပါလိမ့်မယ်။ တည့်အောင် နေတယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးရပါတယ်။ တစ်မျိုးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုပဲ မကျေနပ်၊ ဘယ်သူ့နဲ့ပဲ မသင့်မြတ်သည်ဖြစ်စေ မိမိကိုယ်နဲ့ မိမိ သင့်မြတ်အောင် နေရပါမယ်။

တချို့က လူက တော်ချင်ပါတယ်။ ထူးချွန်မှုကလေးတွေကိုလည်း ပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခဏ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်မလွှတ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်မိပြီး ပန်းတိုင် ပျောက်ပျောက်နေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ငါ့ကွာ မှားသွားပြန်ပြီ၊ တော်ပြီ နောက်မမှားတော့ဘူး၊ ဟာ ခက်လိုက်တာ၊ သူများအားနာလို့ ငါ မလုပ်ဘူးလို့ စဉ်းစားထားတာ လုပ်မိသွားပြန်ပြီ စသဖြင့် ဝက်ပါအမှားထဲမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်ရင်း ဘယ်ကိုမှ မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ တည့်အောင်မနေဘူးဆိုတာ ပြောမတ်အောင် နေတတ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ လိမ်ညာပြောလိုက်တယ်။ အပြစ်ကင်းယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ သူတစ်ပါးအတွက် စေးဆပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စများကို မပေးဘဲ အမှေ့မနေလိုက်တယ်။ အဲဒီလို မပြောင့်မမှန်နေတဲ့သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည့်အောင် မနေတဲ့သူပါပဲ။

အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ပြောမတ်သူများသာ သွားလို့ရမယ့် ထူးချွန်သူတို့၏ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို မရောက်နိုင်ပါဘူး။ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပဲ့ဆင်းနေတဲ့သူ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း လမ်းပျောက်သွားတဲ့သူတွေရဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတတ်တာ ကျွန်မတို့ တွေ့ကြုံရတာ မကြာခဏပါပဲ။

အစောပိုင်းက စကားစကို ပြန်ဆက်ချင်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် လိုအပ်လို့သာ လုပ်နေရတဲ့အလုပ်ကို တကယ်ဝါသနာမပါရင်၊ အဲဒီအလုပ်မှာ မိမိရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တက်မလာနိုင်ရင် အဲဒီအလုပ်ထဲမှာ မိမိရဲ့ ကိုယ်နဲ့စိတ်ကို နှစ်မသွားပါစေနဲ့လို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ နှစ်မသွားစေနဲ့လို့ ပြောတာနဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ တာဝန်ကျေအောင် မကြိုးစားနဲ့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အလုပ်လုပ်နေရင်း မေ့လျော့ပေါ့တန်သွားရင် မိမိဝါသနာပါပြီး ထူးချွန်နိုင်တဲ့အလုပ် ထူးချွန်ချင်တဲ့ အလုပ်မှာ အစဉ်တစိုက် အဆက်မပြတ် အာရုံဝင်စား ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေဖို့ အခွင့်အလမ်းနည်းပါးသွားမှာစိုးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာလည်း အချိန်ကိစ္စကို ပြောစရာဖြစ်လာပါတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေလို့ တခြားအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အလွန်ရှားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အချိန်ကို မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှာလို့ရပါတယ်။ ရုံးတွေမှာ ကျောင်းတွေမှာ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စားနေတဲ့အထဲက အချိန်တွေ၊ အကြောင်းမည်မည်ရရမရှိဘဲ ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေအတွက် ကုန်နေတဲ့ အချိန်တွေ၊ ဘယ်လောက်မှ မပင်ပန်းဘဲ နားနေသလိုလို တွေးနေသယောင်ယောင်လုပ်ရင်း ကုန်နေတဲ့ အချိန်တွေဟာ သတိထားလိုက်ရင် ရေစီးထဲမှာ မျောနေရာက ပြန်ဆယ်လို့ရနိုင်တဲ့ ရွှေမွန်များလိုပါပဲ။ ပြန်ရနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအချိန်များမှာ မိမိ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်နေရင် ထူးချွန်သူတို့ သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ကိုယ်ရောက်နေပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အခုတစ်ပတ် ဆောင်းပါးထဲ

မှာ စဉ်ဆက်မပြတ် တစိုက်မတ်မတ် အလုပ်လုပ်ခြင်းကို အသားပေးပြီး ကျွန်မ ပြောဆိုလိုပါတယ်။ မိမိထူးချွန်ချင်တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကြိုးစားရာမှာ မိမိရဲ့စိတ် မိမိရဲ့ကိုယ်ကို ထိခိုက်အောင်အထိ ကြိုးစားရမယ်လို့ ကျွန်မ မပြောလိုပါဘူး။ မှန်မှန်လုပ်ဖို့သာ ပြောချင်တာပါပဲ။

တချို့က ကျော်ကြားခြင်း၊ ထူးချွန်ခြင်းတို့ကို ဖြတ်လမ်းက လိုက်လိုကြပါတယ်။ အမှန်တကယ် ထူးချွန်ဖို့ဆိုတာက ဖြတ်လမ်းမရှိပါဘူး။ မှန်မှန်လုပ်ဖို့ စိတ်ဓာတ် တည်ကြည်ခိုင်မာဖို့ မိမိဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ရွေ့လျော်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။

တစိုက်မတ်မတ် အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် စိတ်ဓာတ် တည်ကြည်ခိုင်မာခြင်းဟာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘဝခရီးလမ်းဟာ ဘယ်တော့မှ ဖြောင့်တန်းချောမွေ့လေ့မရှိလို့ပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ရပ်သွားစေမယ့် ပြဿနာများ၊ လုပ်နေရင်း အမှားတွေနဲ့ ဆက်တိုက်ကြုံတွေ့ ရမှုများကို မကြာခဏ တွေ့ကြုံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက စာတစ်ပုဒ်ဖတ်ရဖူးပါတယ်။ အခုခေတ်မှာ သုံးနေကြတဲ့ လျှပ်စစ်မီးသီးအပါအဝင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို တီထွင်တဲ့ ဆရာကြီးအယ်ဒီဆင်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်သူက သူတို့ သုတေသနလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ဖို့ သူ့ဆရာကြီးကို တစ်နေ့မှာ ပြောပါသတဲ့။ အကြောင်းကတော့ သူတို့လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ အမှားပေါင်း အကြိမ်တစ်ရာတောင်မှ တွေ့ပြီးနေပြီဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်ဖို့ ပြောပါသတဲ့။

ဆရာကြီး အယ်ဒီဆင်က သူ့တပည့်ကို ပြန်ပြောတဲ့စကားက အတော်အားရှိစရာကောင်းပါတယ်။ တပည့်ရယ် မိုက်ပါတီ။ ငါတို့ ဒီအလုပ်မှာ အကြိမ်တစ်ရာ မှားပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီအမှား အကြိမ် တစ်ရာကို ရှောင်နိုင်သွားပြီပေါ့။ အဲဒီတော့ အမှန်နဲ့ ပိုပြီးနီးလာပြီ ပေါ့။ တကယ်လို့ အခုအချိန်မှာမှ ဒီလုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်ရင် အမှား တစ်ရာအတွက် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အချိန်တွေဟာ အလဟဿဖြစ် သွားမှာပေါ့လို့ ပြောပါသတဲ့။

ဆရာကြီး အယ်ဒီဆင်ဟာ သိပ္ပံပညာလောကမှာ ထူးချွန်တဲ့သူ အဖြစ် ကမ္ဘာ့လူသားတို့ကို ခံရသူဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ထူးချွန် လိုသူများဟာ သူ့စကားကို အလေးထားပြီး မှတ်သားသင့်ပါတယ်။ နှလုံးသွင်းသင့်ပါတယ်။

ထူးချွန်ချင်တဲ့သူများဟာ အလုပ်လုပ်ရင် မှားမှာကို မကြောက် သင့်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ မမှားအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင် တာ၊ လေ့ကျင့်တာ၊ သတိထားပြီး လုပ်ဆောင်တာတွေတော့ ရှိရ မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲသလို အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ကြားက အမှားနဲ့တိုးတာ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အပြစ်တင်တာကို ခံရတာ စတဲ့ လောကခံဆိုး လေးပါးနဲ့ ကြိုရရင်လည်း အလုပ်ကို ရပ်ပစ်လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ထူးချွန်ခြင်းနဲ့ အစဉ်တစိုက် အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားခြင်းတို့ဟာ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ငြင်းဆိုမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့သောသူများကတော့ မွေးရာပါ ဝိဇယထူးချွန်မှုကို အလွန် အားကိုးပါတယ်။ မွေးရာပါဝိဇယထူး

အလွန်အရေးကြီးတာကို ကျွန်မ မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဝိဇယထူး တိုးတက်လာအောင် တောက်ပြောင်လာအောင်တော့ ကြိုးစား ပြီး ဖန်တီး ဆောင်ရွက်ရဦးမှာပါပဲ။

ပြီးတော့ မိမိမှာ တိုးတက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတွေ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူကရော တိတိကျကျ သိနိုင်ပါသလဲ။ တကယ်ဆိုတော့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ချေရှိတဲ့ (Potentials) တွေ လူတိုင်းမှာ ကိန်းလျက် ပါရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာများ အယူအဆအရ သံသရာ ဘဝအဆက်ဆက်မှာ မရောက်ဖူးတဲ့ဘဝ မဖြစ်ဖူးတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကသာ ထူးချွန်ချင်တယ်ဆိုရင် အခုဘဝမှာ ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ။ အစဉ်တစိုက် မွေ့မွေ့လျော်လျော် အလုပ် လုပ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ထူးချွန်ပြောင် မြောက်တဲ့ အစွမ်းအစများကို ပြသနိုင်ကြမှာပါပဲ။

အလွန်ထူးချွန်ပါတယ်၊ အောင်မြင်ပါတယ်လို့ ဆိုတဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝ စာတ်ကြောင်းများကို သေသေချာချာ ပြန်လည်လေ့လာလိုရုံရင် သူတို့ ဘဝမှာ အဆင်ပြေလွန်းလို့ ချောမွေ့လွန်းလို့ ထူးချွန်တဲ့ဘဝကို ရလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့မှာ အဝတ်မပြည့်စုံခြင်း၊ အစားမပြည့်စုံ ခြင်း၊ အဖိနှိပ်ခံရခြင်း၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် အမှားများ ကျူးလွန်မိခြင်း ဆိုတဲ့ ဟာကွက်တွေ အခက်အခဲတွေကို အများကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ကြရ ပါတယ်။

အဲဒီလို အခက်အခဲတွေကို ရှောင်ချင်ပါသလား။ ကိုယ်ဝါသနာ ပါတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကုန်စွမ်းပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ပါ။ ထူးချွန်ဖို့ရာ အဆင့်တစ်ခု တက်လာပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောရတာကတော့ ကျွန်မ လေ့လာဖူးတဲ့ ထူးချွန်သူများဟာ အဲဒီလို အခက်အခဲကို ခြေကန်ပြီး ရုန်းရင်း ပိုပိုတော်လာကြတဲ့သူတွေ။ ထူးချွန်လာတဲ့သူတွေချည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ပါပဲ။

ထူးချွန်ဖို့ရာ မိမိကိုယ်ကို တာစုထားကြတဲ့သူများအနေနဲ့ အလွန် သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်ရမယ့်ကိစ္စများ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ကိစ္စများထဲမှာ ပထမကိစ္စကတော့ စိတ်အားလျှော့ပါးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်က အရာရာကို ဦးဆောင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်အားလျှော့ရင် အရာရာမှာ အားပျော့သွားပြီပေါ့။ အနုတ်လက္ခဏာ ပြသွားပြီပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ထူးချွန်ချင်သူများ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မလျော့ပါး မိပါစေနဲ့။ ခဏကလေး လျော့ပါးရင်တောင်မှ ခဏကလေး ထိခိုက် တတ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ထူးချွန်သူများဟာ ပျင်းရိပေါ့တန်လို့ မရပါဘူး။ အလုပ်ကို အစဉ်တစိုက် လုပ်နေရင်း အလုပ်မှာ မွေ့လျော်တဲ့စိတ် အလုပ်ကရတဲ့ စိတ်အင်အား အလုပ်ကပေးတဲ့ ရင့်ကျက်မှုတို့နဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံစွာတဲ့ ပျော်မွေ့နေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ထပ်သတိပေးချင်တာကတော့ အချိန်ကို အလွန်အလေး အမြတ် ပြုသင့်ကြပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အချိန်ဟာ တစ်ခါ ကုန်ရင် ငွေလို ရင်းစားရအောင် ပြန်ရှာလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အချိန်နဲ့အမျှ မိမိဘဝမှာ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ကိစ္စများကို ဆောင်

ရွက်နိုင်ဖို့ အကျိုးမဲ့ အနှစ်မဲ့ အချိန်ကုန်စေမယ့် ကိစ္စဟူသမျှကို ရှောင်ကြဉ်ကြရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အစဉ်တစိုက် စူးစူးစိုက်စိုက် အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့သူဟာ ထူးချွန်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးရဲ့ စိတ်ဟာ မာချင်ရင် မာပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကြေကွဲထိခိုက်လွယ်တဲ့ မာနည်းမျိုး ဆတ်နည်းမျိုးနဲ့တော့ မာဖို့ ဆတ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။

(အကောင်းဆုံးကတော့ အေးဆေးပျော့ပြောင်းသလောက် အတွင်းဘက်မှာ အလွန်မာတဲ့ အမြဲတော့ရှိတဲ့စိတ်မျိုး ဖြစ်ဖို့သင့်ပါ တယ်။)

ကျွန်မတင်ပြခဲ့တဲ့အကြောင်းများကတော့ ပညာရပ်နယ်ပယ်မှာ၊ အနု ပညာနယ်ပယ်မှာ၊ အတွေးအခေါ် နယ်ပယ်မှာ ထူးချွန်ကြတဲ့သူများရဲ့ ဘဝထဲက အကြောင်းတွေကို တတ်အားသမျှ လေ့လာပြီး ရေးတာပါပဲ။ မလွယ်ပါဘူးကွာလို့ မပြောခင် အဲဒီ ထူးချွန်သူများဟာ အစောပိုင်းက သာမန်လူတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မထူးချွန်သေးတဲ့ ဘဝကနေပြီး ထူးချွန်အောင် သူတို့ရဲ့ စိတ်ကို သူတို့ ပြုပြင်ပြီး ကြိုးစားလာကြသူများသာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းရင် လူဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ တူညီချက် ရှိနေပြီဖြစ်လို့ သူတို့လို မဟုတ်တောင်မှ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထူးချွန်အောင် ကြိုးစား နိုင်ပါတယ်လို့ ကျွန်မက ခဏနာခဏကား ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။

အလက်တွေကို လိုက်နာပါ။ ကျင့်ကြံပါလို့ ရေးတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဉာဏ်နဲ့ချင့်ချိန်ပြီးသာ စဉ်းစားပါ။ အခြေအနေကောင်း၊ အခြေအနေဆိုးဆိုတာဟာ ပုံသေမရှိတတ်ပါဘူး။ အခြေခံအားဖြင့် တူတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဖြစ်စဉ်အားဖြင့် ကွဲပြားတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိမိရဲ့ဉာဏ်ကို အရင်းတည်ပြီးသာ ဆင်ခြင်လုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုသာ ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

၃။ ထူးချွန်သူများနှင့် ဟန်ချက်ညီသော စိတ်နေသဘာဝ

ထူးချွန်သူများ၏ အမူအကျင့်များကို ရေးဖို့ ကြိုးစားမိတဲ့ ကျွန်မဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ရွေးမိတာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကောင်းမြတ်တဲ့သူများအကြောင်းကို အလေးထားပြီး လေ့လာရတာ၊ စဉ်းစားရတာ၊ ပြောဆိုရတာဟာ တကယ့်ကို မကောင်းမှုကို ပယ်သတ်ပြီး ကောင်းမှုကို ပွားများအောင် လုပ်နေတဲ့အလုပ် ဖြစ်လို့ပါပဲ။ အဲဒီအလုပ်ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးချွန်သူများရဲ့အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါမှာ မူလက ဖတ်ပြီးသား အကြောင်းများကို ပြန်ပြီးစဉ်းစား တွေးတောတာ များပါတယ်။ စာကို ပြန်ဖတ်ပြီး တက်ကျမ်းအနေနဲ့ ရေးတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးချွန်သူများရဲ့အကြောင်း၊ သူတို့ရဲ့ အမူအကျင့်များအကြောင်းကို ရေးပြီးတော့ တက်ကျမ်းအနေနဲ့ရေးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတာဟာ ဆန်းကြယ်ပါတီတော့တယ်လို့ ထင်မိကြမယ်ဆိုရင် ရှင်းပြပါရစေ။ တက်ကျမ်းများဟာ (များသောအားဖြင့်) ဘယ်လိုအချက်

ထူးချွန်သူများအကြောင်းကို မတင်ပြမီ ထူးချွန်ချင်ပါလျက် မထူးချွန်နိုင်တဲ့သူများရဲ့ ချို့ယွင်းချက်အကြောင်းကို ကျွန်မ တင်ပြလိုပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ဒီဆောင်းပါး မရေးမီ တွေးတောစဉ်းစားမိတာ ကျွန်မ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ကံကောင်းတာက ဆရာသမားကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတဲ့ ကလျာဏမိတ္တူရှိခြင်းဆိုတဲ့ စံကောင်းတဲ့ အချက်က မူလကတည်းက ကျွန်မမှာ ရှိနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာသမားကောင်းဆိုတာကတော့ ကျွန်မရေးတဲ့ဆောင်းပါးများမှာ မကြာခဏ ဖော်ပြရေးသားခဲ့တဲ့ ဆရာတော် ဦးစောတိက ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးစောတိကရဲ့ တရားများဟာ ငါ့ကို စည်ရွယ်ပြီး ဟောနေတာများလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ထိထိမိမိ ကျေကျေ နပ်နပ် (နာမိသူ အများစုက) ခံယူကြရတဲ့ တရားတော်များ ဖြစ်ပါ

တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူ့သဘာဝကို သေသေချာချာ လေ့လာပြီး ဟောပြောတဲ့ တရားများ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

မကြာခင်က လောကဓံဆိုးတစ်ပါးနဲ့ ကျွန်မ ကြုံရပါတယ်။ အဲဒီလို ကြုံတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက အေးအေးဆေးဆေး ရင်မဆိုင်ဘဲနဲ့ (ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာလည်း သေချာနေတော့) ကံကဆတ် ရင်ဆိုင်မိပါတယ်။ အဲဒီလို လောကဓံနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ နှစ်ခါ ရှိပါပြီ။ အဲဒီအခါတိုင်း ကျွန်မက သားလို့ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့ 'မြသန်းစံ'က တရားလာဟောတာ၊ တရားတိတ်ခွေ လာပေးတာနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ဆရာတော် ဦးဇောတိကဆီကို မြသန်းစံရောက်အောင် ပို့ပေးမိတဲ့သူက ကျွန်မ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီကလေးရဲ့ စရဏကို အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ လိုက်လို့ မမီနိုင်ပါဘူး။ မမီဆို ကျွန်မက သူလိုမှ အားမထုတ်ဘဲကိုး။ တရားတိတ်ခွေတွေကိုတော့ နှာပါတယ်။ တရားကို မှန်မှန်မှမမှတ်တဲ့ ကျွန်မဟာ တရားသိလျက် တရားမရှိသူဖြစ်နေတာဟာ မဆန်းလှ ပါဘူး။

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ နာမိတဲ့တရားတိတ်ခွေရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကတော့ 'မထားအပ်သောမာန'ပါတဲ့။ တရားက တိုတိုကလေးပါပဲ။ ဆရာတော် က စိတ်ပညာဝေါဟာရတစ်ခုကို ရှင်းလင်းရင်း ဟောသွားတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။

Psychic inflation ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကို မြန်မာလိုပြောရင် တော့ စိတ်ဖောင်းပွခြင်းလို့ ဆိုရပါမယ်။ အခုခေတ်မှာ ငွေကြေး ဖောင်းပွခြင်းဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူအများနဲ့ ယဉ်ပါးနေတဲ့

ခေါဟာဖြစ်ပါတယ်။ ဖောင်းပွတာဟာ ကျွန်ုပ်လျစ်လျူမရှိတာ၊ တန်ဖိုးကျ တာပါပဲ။ စိတ်ဖောင်းပွခြင်းဆိုတာကလည်း အဲဒီလိုသဘောပါပဲ။ အနှစ်မရှိဘဲ အပြင်မှာသာ ပွယောင်းနေတတ်တဲ့သဘော၊ တန်ဖိုးမဲ့ လာတဲ့သဘောကို ဆောင်ပါတယ်။

အဲဒီ Psychic inflation အကြောင်းကို နာနေရင်းက ကျွန်မ စိတ်က ရာထူးဋ္ဌာနန္တရကြောင့် စိတ်ဖောင်းပွတဲ့သူတွေအကြောင်းကို အရင် တွေးပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကို သိမြင်နိုင်လောက်ပါပြီ။ တရားရှာရင် ကိုယ့်ကစ ရမှာဆိုတော့ အခု ကျွန်မလုပ်နေတာကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုယ့် အကြောင်း ကစပြီး မတွေးမိပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တိတ်ခွေထဲက တရားတော်ကို စူးစိုက်နာရင်းနဲ့ ဟယ် ငါကရော ဘာထူးလဲ။ အဲဒီ Psychic inflation ဆိုတဲ့ စိတ် ဖောင်းပွမှု ရောဂါလက္ခဏာ အပြည့်ရှိနေတဲ့သူပါကလားလို့ တွေးမိ လာပါတယ်။ မြန်မာလို တိတိကျကျ ပြောလိုက်ရရင်တော့ ပိုပြီး နာပြီပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ပြောသင့်တာတော့ ပြောရမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မမှာလည်း ကျွန်မရဲ့ ဘဝင်ကလေးနဲ့ကိုး။ (ကလေးတောင်က ပါမလား မသိပါဘူး)။

အဲဒီအကြောင်းကိုလည်း တွေးမိရော၊ တစ်ခါတည်း စိတ်အေး ချမ်းသာရှိသွားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဪ ငါကလည်း ငါ့ ဘဝင်နဲ့၊ သူများတကာတွေမှာလည်း သူတို့သူတို့ဘဝင်တွေနဲ့ အသီးသီး ရှိနေကြတာကိုး။ တကယ်တော့ နှစ်ဘက်စလုံးက ဘဝင်တွေ လျှော့ ထားလိုက်ရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လည်း မခံစားရတော့ဘူး။ စူးစူးရှရှ

တွေလည်း မပြောရတော့ဘူး။ နာနာကျည်းကျည်းတွေလည်း မပြောရတော့ဘူးပေါ့နော်လို့ တွေးမိလာပါတယ်။

တရားနာရင်း အဲဒီလို တွေးမိတဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မရဲ့ မောင်ဖြစ်သူကို ပြောပြတဲ့အခါ သူကတော့ ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောပါတယ်။ မမက တရားသိတဲ့သူပဲ။ တရားသာမရှိတာ တဲ့။ ဟုတ်လိုက်လေလို့ ကျွန်မက အောက်မေ့မိပါတယ်။ တရားနာပြီး စိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းနေလို့လည်း အမှန်တရားကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ဟုတ်လိုက်လေလို့ အောက်မေ့မိတာပေါ့။

ထူးချွန်သူများ၏ အမူအကျင့်များအကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါမှာ ဘယ်နှယ်က ဘယ်နှယ် Psychic inflation မြန်မာလို စိတ်ဖောင်းပွမှု၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကြီးဝင်မှု၊ ဘဝင်မြင့်မှု၊ မာနတက်မှုတွေအကြောင်းကို ဒီလောက် ရေးနေရတာပါလိမ့်လို့ မေးရင် အဖြေရှိပါတယ်။ ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်အကြောင်းကို မပြောခင်၊ ထူးချွန်ဖို့ အခွင့်အရေးနည်းပါးသူများရဲ့ အကြောင်းကို အရင်ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်ဟာ ဟန်ချက်ညီနေတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်အမူအရာအနေနဲ့ရော၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာမှာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်တတ်မှုအနေနဲ့ပါ ပီရီသေသပ်ပြီး စောင့်စည်းမှု ဣန္ဒြေရှိနေတတ်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ သူတို့မသိတာကို မသိပါဘူးလို့ ဝန်ခံရမှာ ဝန်မလေးတတ်ပါဘူး။ အမှန်ကိုပြောဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သူဟာ အမှားကို လုပ်ဖြစ်

ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမှားနဲ့ အမှန်ကို သူ့ဘာသာသူ ဆင်ခြင်ထားပြီးပြီ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ထူးချွန်သူများဟာ အလွန်ကို ရိုးရိုးသားသားနေတတ်ကြသူများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကျော်လောက်အောင် ထူးချွန်သူများအကြောင်းကိုပဲ လေ့လာ လေ့လာ၊ မိမိပတ်ဝန်းကျင်က ထူးချွန်သူများကိုပဲ ကြည့်ကြည့် သိသာနေပါတယ်။ မသိရင် မသိဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ။ ကိုယ့်ကို ထိပါးသူကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်တဲ့အခါမှာ အေးအေးသက်သာနဲ့ တိတိကျကျ ပြောလိုက်တာ။ အဲသလို အမူအကျင့်များဟာ ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော်လောက်အောင် ထူးချွန်သူများကို ကြည့်ရင် ဟန်ဓာတ်ခတ်တတ်တဲ့သူ နည်းပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် အိုင်စတိုင်းကို အရင်ပြောရမှာပါပဲ။ သူဟာ သိပ္ပံပညာရှင်အဖြစ် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာမှ နာဇီတို့လက်က လွတ်အောင် အမေရိကကို သွားရောက်နေထိုင်ရပါတယ်။ အမေရိကန်မှာ ဘတ်စ်ကားတွေစီးတော့ ပိုက်ဆံကို သူက မရေတွက်တတ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်ရောင်းတဲ့သူက ဒီလောက်ကလေးတောင်မှ မတွက်တတ်ဘူးလား၊ အိုင်စတိုင်းဆီမှာ သွားသင်ပါလားလို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီတော့ အိုင်စတိုင်းဆိုတာ ငါပဲကွလို့ မာနနဲ့ မတုံ့ပြန်ပါဘူး။ အေးအေးကလေးပဲ ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အိုင်စတိုင်းပါလို့ ပြောပါသတဲ့။

သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ရိုးတဲ့ဂုဏ်တွေကို ပြောရရင်တော့ ငါတတ်သကွ၊ ငါကွဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမော်ကြွားဘဲ နေသွားတဲ့သူပါပဲ။

သူဟာ သူ့ရဲ့ သီအိုရီများ မှန် မမှန် သုတေသနပြုနေတဲ့အခါမှာ သင်္ချာပညာရှင် တစ်ယောက်ကို ကူညီပါလို့ အတူအညီ တောင်းထား ပါသေးသတဲ့။ အဲဒီအချက်ကိုက သူ့ ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ဂုဏ်၊ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်ကို အပြုအမူနဲ့ ပြနေတာပါပဲ။ ရှိရှိသမျှပညာ ငါဆရာ မလုပ်တာကိုက တကယ့်ကို ထူးချွန်တဲ့သူများရဲ့ အမူအကျင့် ပါပဲ။ နေရာတကာ ငါဆရာလုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလူဟာ ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်ဖို့ များတယ်ဆိုတာကို သိလိုက်ပါတော့လို့ ပြောရမယ်ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်မျှ မက ပါဘူး။ အတော်များများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာချင်သပဆိုရင် ကမ္ဘာကျော် ထူးချွန်သူများရဲ့အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ် များကို လေ့လာဖတ်ရှုရင် အများစုဟာ စိတ်ကြီးမဝင်၊ ဘဝင်မမြင့်ဘဲ လုပ်သင့်လုပ်ရာ အလုပ်များကို စိတ်အေးအေးထားပြီး လုပ်နေတတ် ကြတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်ပါတယ်။

စိတ်ကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်တဲ့သူများဟာ မိမိရဲ့စိတ်ကို ရှင်းရှင်း သန့်သန့် ထားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးကို ရအောင်ယူနိုင်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ကြီးဝင်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်တယ်လို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ သူ့နေရာနဲ့သူ အစွမ်းအစရှိတဲ့သူ၊ ရာထူးဌာနန္တရရှိတဲ့သူ၊ ကျော်စောသတင်းရှိတဲ့ သူများ ပြစ်နေခဲ့ရင် ပိုပြီးဆိုးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုလူများမှာ ရိုးရိုးသားသား လေးစားတဲ့သူ၊ သူ့ထံက ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အရှိန်အဝါကြောင့် အထင်ကြီးတဲ့သူ၊ အထင်ကြီးရ ကောင်းမှန်း၊ လေးစားရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘဲ မြောက်ပင့်ပြောဆို

ပြီး ကပ်နေကြသူများ၊ ပူဇော်ပသနေကြသူများ၊ လာဘ်သပပွကာ ဆေးနေကြသူများနဲ့ ကြုံတွေ့ကြရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးများကို လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘဲ သူတို့ပြောသမျှ ယုံကြည်နေရင် မိမိရဲ့ ထူးချွန် နိုင်ချေရှိတဲ့ အခွင့်အရေးများကို မိမိတို့ဘာသာ ပြုန်းတီးမိနေကြသူများ အဖြစ်ကို ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ထူးချွန်တယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့သူများဟာ နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ပညာရပ်နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ရှိနေတတ်သလို၊ လုပ်ငန်းခွင်နယ်ပယ်အသီးသီးမှာလည်း ရှိနေတတ်ပါတယ်။ ပညာရှင် လို့ အမည်ခံတဲ့သူများတောင်မှ မိမိဆည်းပူးထားတဲ့ ပညာဟာ အလင်းဆောင်ရမယ်။ အဲဒီအလင်းထဲမှာ မိမိကိုယ်ကိုလည်း အမှန် အတိုင်း မြင်နိုင်ရမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိနေတတ် ပါတယ်။

အင်မတန် စာတတ်တဲ့ဆရာကြီးများဟာ အဲသလို စိတ်ကြီး ဝင်ပြီး မာနတွေတက်နေရင် သူတို့တပည့်တွေကို စာသင်တဲ့နေရာမှာ တိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ချင့်ချိန်ခွင့်၊ ပြောဆိုတင်ပြခွင့်၊ အယူအဆများ နေရင် ဒါမှမဟုတ် ဘောင်မဝင်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုပြင်နိုင်ခွင့်၊ ပြောဆိုပိုင်ခွင့် မပေးတတ်တော့ပါဘူး။ ပညာရှင်ဟာ ပညာတကယ် ရှိတဲ့သူဖြစ်ရင် အဲသလိုမာန (ပညာမာနလို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်)တွေ မထားသင့်ကြပါဘူး။ အဲသလိုမာနတွေ ထားနေရင် အဲဒါဟာလည်း စိတ်ရဲ့ ဖောင်းပွမှုတစ်မျိုးလို့ ယူဆရမယ်ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး အားလုံးကို သိနိုင်တဲ့ သူဆိုတာ မရှိပါဘူး။ သိတာက နည်းနည်းကလေးပါ။ မသိတာက

ကြာလေလေ များလေလေပါပဲ။ ကျွန်မတို့ တပည့်ဖြစ်တဲ့ အချိန်တုန်းကလည်း တချို့သော ပညာမာနကြီးသူ ဆရာ ဆရာမကြီးများကို ခေတ်မမီတော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့မိကြပါတယ်။ အခုရော ဘာများထူးလို့ တုန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောမိ မေးမိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲလို့ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့တတွေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို မကြည့်ပါနဲ့ဦး။ စာကြည့်တိုက်တစ်တိုက်ထဲကို ဝင်သွားကြည့်လိုက်ပါဦး။ မမတ်ဖူးသေးတဲ့ စာအုပ်တွေ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီအချက်ကို ပေါ့ပေါ့ဟန်တန် မထားဘဲ သေသေချာချာစဉ်းစားရင် မာနတက်စရာလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး။ ပြီးပြည့်စုံပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ တန်ပါပြီလို့လည်း ကျွန်မတို့ဘာသာ မယူဆသင့်ပါဘူး။

ထူးချွန်သူများကတော့ (သူတို့လည်း ဘုရားရဟန္တာမှ မဟုတ်တော့) မာနရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိမိတို့ရဲ့ မာနတရားကို နှလုံးသွင်းမှန်ခြင်းဆိုတဲ့ အမူအကျင့်ကောင်း၊ မိမိရဲ့ စိတ်နေသဘာဝကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းချုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်ကောင်းများနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားလေ့ရှိတာကို လေ့လာသိရှိရပါတယ်။

ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူများ မသိရင်မဖြစ်တဲ့ ဒဿနပညာရှင်ကြီး ဆိုကရေးတီးဟာ အဲသလိုလူစား ဖြစ်ပါတယ်။ သူတပည့်တစ်ယောက်က ဆိုကရေးတီးကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ သူကြားခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုကို ပြန်ပြောပါသတဲ့။ အဲဒီ စကားကို ပြောတဲ့သူက ဆိုကရေးတီးဟာ အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့သူ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါသတဲ့။ ဆိုကရေးတီးက တပည့်ဖြစ်သူကို ပြန်ပြောတဲ့စကားက မှတ်သားစရာပါပဲ။ တပည့် အဲဒီလို ပြောတဲ့သူက ငါ့ရဲ့ ရုပ်

လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီစကားက တကယ်တော့ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူပြောသလို အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့သူရဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်မသွားအောင်တော့ ငါဆရာဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းထားပါတယ်လို့ ပြောပါသတဲ့။ မိမိကိုယ်ကို နားလည်တဲ့သူဟာ မိမိကိုယ်ကို ပြုပြင်ဖို့ တတ်စွမ်းနိုင်တယ်လို့ ဆိုတဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ သဘာဝကိုတောင်မှ မိမိဘာသာ မလေ့လာမိတဲ့သူဟာ ဘယ်အရာကို ရှောင်ရမယ်၊ ဘယ်အရာကို ဆောင်ရမယ်လို့ ဘယ်မှာသိနိုင်ကြပါ့မလဲ။

ဆိုကရေးတီးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူပြောသွားတဲ့ စကားတွေက ပညာရပ်နယ်ပယ်အမျိုးမျိုးမှာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ပြောပါတယ်။ 'ငါ ဘာမှမသိသေးဘူး ဆိုတဲ့အချက်ဟာ ငါသိထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော အချက်ပါပဲ' တဲ့။ ဒီလိုလူမျိုး ထူးချွန်တာဟာ ဘာမှမဆန်းကျယ်တော့ပါဘူး။

လူတို့လျှောက်လှမ်းရတဲ့ ဘဝခရီးဟာ ကြမ်းတမ်းပါတယ်။ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ များပါတယ်။ မညီညာတဲ့ ရွဲ့စောင်းနေတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ခြေကုတ်မြဲအောင် မနည်းဘဲလျှောက်နေရတဲ့ လမ်းကြောင်းမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့ကတော့ ပြောချင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဇွဲကြေး၊ ပညာရာထူးဌာနန္တရ၊ ကျော်စောသတင်း မရှိတဲ့သူတွေမှာသာ ဘဝဟာ

ခက်ခဲတာပါ။ ပြည့်စုံကုံလုံနေတဲ့သူတွေမှာတော့ မခက်ခဲပါဘူးလို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အပေါ်ယံကြော ရှုမြင်သုံးသပ်မှုက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အယူအဆ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည့်စုံသူများရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖောင်းပွမှု၊ အဲဒီ ဖောင်းပွမှုကြောင့် ကျရောက်လာတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာန၊ ဣဿာမစ္ဆရိယ စတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်တို့ရဲ့ လောင်မြိုက်ခြင်း အမျိုးမျိုးဟာ မထိန်းကွပ်တတ်ရင်၊ မရှောင်နိုင်ရင်၊ သည်းမခံနိုင်ရင် ဘယ်လို ပုထုဇဉ်မျိုးအတွက်မှ မသက်သာဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို တွေးတတ်ရင် သိသာနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မ တင်ပြနေတာဟာ စည်းစည်းလုံးလုံးမရှိဘဲ ဆုတ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ စာဖတ်သူများက ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အဓိက ထားပြီး တင်ပြချင်တာက ဘယ်လိုအသိုင်းအဝန်းကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထူးချွန် ချင်တဲ့သူများဟာ ဘဝကို မေ့လျော့ပေါ့တန်စွာ မနေမိတဲ့၊ မနေတတ် တဲ့သူများ ဖြစ်တတ်ရပါမယ်။ အဲဒီလို မမေ့မလျော့မှသာ ဟန်ချက် ပျက်မတတ် မကြာခဏဖြစ်တတ်တဲ့ လောကမှာ ဟန်ချက် မပျက် အောင် သေသေချာချာ ထိန်းထားနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဖြစ်ပါတယ်။

ဟန်ချက်မပျက်အောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့သူမျိုးဟာ ရိုးသားရ ပါမယ်။ ပထမဆုံး မိမိကိုယ်ကို ရိုးသားစွာ သုံးသပ်တဲ့သူဟာ အနီးမှာကပ်ပြီး မမှန်မကန် အခွင့်အရေးယူဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့သူများ ကို အရှိအတိုင်း မြင်တတ်ပါတယ်။

ထို့အတူပါပဲ။ အနီးမှာမနေဘဲ တော်ရာမှာနေတဲ့သူကိုလည်း အာခံသူလို အထင်မမှားဘဲ လိုအပ်ရင် ချီးမြှောက်တတ်ရပါမယ်။

ကိုယ်က ချီးမြှောက်နိုင်တဲ့သူ မဟုတ်ရင် ကိုယ်က ချဉ်းကပ်ဆည်းပူး ရမှာပါပဲ။

ကျွန်မတို့ လေ့လာဖူးသမျှ တွေ့ဖူးသမျှ ထူးချွန်သူများဟာ မွေးရာပါ ဝီစ ရှင်သန်သူများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ လက်ခံကြရ ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် မွေးရာပါဝီစ မရှင်သန်တဲ့သူလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်လို့ မရနိုင်ကြပါဘူး။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ဟာ ငါကတော့ လူသာမန်ပဲလို့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့။ အဲသလို မဆုံးဖြတ်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို အမြဲတစေ ဟန်ချက်ညီအောင် အရည်အချင်းပြည့်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့သူဟာ ထူးချွန်လာနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့သော ပညာရှင်များဟာ ကျောင်းသင်ပညာမှာ မထူးချွန် ခဲ့ကြပါဘူး။ အစောပိုင်းက တင်ပြခဲ့တဲ့ အိုင်စတိုင်းဟာ ငယ်စဉ်က စာတော်တဲ့ ကျောင်းသား မဟုတ်ပါဘူး။ ထို့အတူ အရင်တစ်ပတ်က တင်ပြခဲ့ဖူးတဲ့ လူ့လောကကို အလင်းဆောင်ခဲ့တဲ့ အယ်ဒီဆင်ကို တောင်မှ သူ့အလယ်တန်းမှာတုန်းက စာညှပ်လို့ ဆရာမက ကြက်ဥပုပ် လို့ ခေါ်ခဲ့ပါသေးသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူတစ်ပါးကိုဖြစ်စေ၊ မိမိ ကိုယ်ကိုဖြစ်စေ မထူးချွန်နိုင်ဘူးလို့ အလွယ်တကူ မဆုံးဖြတ်ကြစေ လိုပါဘူး။

တချို့ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း ဝီစရှင်သန်တာကို ပြသခဲ့ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းဝန်းကူညီမှု၊ နားလည်စွာ ချီးမြှောက်မှုတို့ကြောင့် တစ်ဆက်တည်း ရှင်သန်လာကြတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခက်အခဲ အတွေ့နည်းတဲ့သူဟာ Psychic

inflation စိတ်ဖောင်းပွမှုနဲ့ ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို အထူး သတိထားရပါမယ်။

အဲဒီတော့ ထူးချွန်သူဆိုတာ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာမွေးမြူပြီး အနုမတူသံသရာက စုဆောင်းခဲ့တဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကို ရိုးရိုးသားသား ဟန်ချက်ညီညီ တိုးတက်အောင် တစ်ကြိုးစားနေတတ်သူ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်။ ယုံကြည်ပါတယ်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမိုင်းကို လေ့လာကြည့်တဲ့အခါ အလွန်တော်တဲ့သူများဟာ ရိုးသားစွာ(ဟန်ချက်ညီစွာ) ထူးချွန်လာသူများ မဟုတ်ခဲ့ရင် သူတို့ဘဝမှာလည်း မအေးချမ်းသလို သူများဘဝကိုလည်း ဒုက္ခများစွာပေးတတ်တဲ့သူ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဥပမာ မဟာအလက်ဇန္ဒာဆိုရင် အရစ်တိုတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာတော် ဆရာကောင်းရဲ့ တပည့်အရင်းလည်း ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စာပေပညာများစွာ လေ့လာဆည်းပူးခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ဖိလစ်ရဲ့သား ဖြစ်တဲ့အတွက် ခမည်းတော်ကျဆုံးတော့ အရိုက်အရာကိုလည်း ဆက်ခံရပါတယ်။ စစ်ရေးစစ်ရာမှာ အလွန်ထက်မြက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်တော့ သူတော်သလောက် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရော သူနဲ့ အကြောင်းမလှစွာ ထိတွေ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရော များစွာထိခိုက်နှစ်နာရပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အသက် ၃၄ နှစ်အရွယ်မှာ အရက်သောက်လွန်တဲ့ရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒါဟာ ထူးချွန်နိုင်တဲ့ အလားအလာများကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဟန်ချက်ပျက်သွားတဲ့ သဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး အချက်အနေနဲ့ ကျွန်မ တင်ပြလိုတာ ရှိပါသေးတယ်။ ထူးချွန်တဲ့သူများဟာ မိမိလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်မှသာမက အခြားသော အလုပ်တစ်ခုခုကို ဝါသနာအရ လိုက်စားလေ့ရှိနေတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဥပမာဆိုရင် အိုင်းစတိုင်းဟာ အလုပ်များစွာ လုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ထွေပြားလာရင် တယောထိုးတတ်ပါသတဲ့။ အထူးသဖြင့် အဲသလို သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်ပြီး အနုပညာကို ဝါသနာပါ တတ်သူများဟာ ဟန်ချက်ညီတတ်ကြတဲ့သူများ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဒေါက်တာ အယ်လ်ဘတ်ရှိုက်စာ လို့ဆိုရင် မေတ္တာရှင် သမားတော်ကြီးအဖြစ် လူသိများပါတယ်။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်နဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ရပြီး ပါမောက္ခဖြစ်ပြီးမှ အာဖရိက တောတွင်း သား (အဲဒီတုန်းက အခြေအနေဖြစ်ပါတယ်)များ ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ခံစားနေကြရတာကို သူက သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်မိတာနဲ့ ဆေးကျောင်း ပြန်တက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးကျောင်းမှာပဲ ပါရမီဖက် ဇနီးသည်ကို ရခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အာဖရိကကို ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်သွားပြီး ဆေးကုသခဲ့ပါတယ်။ သူလုပ်ချင်တာက နာမည်ယူချင်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကယ်တင်ချင်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အာဖရိကန် နတ်ဆရာ မှော်ဆရာများရဲ့ နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ သူက ဆေးကုသပါသတဲ့။ နာမည်ယူတော့ နတ်ဆရာ မှော်ဆရာတွေက သူတာပေါ့။ ဒါက အစပိုင်းမှာပါ။ နောက်တော့လည်း စန္ဒကူးနဲ့သာ နှစ်ရဲ့ မွေးရနံ့ဆိုတာ ဖုံးထားလို့မှမရဘဲ။ ထို့အတူဆိုပါတော့။ ဒေါက်တာအယ်လ်ဘတ်ရှိုက်စာရဲ့ ကျော်စောသတင်းဟာ ဖုံးဖိလို့ မရပါဘူး။

အဲဒီလို ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ ထူးချွန်စွာ လူသားများအပေါ် မေတ္တာထားတဲ့သူ ဆရာဝန်ကြီးဟာ ပီယာနိုအတီး အလွန်တော်ပါ သတဲ့။

ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်းကို တင်ပြမိတာက အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို တွေးတောမိလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ကြောင်းတည်းသွားပြီး မိမိရဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်တတ်တဲ့သူ တချို့ဟာ Psychic inflation စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွား တတ်တာ မကြာခဏ တွေ့ရလို့ပါပဲ။ မိမိရဲ့ပညာရပ်၊ မိမိရဲ့တာဝန်၊ မိမိရဲ့အလုပ်အကိုင်မှာသာမက အနုပညာ သဘာဝသိပ္ပံ၊ လူမှုရေး ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု စသည်ဖြင့် လူသားများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိခွင့် တတ်ခွင့်ရှိတဲ့ အသိပညာနယ်ပယ် အတတ်ပညာနယ်ပယ်များထဲက တစ်ခုခုအပေါ် မိမိရဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကို ဖြန့်ကျက်ထားနိုင်ရင် အဲဒီလူဟာ လူအများကို နားလည်နိုင်တဲ့ လေးစားနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာ ပို့ရာ ပိုမိုနီးစပ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောကရဲ့ ကျယ်ဝန်းတဲ့သဘာဝကို ရိပ်စားလာနိုင်လို့ တစ်ကြောင်း။ အဲဒီ သဘာဝတစ်ခုခုထဲမှာ မိမိရဲ့ စိတ်ကို နှစ်ထားနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်နေသဘာဝ အေးချမ်းနိုင်လို့ တစ်ကြောင်း- စတဲ့ အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အချုပ်ပြောရရင်တော့ ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်တွေကို လေ့လာရင် အဲဒီလို ထူးချွန်ဖို့အတွက်က မခက်လှဘူး။ သို့သော်လည်း မလွယ်လှပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟန်ချက်ညီဖို့ဆိုတာ အမြဲ တစေ သတိရှိနေဖို့ လိုအပ်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိနဲ့ချုပ် ဉာဏ်နဲ့အုပ်ပြီး ကြိုးစားရင် သင်လည်း ထူးချွန်မှာပါပဲလို့ ပြောလိုပါတယ်။

၄။ ထူးချွန်သူများ၏ ဘောက်တည်အပ်သောစိတ်ဓာတ်

ထူးချွန်သူများရဲ့ အမူအကျင့်များကို ထူးချွန်သူများနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး လေ့လာကာ သုတေသနပြုပြီး ရေးနိုင်ရင်တော့ အကြောင်းအချက် တွေဟာ ပိုပြီး စုံမှာပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ထူးချွန်တဲ့သူများအကြောင်းကို တစ်ယောက်ချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ပြီး ရေးရင်လည်း အကြောင်းအရာ အနေနဲ့ ပိုပြီး ခြုံမိမှာပါပဲ။

အခု ကျွန်မရေးနေတဲ့ပုံက စနစ်တကျရှိချင်မှ ရှိပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသလိုပုံနဲ့ ရေးတဲ့နေရာမှာကို ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင် ဦးတည်ချက် ရှိပါတယ်။

သုတေသနကျမ်းများ တင်သွင်းမယ်ဆိုရင် ထူးချွန်သူဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ခေါ်တာပါဆိုတဲ့အကြောင်း အရင်ဆုံး ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာပြီး တင်ပြရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက သုတေသနစာတမ်း များရဲ့ အရာဖြစ်တဲ့ အဲဒီ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတဲ့ အလုပ်ကို ထားခဲ့ပါတယ်။

ထူးချွန်တယ်လို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကောင်းမြတ်သော လုပ်ငန်းဆောင်တာများမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်အောင်မြင်မြင် အလုပ်လုပ်ပြနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါမယ်။ အဲဒီလို အလုပ်များဟာ လူသားများအတွက် အကျိုးကျေးဇူးများစွာပေးနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ရပါမယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောထားလိုပါတယ်။

ထူးချွန်တဲ့သူဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ထူးခြားချက်ပြလာတဲ့ သူလို့ တစ်ထစ်ချ ယူလို့မရနိုင်ပါဘူး။ တချို့လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ထူးခြားချက်ကို ပြပါတယ်။ တချို့တော့လည်း သူလိုငါလိုပါပဲ။ တချို့ကျတော့လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ပြလာတဲ့ ထူးခြားချက်ဟာ အချိန်နဲ့အမျှ တစ်စတစ်စနဲ့ ပျောက်သွားပါတယ်။ တချို့ကျတော့ သူလိုငါလိုတောင်မှ အရွယ်အလိုက် သိသင့်သိရာကို သူက ချက်ချင်း မသိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို အရွယ်အလိုက်တောင်မှ လူများတန်းတူ မဖွံ့ဖြိုးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောင်တာတွေဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အတွေးတွေဟာ ကျယ်ပြန့်နေတဲ့ အတွက် ပျံ့နှံ့ဖို့ ရင့်ကျက်ဖို့ အချိန်ယူရပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို အကောင်းဆုံး ဥပမာတစ်ခုအဖြစ် အရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးရဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြသလိုပါတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာကြီးရဲ့ အလောင်းတော်ဟာ နက်ရှိုင်းစွာ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်ဖို့အတွက် တစ်သင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ဆည်းခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ဆုံးဘဝကို ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း အရွယ်ကောင်းသူ သူဌေးသားဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သူ့အရွယ်နဲ့သူ ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲနဲ့ ရဟန်းဘဝကို တောင့်တခဲ့ပါတယ်။ အစောပိုင်း အယူမှားပြီး

သိဉာဏ်ဆရာကြီးရဲ့ ကျောင်းကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှ အရှင်အဿဒိနဲ့တွေ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံကို ရောက်ကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းအလျား၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အလောင်းအလျားတို့နဲ့တကွ နောက်လိုက်နောက်ပါ ၂၅၀ တို့ကို ဧဟိ ဘိက္ခု ခေါ်တော်မူပြီး ရဟန်းအဖြစ်ကို ရောက်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဒါနကထာကစပြီး တရားဟောတော်မူတဲ့အခါ နောက်လိုက်နောက်ပါ အားလုံး ရဟန္တာအဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းအလျား ဥပတိဿနဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန် အလောင်းအလျား ကောလိတတို့ကတော့ ရဟန္တာအဖြစ်ကို မရောက်ခဲ့ကြပါဘူး။

လူသာမန်အတွေးနဲ့ဆိုရင်တော့ သူဌေးသား ဥပတိဿနဲ့ ကောလိတတို့ဟာ သူတို့နောက်လိုက်များလောက် မတော်ကြပါဘူး။ ပါရမီ မပါကြဘူးလို့ ထင်စရာပါပဲ။ အမှန်ဆိုရင်တော့ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ အဂ္ဂသာဝကများဘဝကို ရောက်ဖို့ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ဆည်းထားခဲ့ကြတဲ့သူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကြီးကျယ်မြင့်မားတဲ့ ဘဝများကို ရောက်ဖို့ဆိုတာဟာ အတိတ်ဘဝကပါ ရမီတော်များနဲ့တင် မလုံလောက်ပါဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာလည်း အချိန်ယူပြီး ကျင့်ကြံရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ မြင့်မားတဲ့ အရာများကို လွယ်လွယ်ကူကူ မရတတ်ပါဘူး။

အရှင်နှစ်ပါးမှာတောင်မှ တန်ခိုးအရာမှာ ဧတဒဂ်ရတဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟာ ခုနစ်ရက်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူပါတယ်။ ပညာအရာ

မှာ စတင်ဒဂ်ရတဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာဟာ ၁၅ ရက်ကြာမှ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူပါတယ်။

ကျွန်မ တင်ပြချင်တဲ့အကြောင်းက ဒီလိုပါ။ ထူးချွန်သူများ ဟာ ထူးခြားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထူးချွန်တဲ့နေရာကိုရောက်ဖို့အတွက် က အချိန်ယူရတတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထူးချွန်ခြင်း ဆိုတာက အဆင့်ဆင့်တက်ရတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆင့် တစ်ဆင့် ကနေ တစ်ဆင့်ကိုတက်ရင် အရည်အချင်း မြင့်မားအောင် မိမိကိုယ်ကို တည်ဆောက်မွေးမြူရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အချိန်ယူရတာပါပဲ။

ကျွန်မတို့ လေ့လာမိတဲ့ ထူးချွန်သူများရဲ့ အကြောင်းထဲမှာလည်း ငယ်ငယ်က သူလိုငါလိုတောင်မှ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသင်ဘာသာရပ် တချို့ကိုတော့ လိုက်နိုင်ပြီး တချို့သော ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်များကို မလိုက်နိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အိုင်းစတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အိုင်းစတိုင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက စာတော်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မတော်တာကလည်း သူက အချက်တစ်ချက်ရရင် တွေးချင်တဲ့သူ။ ကျောင်းမှာ ဘာသာရပ်အသီးသီး ကို သင်ကြားနေကြတဲ့ပုံက တွေးခွင့်ကိုမပေးဘဲ အချက်အလက်များ ကိုသာ နှုတ်ငံ့ရအောင် ကျက်ခိုင်းနေတဲ့နည်းဖြစ်ပါတယ်။

အိုင်းစတိုင်းက အဲဒီနည်းကို မကြိုက်လို့ စာမရပါဘူး။ နောက်ကျမှ သူ့ကို နားလည်တဲ့ဆရာက အငယ်တန်းတွေမှာ အောင်မြင်ရမယ့် ဘာသာရပ်များကို အောင်မြင်အောင် ကူညီခဲ့ပါတယ်။ အဆင့်မြင့်ထုန်းများကျတော့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရပ်များ

ထိုလည်း ယူခွင့်ရပါတယ်။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လေ့လာခွင့်လည်း ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ထူးချွန်မှုကိုပြနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရောက်အောင် ကြိုးစားခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ထူးချွန်မှုကို ပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်လို့ မရေးဘဲ ပြနိုင်တဲ့ အနေအထားကိုရောက်အောင် ကြိုးစားခွင့်ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးထားတာကို သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

ထူးချွန်မှုကို ပြသနိုင်ခွင့်ဆိုတာ တစ်စ ကြိုးစားနေရတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာဝ သိပ္ပံဘာသာများမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှုရေးသိပ္ပံ ဘာသာရပ်များမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ့လာမှုတော်ရုံနဲ့ ထူးချွန်တဲ့အဆင့်ကို မရောက်တတ်ကြပါဘူး။ လေ့လာမှု (အကဲခတ်မှု)မှာလည်း စူးရှ ထက်မြက်ရပါတယ်။ ဒုတိယက လေ့လာထားသမျှတွေကိုလည်း အပြန်အလှန် ဆက်စပ် တွေးတောနိုင်ရပါမယ်။ နားလည် သဘော ပေါက်နိုင်ရပါမယ်။ နားလည် သဘောပေါက် ထားသမျှဟာ ဘယ်လောက်မှန်မလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ကွဲလွဲချက်ရှိမလဲဆိုတာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရပါမယ်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု (Experiments)တွေ လုပ်ကြည့်ရပါမယ်။ အဲဒီလို လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု လုပ်ပြီးတဲ့နောက် မှာတော့ မိမိနားလည်ထားသမျှဟာ မှန်မယ်လို့ ကံသေကံမ မပြော နိုင်တာတွေ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆက်လုပ်နိုင်မှ အဖြေမှန်ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။

အိုင်းစတိုင်းလိုပဲ ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အယ်ဒီဆင်ဟာ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်တဲ့နေရာမှာ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် မှားနေခဲ့ပါသတဲ့။ တပည့်ဖြစ်တဲ့သူက အဲသလောက် အကြိမ်များစွာ မှားနေတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်စေချင်ပါတယ်။

အယ်ဒီဆင်ကတော့ ဒီစမ်းသပ်မှုကို ဆက်လုပ်ရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အကြိမ်တစ်ရာ မှားခဲ့တာကြောင့် အဲဒီ အမှားတစ်ရာကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် အမှန်နဲ့ နီးလာပြီဖြစ်လို့ပဲ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါတဲ့ စကားကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ထူးချွန်သူများရဲ့ ဘဝမှာ အနုတ်လက္ခဏာပြတဲ့ အမှားဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အမှားတိုင်းဟာ သင်ခန်းစာယူစရာ တစ်ခုခုကို ပေးခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အဖိုးတန်ပါတယ်။ အဲဒီသင်ခန်းစာများကို အခြေပြုပြီး အဆင့်မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ စမ်းသပ်မှုမျိုးတွေကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မြင့်သထက်မြင့်တဲ့ တွေ့ရှိချက်များကို တွေ့ရှိနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အခုအထိ တင်ပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ နှစ်ခုကို ပြန်လည်ကောက်နုတ် ပြောလိုပါတယ်။ ပထမအချက်က ထူးချွန်နိုင်ရည်ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ ကံသေကံမ မပြောနိုင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကြီးပြင်းရာက ထူးချွန်ခွင့်ရသွားသူများ ရှိပါတယ်။ အသက်အရွယ်အတော်အတန်ရကာမှ ထူးချွန်မှုကို ပြသလာတဲ့သူများ ရှိပါတယ်။ လူကြီးမိဘများ ဆရာသမားများအနေနဲ့ မိမိတို့ ကလေးများကို ထုံရန်ကော ထိုင်းရန်ကောလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဆူပူတာမျိုး နှိမ်တာမျိုး မလုပ်သင့်ပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အနေအထားရလာရင် ထူးချွန်နိုင်တယ်လို့သာ ယူဆထားစေချင်ပါတယ်။ အတက်နေ့တဲ့ ကလေးများကို နှိမ်လို့ သူတို့ဟာ ပိုတက်မလာနိုင်ဘဲ ပိုကျသွားစရာ အကြောင်းပဲရှိပါတယ်။ ဒါက လူကြီးမိဘများကို သတိပေးချင်တဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။

✓ နောက်တစ်ချက်ကတော့ လူတိုင်းဟာ ထူးချွန်တဲ့သူ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထူးချွန်တဲ့သူများဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ စိတ်မပျက်ဘဲ ဇွဲကြီးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဇွဲရှိတဲ့သူတိုင်းဟာ မိမိရဲ့ ထူးချွန်မှုနဲ့ လောကကို ကောင်းကျိုးပြုသွားတာပါပဲ။

ဆက်လက်တင်ပြလိုတဲ့ အကြောင်းကတော့ ထူးချွန်ချင်တဲ့သူ၊ မိမိစိတ်ဝင်စားရာ ကိစ္စမှာ တစ်ဘက်ကမ်းခတ် တတ်ချင်တဲ့သူများဟာ မိမိရဲ့ ပင်ကိုယ်စရိုက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဦးတည်ချက်ရှိရပါမယ်။ နေရာတကာ စိတ်ဝင်စားလာတာပါပဲ။ စိတ်ဝင်စားလာသမျှလည်း သူများတကာလို တတ်နိုင် သိနိုင်တာပါပဲ။ သူများထက်တောင်မှ နည်းနည်းသာချင်ပါသေးရဲ့ ဆိုတဲ့စကားမျိုးကို ပြောတတ်တဲ့သူဟာ တကယ့်တကယ်တော့ ထူးချွန်သူစင်စစ် ဖြစ်လာခွင့်ကို ဖြန့်တီးနေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးချွန်သူ မဖြစ်ရော ဘာအရေးလဲ၊ ထူးချွန်သူ ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက သေချာတာမဟုတ်ဘူး။ လောကမှာ ငွေကြေးရဖို့က ပဓာနပဲ။ ငါတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ငွေကြေးကို အလျှံပယ်ရအောင် ရှာနိုင်တယ်။ ကျော်စောသတင်းလည်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ ခပ်မော့မော့ နေကြသူများ လောကမှာ များလှပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း အပြစ်တင်စရာ မရှိပါဘူး။ မိမိရဲ့ ရွေးချယ်ချက်နဲ့ မိမိ လူဖြစ်လာကြရတာကိုး။

မိမိစိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စမှာ မိမိရဲ့ ဦးတည်ချက်ကို အတိအကျ သတ်မှတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ အရေးကြီးတာက မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်မှု

အပြည့်အဝ ရှိဖို့ပါပဲ။ လူ့ဘဝကို ရလာတဲ့သူဟာ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းပြီးသားသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါနဲ့လင်စွာနဲ့ မွေးဖွားလာသူများဟာ ကံအင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ပြောစရာရှိပါသေးတယ်။ ၁၈ လ အရွယ်မှာ မျက်စေ့လည်း မမြင်၊ နားလည်းမကြား ဖြစ်သွားတဲ့ ဟယ်လင်ကယ်လာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတောင်မှ အသင်ပြကောင်းတဲ့ ဆရာမရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ထူးချွန်တဲ့ ပညာရှင်ဘဝကို ရသွားခဲ့ပါသေး တယ်။

အဲဒါကြောင့် ဦးတည်ချက်အရ မိမိ အလုပ်လုပ်တော့မယ်လို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ သံသယမျိုးမဝင်ကြဘဲ မိမိ လမ်းကြောင်းကို ကောင်းစွာကြည့်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ အလုပ် လုပ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ခေါင်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ လူတစ် ယောက်အကြောင်းကို ပြောလိုပါတယ်။ အဲဒီလူက အေ ဂျေ ကရိုနင် ဖြစ်ပါတယ်။ အေ ဂျေ ကရိုနင် ငယ်ငယ်က အလွန်ဆင်းရဲပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့လို့ ကျောင်းက ထွက်ရတော့မလို ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးထံမှာ အလုပ်တောင်းခဲ့ တယ်။ သူ့ကို ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းပါ။ သူ ကျောင်းဆက်တက်ချင်ပါ တယ်လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ဆရာဝန်ကြီးက မှင်းဟာ ဘယ်တော့မှ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုခဲ့ပါသတဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေ ဂျေ ကရိုနင်က တစ်နေရာမှာ အလုပ် ရပြီး ဆရာဝန်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ဖြစ်ပေမယ့် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်တော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အခွဲကြီးတစ်ခု သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝင်သွားပါတယ်။ ဝင်နေပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ လယ်တောတစ်ခုမှာ ဆုံဆို့နာကြောင့် သေတော့ မလို ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးလူနာတစ်ယောက်ကို သူလိုက်ကြည့်ရပါတယ်။ တလေးရဲ့ လည်ချောင်းက လေရှူပြန်ပိတ်နေလို့ ကလေးဟာ အသက် မရှူနိုင်တော့တာနဲ့ မျက်နှာဟာ ပြာနမ်းစပြုလာပါပြီတဲ့။ အဲဒီလို ဆိုတော့ ကလေးရဲ့ လည်ပင်းကို ခွဲစိတ်ရပါမယ်။ အခွဲမတော်ရင် သွေးကြောမကြီးကို ခွဲမိပြီး ကလေးသေသွားနိုင်ပါတယ်။ မခွဲဘဲ ထားရင်လည်း ကလေးကတော့ သေမှာပါပဲ။ အသက်မရှူနိုင်တော့လို့ အောက်ဆီဂျင်မှ မရတော့ဘဲကိုး။

အေ ဂျေ ကရိုနင်ဟာ သူ့အစွမ်းကို သူ့အားကိုးနိုင်မှ တလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျမတတ် စိတ်ကိုတင်းပြီး လယ်တောက လယ်သမားရဲ့ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာ လူနာကလေးကိုတင်ပြီး ကလေးရဲ့လည်ပင်းကို ခွဲစိတ် ပေးလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ဓားဟာ ကလေးရဲ့လည်ပင်းထဲကို ဝင်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ လည်ချောင်းက လေဝင်သွားတဲ့အသံကို ကြားရပါတယ်။ ကလေးဟာ အောက်ဆီဂျင်ရလာတဲ့အတွက် ချက်ချင်းလှုပ် မျက်နှာဟာ သွေးရောင်လွန်းသွားပါသတဲ့။

အေဂျေကရိုနင်ဟာ အဲဒီတော့မှ သူ့ဘဝသက်တမ်းရဲ့ နှစ် အတော်များများမှာ ဆရာကြီးရဲ့ စကားကို ယုံမိလို့ ကျိန်စာမိသလို ဖြစ်နေခဲ့ရာက လွတ်မြောက်လာခဲ့ပါသတဲ့။

အဲဒီအကြောင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲဝင်နေရာက ထူးချွန်သူများရဲ့အကြောင်းကို ရေးစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် ပြောပြမယ်လို့ မှတ်ထားတဲ့အကြောင်းတစ်ခု ပါပဲ။ အေ ဂျေ ကရိုနင်ဟာ ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုများဟာ ဖတ်တဲ့သူကို စိတ်အားထက်သန်ခြင်း ဖြစ်စေပါတယ်။ ရုတ်တရက် ထက်သန်တဲ့ စိတ်အားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ စိုက်လိုက်မတ်တတ် စိတ်အားထက်သန်ဖို့ ခွဲကောင်းဖို့ စိတ်ခိုင်ဖို့ အတွက် တည့်တည့်မပြောဘဲ အနုပညာမြောက်စွာ ဝတ္ထုကြောင်းနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုလူမျိုးတောင်မှ ကိုယ်ချင်းစာနာခြင်းမရှိဘဲ မိမိပြောတိုင်း ခံရမယ့် တပည့်ကို နစ်နစ်နာနာပြောချရက်တဲ့ ဆရာမျိုးနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါမှာ ကျိန်စာမိသလို ခံစားသွားရပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျွန်မ မကြာခဏ စဉ်းစားပါတယ်။ အေ ဂျေ ကရိုနင်ဟာ အဲဒီလို စကားကို အပြောခံရတုန်းက သုံးစားပါကျ ဖြစ်နေပါတယ်။ အလွန်မွဲတေနေပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်လည်း အလွန် ကျနေပါတယ်။ သူ့အစွမ်းအစကို အဲဒီလို နစ်နစ်နာနာ အကဲဖြတ် လိုက်သူကလည်း သူ့အင်မတန် အထင်ကြီးတဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ အငုံ့စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပေါ်သွားတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သေရေးရှင်ရေးမှာ တာဝန်ယူတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းမြတ် သော စေတနာကြောင့် ကျိန်စာလိုဖြစ်နေတဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ စကားကို သူ ပယ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မက ထူးချွန်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါလျက်နဲ့ မိဘဆရာသမား များရဲ့ ကိုင်တွယ်မှုများကြောင့် ထူးချွန်ခွင့် ရမသွားကြတဲ့သူများ အရေအတွက် အတော်များမယ်ဆိုတာ တွေးမိတာနဲ့ ဒီအကြောင်းကို တင်ပြတာပါပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျောင်းဆရာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ တော့ အညွန့်ကိုချိုးသလို ပြောချလိုက်ကြတဲ့ ဆရာမျိုးကို လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ အဲသလို မဖြစ်စေချင်လို့ အေ ဂျေ ကရိုနင် အကြောင်းကို ပြောမိတာပါပဲ။

စိတ်အားထက်သန်ပြီး မိမိလေ့လာလိုက်စားချင်တဲ့ အရာဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးတည်ချက် လည်း တိတိကျကျရှိတဲ့သူဟာ ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ပါပြီ လို့ ဆိုတဲ့အခါမှာလည်း အပျက်တရားတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ တွေ့နိုင်ပါ တယ်။ ပထမ အပျက်တရားက စိတ်ကြီးဝင်လာမှု ဖြစ်ပါတယ်။ အတော်အတန် အောင်မြင်မှုရတာနဲ့ မိမိကိုယ်ကို သိပ်တော်လှပြီဆိုတဲ့ အနေနဲ့ အောင်မြင်မှုမှာ သာယာတတ်တာပါပဲ။

ဒုတိယအပျက်တရားကတော့ မိမိရဲ့ စားဝတ်နေရေးနဲ့ မိမိ ဝါသနာ ဖီလာဖြစ်နေတဲ့အခါများ အခြေအနေများ ကြုံကြရသူများ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ မိမိတို့လုပ်ချင်ရာကို ရအောင်လုပ်သွားကြတဲ့ အနုပညာရှင်များ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ ခေါင်းဆောင်များ အကြောင်းကို ပြန်ပြီး တွေးလိုက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ထူးချွန်တဲ့သူတိုင်းဟာ မပြည့်စုံကြပါဘူး။ မကြွယ်ဝကြပါဘူး။ မာရီကျူရီတို့ ဂျော့ဝါရှင်တန် ကာဗာတို့ဟာ ငွေကြေးအားဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲတဲ့သူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ

သူများတကာထက် ပိုပြီးကြွယ်ဝတဲ့အရာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအရာကတော့ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယ အဖျက်တရားထဲမှာ ထည့်သွင်း ပြောဆိုချင်တာကတော့ ငွေကြေးအရ မပြည့်စုံမှုသာမက သူတကာက ကဲ့ရဲ့တာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တာကိုပါ ခံရဖွယ်ရှိတဲ့အကြောင်းပါပဲ။ အဲဒီလို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တဲ့သူတွေထဲမှာ မုန်းတီးလို့ အကျိုးကို မလိုလားလို့ ဖျက်ဆီးတာ မဟုတ်ဘဲ မိမိကို ကောင်းစေချင်လို့ မိမိအကျိုးကို လိုလားလို့ မိမိရဲ့ ဦးတည်ချက် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဖျက်ဆီးသူများ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဥပမာဆိုရင် တစ်ခါက ဆရာဝန်ဘဝဟာ အလွန် ရေပန်းစားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ရေပန်းစားတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတဲ့သူကို မိဘများက သူ့ခါသနာပါတဲ့ ဘွဲ့ကို အယူမခိုင်းဘဲ အတင်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းခဲ့တာ စတဲ့ ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထူးချွန်တဲ့သူအမှန် ဖြစ်ရင်တော့ မိမိလုပ်ချင်တဲ့ အရာရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ အားသာတဲ့ အချက်များကို သူတစ်ပါး နားဝင်အောင်လည်း ပြောပြနိုင်ရပါမယ်။ မိမိရဲ့ ဦးတည်ချက်ကိုလည်း သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ရပါမယ်။ မိမိလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း အတွင်းအပြင် အဖျက်များကို ကျော်လွှားပြီး စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ လုပ်သွားနိုင်ရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ ထူးချွန်ချင်တဲ့ လူငယ်လူရွယ်များကို သတိပေးလိုပါတယ်။ လူ့ဘဝမှာ သိစရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ သိစရာတိုင်းဟာ သိဖို့ မလိုပါဘူး။ သိစရာတိုင်းအတွက် အချိန်ပေးနေရင် ဘဝတာကတိုတော့ မိမိတကာယ်လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ အချိန်မရနိုင်ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် မိမိလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားရပါမယ်။ ပြီးတော့ မပျင်းမရိ အားထုတ်လုပ်ကိုင် တတ်တဲ့ အကျင့်ကောင်းလည်း ရှိရပါမယ်။ အဲသလိုနည်းနဲ့ မိမိ ဦးတည်ချက်ကို သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မိမိလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထူးခြားချက်ကို တွေ့ရှိနိုင်မယ်။ မိမိရဲ့ လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်နိုင်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နိုင်ပါတယ်။

လူတိုင်းဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားတဲ့ ဘဝတိုတိုမှာ အစွမ်းအစတွေ ရအောင် အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအစွမ်းအစတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ကြိုးစားတဲ့သူတိုင်း ပြန်လည်ရရှိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီစကားကို သိုက်စာချသလို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအစွမ်းအစကို ပြန်ရအောင် အခုဘဝမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ကြိုးစားဖို့သာ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ အမေအစကို ရအောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး ကြိုးစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိဘာသာ မိမိ နည်းလမ်း မှန်မှန် ကြိုးစားအားထုတ်သွားတဲ့နည်းကိုသာ သုံးရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရဲ့ အစွမ်းအစကို မိမိဘာသာ ယုံကြည်ပါ။ မိမိဟာ မိမိ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွမ်းကျင်အောင်သာ ကြိုးစားပါ။ အလုပ်ကို မပျင်းမရိ လုပ်ပါ။ အဲသလို လုပ်တဲ့သူတိုင်းဟာ ထူးချွန်သူများ ဖြစ်လာမှာပါပဲ။ အဲသလို ပြောဆိုတာက ထူးချွန်သောသူများရဲ့ အမူအကျင့် အပြောအဆိုကို လေ့လာပြီး ပြောဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်မှုတို့ကိုလည်း တောင့်တတတ်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘာကိုပဲ ဝါသနာပါသည်ဖြစ်စေ အရင်းကို အရင်မစဉ်းစားတတ်ကြဘဲ အမြတ် ကို အရင်စဉ်းစားတတ်ကြတာဟာ ထူးချွန်ခွင့်မရကြတဲ့ အများစုရဲ့ အများပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုကို မိမိသိနားလည်ပြီးတဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်တတ်ရပါမယ်။ စူးစမ်း တတ်ရပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာအလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ကင်းပြီး လုပ်လို့မှ မရနိုင်ဘဲကိုး။ အဲဒီတော့ မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုနဲ့ လိုက်လျောတဲ့ ဦးတည်ချက်ကို ချမှတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ အဲဒီ ဦးတည်ချက်ကို ရောက်နိုင်ဖို့ လမ်းကြောင်းကို ချမှတ်ရပါမယ်။ စီမံကိန်းလို့ပဲ ဝေါဟာရခပ်ကြီးကြီးကို သုံးရပါမယ်။

ဘယ်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် ဦးတည်ချက်ကတော့ တိတိကျကျ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ချမှတ်ရမယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးတည်ချက်နဲ့ မိမိရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေနဲ့ ဝေးသလား။ ဝေးနေရင် အဲဒီအထိ မသွားတော့ ဘူးလား။ ယောက်ျားတံခွန် လူရည်ချွန်က ကောင်းကင်တမ္ပတ် ကြယ်ကိုဆွတ်လည်း မလွတ်စတမ်း ရမြဲလမ်းတဲ့။ (အခုခေတ်မှာ တော့ ယောက်ျားများဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အလုပ်တော်တော်များများ ကိုလည်း မိန်းမသားများပါ လိုက်လံဆောင်ရွက်နေကြပြီဖြစ်လို့ အခုန ကိုးကားခဲ့တဲ့ စာကို အမှီပြုပြီး မိန်းမ မပါဘူးလို့ မိန်းမသား များက စိတ်ငယ်စရာမလိုပါဘူး။) ဆိုလိုချက်ကတော့ ဦးတည်ချက်ဟာ လက်တွေ့ ဆန်ဖို့ပဲလို့ပါတယ်။ အခုအခြေအနေနဲ့ နီးတယ် ဝေးတယ် ဆိုတဲ့ အချက်က ပဓာနမကျပါဘူး။

အရေးကြီးတာက လက်တွေ့ဆန်ပြီး မိမိရဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုနဲ့လည်း ကိုက်ရပါမယ်။ အမြတ်ကိုသာ တွက်ထားတာမဟုတ်ဘဲ အရင်းကိုပါ တွက်ထားတာ ဖြစ်ရပါမယ်။ အရင်းကို တွက်ဆတဲ့အခါမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်းကစပြီး ဦးတည်ချက်ကို အရောက်သွားရမှာဖြစ်လို့ လမ်း ကြောင်းကို ရွေးသင့်တယ်လို့ ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တည့်တည့် သွားရမှာလား၊ လမ်းရိုးကသွားရင်း အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လို ကျော်လွှားရမလဲ ဆိုတာတွေကို တစ်ပါတည်း တွေးတော စဉ်းစား ထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အခုခေတ် ကလေးတွေဟာ လမ်းရိုးက သွားရတာကို ကြာတယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ချင်နေတဲ့ လူငယ်တွေဟာ လမ်းရိုးကသွားရင် ခရီးအတော်အတန် ပေါက်သွားနိုင်ပြီ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လမ်းတို ဒါမှ မဟုတ် ဖြတ်လမ်းကို ရွေးနေတာနဲ့ပဲ အချိန်က ဝေလယ်လယ်နဲ့ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပြီး လူကလည်း လေမှန်းမသိ လေသွားတတ် ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လူငယ်အုပ်စု အတော်များများမှာ အကြံ ကြီးကြီးနဲ့ စီမံကိန်းကြီးကြီးချပြီးမှ လက်တွေ့မလုပ်နိုင်ဘဲ မထူးချွန် သော မအောင်မြင်သောသူ အရေအတွက် များနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ထက်မြက်သူလို့ အများက ထင်သလို မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့လည်း ထင်နေတဲ့သူ များနေတာကို တွေ့နေရပါတယ်။

အဲဒီလို လမ်းရိုးဟောင်းက သွားထိုက်ပါလျက် ဖြတ်လမ်းက သွားလိုတဲ့သူများတယ်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ စာရေးသူ ကျွန်မကို ရှေးရိုးသမားပဲ၊ ခုလိုခေတ်မှာ ရှေးရိုးလမ်းအတိုင်း လှည်းကြမ်းကြီးနဲ့ သွားနေရမှာလားလို့ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မေးမယ်ဆိုရင်

ကျွန်မမှာ ဖြေစရာ ရှိပါတယ်။ လမ်းရိုးဟောင်းတွင် လမ်းသစ်ထွင် ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သတိကို တစ်လုပ်ပြီး တွေ့နိုင်တဲ့၊ တွေ့လေ့ရှိတဲ့ အခက်အခဲများနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို ကျော်လွှားမယ်၊ ဘယ်လို ပြင်ဆင်မယ် ဆိုတဲ့ ကြိုတင်လျာထားချက် ရှိရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးချွန်တဲ့သူများဟာ အရင်းကြီးကြီးထားနိုင်ဖို့ကို ပထမဆုံး ကြိုးစားကြတဲ့သူများ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ ထူးချွန်သူများရဲ့ ဘဝကို လေ့လာလေ့လေ အဲဒီအချက်က သေချာလေလေပါပဲ။

ဦးတည်ချက် တိုတိကျကျ ထားပြီးပြီ။ လမ်းကိုလည်း ရွေးပြီးပြီ။ မိမိနဲ့ တစ်ပါတည်း ပါသွားရမယ့် ပစ္စည်းများ (သတိ၊ ဉာဏ်၊ ပညာ)များကိုလည်း မလျော့ပါးရအောင် ဖြည့်ဆည်းရင်း မိမိရဲ့ ခြေလှမ်းများကို မှန်မှန်လှမ်းပြီး ရဲရဲသာ သွားပါ။ မိမိဦးတည်ချက်ကို မရောက်ဘဲ မနေပါဘူး။ ရောက်မှာပါပဲ။ အဲဒါ သေချာပါတယ်။

ထူးချွန်ချင်တဲ့သူများဟာ ခြေလှမ်းကို မြဲမြံမြဲမြံ လှမ်းလေ့ရှိ ပါတယ်။ ရပ်နေတာ မောလိုက်တာဆိုပြီး လမ်းမမှာ လှဲအိပ်နေတာ။ ခဏပါပဲလေဆိုပြီး ခဏပေါင်း မြောက်များစွာကြာတဲ့အထိ ထိုင်ကျန်ရစ်တဲ့ သူများကတော့ မိမိရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ထူးချွန်သူ များကို ငေးကြည့်နေရုံလောက်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတတ်ပါတယ်။

ခြေလှမ်းကို မြဲမြံ လှမ်းလေ့ရှိတဲ့သူများ ဖြစ်သည့်တိုင် ဦးတည်ချက်ကိုပဲ မျှော်ကြည့်နေရင် လမ်းမှာတွေ့ရတတ်တဲ့ ခလုတ်

ကန်သင်းများနဲ့ တိုက်မိကာ ခြေခေါက်ပြီး လဲနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ လေ့လာထားသင့်ပါတယ်လို့ သတိပေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခြေလှမ်းကို မြဲမြံလှမ်းတယ်လို့ ဆိုတာဟာ လှမ်းတော့ လှမ်းနေပါရဲ့။ လျော့ရဲရဲဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စွဲစွဲမြဲမြဲ စူးစူးစိုက်စိုက် အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့သူများရဲ့ အလေ့အကျင့်ကို စွဲမြဲနိုင်မာတဲ့ ခြေလှမ်းကို လှမ်းနေတဲ့သူဆိုတဲ့ တင်စားမှုမျိုးနဲ့ တင်စားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ထူးချွန်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရည်၊ ထူးချွန်နိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေ၊ ထူးချွန်နိုင်တဲ့ ကိုင်းညွှတ်မှုတို့ရှိပါလျက် ထူးချွန်မယ်လို့ မိမိ ကိုယ်ကိုရော အများကပါ ထင်ကြတဲ့၊ မျှော်လင့်ကြရတဲ့ သူများဟာ အချိန်အတော်ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမလာဘဲ နေမြဲ ထက် နည်းနည်းပဲသာတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရှိနေတာကို ကျွန်မတို့ ဘဝမှာ အများကြီး တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးကတော့ အရင်းကို တိုးပွားအောင် ထပ်မဖြည့်တဲ့သူများမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ အခြေအနေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ထူးချွန်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပျင်းတယ်။ အလိုက်အလျောက် မြင့်မားလာအောင် စောင့်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ သူများဟာ မထူးချွန်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ သေချာပါတယ်။

အစောပိုင်းက ပြောမိတဲ့ ထူးချွန်သူများဟာ အရင်းကြီးကြီး ထားချင်ကြသူများ ဖြစ်တယ်ဆိုတာက ကျွန်မဘာသာ အတွေးပေါက် လာတဲ့ အချက်မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမဆုံး တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တ

သာရာဘိဝံသ ကိုယ်တော်တိုင် အလွန်များပြားတဲ့ သာသနာတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရင်း အရင်းကြီးကြီးထားပြီး အမြတ်နည်းနည်းပဲ လိုချင်တယ်လို့ မိန့်ဆိုဖူးပါတယ်။ အဲဒီ မိန့်ဆိုချက်ကို အထူးသတိရပြီး ထည့်သွင်း ပြောဆိုမိတာပါပဲ။ ဆရာတော်ကြီးဟာ အလွန်ထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ အားလုံး လက်ခံကြရမှာပါပဲ။

ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးပါတယ်။ အလွန်ကြိုလို့တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ များစွာ ကျန်းမာတော်မမူဘူးလို့ ဆိုသည့်တိုင်အောင် ကျွန်မတို့ ဖူးတွေ့ဖို့ သွားတဲ့အခါမှာ အလုပ်လုပ်နေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ မိန့်တော်မူတဲ့ စကားများဟာလည်း အစဉ်အမြဲ အကျိုးကို တိုးပွားစေမယ့် မိန့်မှာချက်များသာ ဖြစ်ပါတယ်။

သာသနာတာဝန်များကို အချိန်ပြည့်ဆိုသလို ထမ်းဆောင်နေတော်မူတဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ထူးချွန်စွာ အာဂုံဆောင်နိုင်သူ ကျမ်းများစွာပြုစုတဲ့သူ ဟောစဉ် တရားများစွာကို ထားတော်မူခဲ့သူ ဆရာတော်ကြီးက ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြုစုတော်မူတဲ့ အစိန္တေယျကြီး ဘုရားရှိခိုးစာအုပ်ကို အလှူခံတော်မူတဲ့ စာကို ဘာဘဦးသူခက အများကို ပေးလှူနေတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်သွင်းရိုက်နှိပ်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဆရာတော်ကြီးကို အလွန်ကြည်ညိုပါတယ်။ အဲဒီစာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ ပိုပြီးလေးစားကြည်ညိုသွားပါတယ်။ ထူးချွန်ကြသူများဟာ ဘယ်တော့မှ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ အသိဉာဏ်ကို ပြည့်ပြီ ပြည့်စုံပြီလို့ မမှတ်တတ်ပါဘူး။ အမြဲလိုလို လေ့လာနေတယ်။ ဆည်းပူးနေတယ်။

ဖြည့်ဆည်းနေတယ် ဆိုတာဟာ ဒီဘုရားစာအုပ်ကို အလှူခံတဲ့ ထည့်စာက ထင်ထင်ရှားရှား သက်သေခံနေပါတယ်။

ထူးချွန်ချင်တဲ့ လူငယ်တွေကို သတိပေးစကား ပြောချင်တာရှိပါတယ်။ ထက်မြက်ရုံ ဉာဏ်ကောင်းရုံနဲ့ ထူးချွန်တယ်ဆိုတဲ့အဆင့်ကို ရောက်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ထူးချွန်ချင်တဲ့သူများဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အဖက်ဖက်က လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ဆည်းနေရပါမယ်။ ကြိုးစားနေရပါမယ်။ အဲဒီအချက်ကို မမေ့စေချင်ပါဘူး။

ဘယ်လိုအကျိုးမျိုးမှာမဆို အကြောင်းရင်းများ ရှိပါတယ်။ ကံကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောလို့ အလွန်လွယ်ပါတယ်။ ကံကောင်းအောင် အမြဲကြိုးစားနေရတဲ့ တာဝန်ကတော့ မသေးလှပါဘူး။ ထူးချွန်ချင်တဲ့သူများရဲ့ အမူအကျင့်ထဲမှာ အဲဒါလောက်တောင် ခဲယဉ်းသလား။ အဲဒီအလုပ်မျိုးဆိုရင်တော့ တော်ပြီလို့ ပြောတတ်တဲ့ တွေးတတ်တဲ့အကျင့် မပါပါဘူး။ လူပြောမသန် လူသန်မပြောဆိုသလိုပါပဲ။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်မျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်လေ့ရှိပါတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထူးချွန်ကြသူများဟာ လူသားများပါပဲ။ သူတို့မှာရော စိတ်အားငယ်တဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့အခါများ မရှိဘူးလားလို့မေးရင် ကျွန်မလေ့လာဖူးတဲ့ လူတွေရဲ့အကြောင်းနဲ့ယှဉ်ပြီး ဖြေချင်ပါတယ်။ ရှိမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သာမန်လူများနဲ့ မတူတာက သူတို့ဟာ သတိမြဲတတ်ပါတယ်။ သတိမြဲတဲ့သူများဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာဖြစ်

နေတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းလို ရိပ်မိ သိရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့ လျော့ပါးနေတဲ့စိတ်ကို ဘယ်လို ဖြေလျော့ရမယ်ဆိုတာကို သိနားလည်မှာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်မမှာ အလုပ်တော်တော်များများကို ပြီးအောင်လုပ်နိုင်တဲ့ စိတ်ထား တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့ အေးဆေးငြိမ်သက်တဲ့ မောင်အရွယ် မိတ်ဆွေရှိပါတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောရင်းပြောရင်း ဘာကြောင့် ဒီလူဟာ အလုပ်ပြီးသလဲ။ စိတ်အေးချမ်းသလဲ။ ထူးချွန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်မ တွေးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် (ကျွန်မ အနေနဲ့ အလွန်ညံ့တဲ့) အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ စီမံခန့်ခွဲရေးမှာလည်း တော်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ပါပဲ။

သူ့ရဲ့ အမူအကျင့်များထဲမှာ မိမိလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ထောင့်စေ့အောင် စူးစူးစိုက်စိုက် လုပ်တတ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့အကြောင်းကို သူဟာ မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲဖြတ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကုန်ခံပြီး အပြစ်တင်ခြင်း၊ ငြူ စူခြင်း မရှိဘူး။ တတ်နိုင်တဲ့အလုပ်ကို စေတနာစိတ်ကောင်းနဲ့ ကူညီတယ်။ အတုံ့အလှည့်ကို မမျှော်လင့်ဘူး။

သူနဲ့ အယူအဆမတူတဲ့သူများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်ကုန်မခံဘူးဆိုတာကိုက သူ့မှာ ကောင်းတဲ့အလုပ်များကို လုပ်ဖို့ အချိန်ပိုရသွားတယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်။

အုပ်ချုပ်မှုနဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာက လူကောင်းရွေးတတ်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကောင်းတွေကို တက်ကြွထက်မြက်လာအောင် အလုပ်ကြိုးစားလာအောင် ဟန်ချက်

ညီညီနေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတဲ့နေရာမှာ သူဟာ ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်နဲ့ ဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာ သူ့စကား အသွားအလာအရ သိရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မက စကားပြောနေရင်း ငါဆိုရင် ဒီလို ဆုံးဖြတ်မှာပဲလို့ တွေးလိုက်ရင် သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မတူဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ စိတ်ထားမှ မတူဘဲကိုး။

ထူးချွန်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်နေသဘာဝဟာ ဆတ်တဲ့မာနည်းမျိုးနဲ့ မာမနေတတ်ပါဘူး။ မာနေတယ်။ ထိခိုက်တာနဲ့ ကျိုးပဲ့ ကွဲကြဲသွားမယ့် မာနည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အဲသလို လူမျိုးရဲ့စိတ်ဟာ လောကဓံ အမျိုးမျိုးနဲ့ တိုးတဲ့အခါမှာ ကျိုးပဲ့သွားမယ့် စိတ်ထားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ ယိမ်းနွဲ့ ပါးလို ဓားများဟာ အမည်နဲ့လိုက်အောင် ပါးလည်းပါးပါတယ်။ အလွန်လည်း ထက်မြက်ပါတယ်။ ပျော့ပျောင်းတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ဆင်ရဲ့လည်ပင်းကိုတောင် လူနဲ့ တကွ တစ်ဝက်ကျအောင် ခုတ်ချနိုင်တယ်လို့ မှတ်သားရဖူးပါတယ်။ ထူးချွန်တဲ့သူများရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ လိုအပ်သလို ပျော့ပျောင်းပေမယ့် သူ့လမ်းစဉ် သူ့ဦးတည်ချက်ကိုတော့ အပျက်ခံမယ့် ပျော့ပျောင်းနည်း ပျော့ပျောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး အချက်တစ်ချက်ကို ပြန်လည် ကောက်ယူပြီး အနည်းငယ် ချဲ့ထွင် ဆွေးနွေးလိုပါတယ်။ တစ်နေရာမှာ ပြောထားတဲ့ ဦးတည်ချက်ကိုပဲ မျှော်ကြည့်နေရင်-လမ်းမှာတွေ့ရမယ့် ခလုတ်ကန်သင်းများကို နင်းမိပြီး ခြေခေါက်ကာ လဲနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ထပ်မံဆွေးနွေးလိုပါတယ်။

လူငယ်များမှာ မပြောပါနဲ့ အသက်အတန်ရပြီး အတွေ့အကြုံ အတော်ပြည့်စုံနေတဲ့ သူများထောင်မှ ဦးတည်ချက်ကိုပဲ မျှော်မျှော် ကြည့်နေတာ တွေ့ရတတ်ပါသေးတယ်။ ရိုးရိုးပြောရရင်တော့ ကြီးပွား လိုတယ်။ မိမိကိုယ်ကို ထူးချွန်တဲ့သူ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမားနဲ့လည်း ကြီးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးသားသား မိမိရဲ့ အရည်အသွေးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရလဒ်ကို မျှော်ပြီး ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးဟာ လိုအင်ဆန္ဒကြောင့် အမှားအယွင်းများနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အမှားများ လုပ်မိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဦးတည်ချက်နဲ့ ဝေးသွားပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ အထူး ထိခိုက်တတ် ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဒီဆောင်းပါးရဲ့ နိဂုံးအနေနဲ့ ပြောချင်တာကတော့ ဦးတည်ချက်ထားပါ။ လမ်းရွေးပါ။ ဘယ်လို သွားမယ်ဆိုတာ စီမံကိန်းချပါ။ သို့သော် ဦးတည်ချက်ကိုသာကြည့်ပြီး လမ်းခရီးမှာ လုပ်ဆောင်ရမယ့်အလုပ် မိမိကိုယ်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့် အရည် အချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မမေ့ပါနဲ့လို့ မှာချင်ပါတယ်။ အရေးကြီး တာက ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ မြဲမြံဖို့လိုသလို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ အချိန်နဲ့အမျှ ကောင်းရာရည်စူးပြီး တည်ကြည်နိုင်မှာ တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ သွားနေတဲ့သူများဟာ ထူးချွန်တဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်နိုင်ပါတယ်။

၈
အလုပ်

၁။ အောင်မြင်လိုလျှင် အရုံးကိုစိစစ်ပါ

အခုတစ်လော အရုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မတွေ့ ပြီးရင်း တွေးနေမိပါတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့ရင်းလဲ ဖတ်မိသမျှစာထဲက မှတ်မိနေတဲ့စာတို စာစကလေးတွေကို သတိရပြန်ပါတယ်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ပွားနေတုန်းက အရှေ့တောင်အာရှ စစ်မျက်နှာမှာ တာဝန်ယူခဲ့ရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာက သူ့သားအတွက် သူတို့ဘုရားထံမှာ ဆုတောင်းတဲ့ ဆုတောင်းစာ တစ်ခုကိုလဲ တွေးမိပါတယ်။

မိမိရဲ့ အားနည်းချက်ကို မိမိသိမြင်နိုင်အောင် စိတ်ဓာတ် အင်အားကောင်းတဲ့သား၊ ကြောက်ရွံ့တဲ့အခါမှာလဲ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သား၊ ရိုးရိုးသားသား ကြီးစားရင်း အရုံးနဲ့ ကြုံတွေ့ လာတဲ့အခါမှာလဲ ဦးမညွတ်စတမ်း မာန်တင်းနိုင်သော သားကို သူမွေးလိုပါတယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာက ဆိုပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အရုံး သို့မဟုတ် အမှားများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေးနယ်များစွာ ချဲ့ခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ဘဝမှာ အရုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ကြရပါတယ်။ အမှားတွေကို ကျူးလွန်မိတတ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အရုံးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်သလဲဆိုတာကို ဒါမှမဟုတ် အမှားကို ဘယ်လိုပြင်ဆင်သလဲဆိုတာကို ကျွန်မတို့ တွေးမိရင် ကျွန်မတို့ ဘဝအတွက် အထူး အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမကို လက်ခံကျင့်ကြံသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အပြည့်အဝတော့ မလိုက်နာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် မကြာခဏ ဆိုသလို အရုံးနဲ့တွေ့လိုက်၊ အမှားနဲ့တွေ့လိုက်ဆိုသလို ဖြစ်နေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း အရာတိုင်းဟာ နှလုံးသွင်းရင် သွင်းသလို ကိုယ့်အတွက် အကျိုးများ နိုင်တယ် ဆိုတာကို တွေးမိတဲ့အတွက် အမှားကိစ္စ၊ အရုံးကိစ္စများကို ကျွန်မ တွေးပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဘုရားဆုကို ပန်ချင်လိုက်တာလို့ စိတ်ထဲမှာ တောင့်တရတာ ခုနစ်သင်္ချေ ကြာပါသတဲ့။ နှုတ်က ထုတ်ပြီး ဘုရားဆုကို ပန်တာကလဲ တစ်ဆယ့်သုံးသင်္ချေ ကြာပါသေးသတဲ့။ အဲဒီနောက် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားထံမှာ ဗျာဒိတ်ရတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ လေးဆူမြောက် ပွင့်တော်မူတဲ့ ဘုရားဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ ဗျာဒိတ်တော်ကို ရပြီးတဲ့နောက် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ဆည်းရပါတယ်။ တစ်သင်္ချေမှာ တစ်နောက်က သူညီအလုံး ၁၄၀ ပါတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မှတ်သားရဖူးပါတယ်။ အဲဒီလောက် ကြာရှည်တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်

လုံး ပါရမီတော်များဖြည့်ဆည်းခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ သိဒ္ဓတ္ထ အဖြစ် မွေးဖွားတော် မူခဲ့ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသနာအတွင်းမှာ ရှိနေကြတဲ့သူတိုင်း မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်ဟာ အသက် ၂၉ နှစ်အထိ နန်းမသုံးဆောင်မှာ တစ်လှည့်စီ ခံစားပြီး နေတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် တောထွက် တော်မူပြီး ဒုက္ကရစရိယာ ဆိုတဲ့ အလွန်ခက်ခဲ ပင်ပန်းတဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူခဲ့ရပါတယ်ဆိုတာကို သိကြမှာပါ။ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်တာ ၆ နှစ်တောင် ကြာပါတယ်။ မျှတတဲ့ အာဟာရကို မသုံးမစားဘဲ ကာလကြာရှည်စွာနေရင်း မှားယွင်းတဲ့ ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်နေတော် မူတဲ့အတွက် မူလကတည်းကပါရှိခဲ့တဲ့ အသရေတော်များတောင် ညှိုးနွမ်းကုန်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် လမ်းမှားကိုလိုက် ပြီး အကျင့်မှားကို ကျင့်ရာက ပြန်လည် ဆင်ခြင်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ လောကီစည်းစိမ် ခံစားခြင်းဆိုတဲ့ လမ်းကိုလဲ လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ မိမိ ကိုယ်ကို အဆင်းရဲခံပြီး ပြင်းထန်စွာ ကျင့်တဲ့လမ်းကိုလဲ လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် အကျိုးထူးကို မရခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် အကျိုးထူးကို ရအောင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါလိုခေါ်တဲ့ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို လိုက်မှပဲ လို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်နဲ့ ကျင့်တော်မူ တဲ့အခါမှာမှ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ သေသေချာချာ ပြန်လည်တွေးပါ တယ်။ တွေးရင်းလဲ ကြည့်ညှိပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း တော်ဟာ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်ဆည်းစဉ်က စွန့်ခြင်းကြီးအမျိုးမျိုးနဲ့

စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ မိသားစု၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနဲ့ အသက်တို့ကို စွန့်လွှတ်
 တော်မူခဲ့ရပါတယ်။ ကျင့်စဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့ သူတော်ကောင်းတရားများကို
 ပွားများအားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ပါရမီတော်ဆယ်ပါး အပြား
 သုံးဆယ်ဆိုသလို ပါရမီတော်အမျိုးမျိုးနဲ့ နောက်ဆုံးဘဝကို ရောက်တဲ့
 အထိ အရှည်အကြာ ဖြည့်ဆည်းလာတဲ့ မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ
 မွေးဖွားတာနဲ့ ဘုရားအဖြစ်ကို ချက်ချင်းမရောက်ခဲ့သေးပါဘူး။
 လောကီ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးကိုတော့ တတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်။
 လောကုတ္တရာတရားကိုတော့ မကျင့်ခင်မှာ ရတော်မမူသေးပါဘူး။

နောက်ပြီးတော့ တွေးစရာ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ
 သာသနာတော်တွင်းမှာ လူလာဖြစ်ကြတာပါ။ ဘုရား၊ တရား၊
 သံဃာကို ကိုးကွယ်ရကောင်းမှန်းသိပါတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ
 တရားတွေဆိုတာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ စာတွေ့အရ သိပါတယ်။
 ကိုယ့်ရှေ့တင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးတာတွေကို မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
 စိတ်ကသာ မချမ်းမသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊
 အနတ္တတွေ ကုန်ဆုံးရာကို ရောက်အောင် မကျင့်ကြံကြပါဘူး။
 ကျင့်ကြံတယ်ဆိုရာမှာလဲ အပေါ်ယံက များနေပါတယ်။ ဒါက
 ကျွန်မတို့လို အညံ့စားလူတွေအကြောင်း ပြောတာပါနော်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော် မွေးဖွားစဉ်ကာလတုန်းက
 အရင့်အရင့်က ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာက
 ကွယ်ပြီးပါပြီ။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကလဲ နိမိတ်လေးပါး
 ကို မမြင်အောင် သူ့ရဲ့သားတော် သိဒ္ဓတ္ထကို မွေးမြူတော်မူခဲ့
 ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘုရားအလောင်းတော်ရဲ့ ပါရမီတော်က အလွန်
 ရင့်သန်နေပြီဆိုတော့ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ရပါ
 တယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာလဲ မြင်တာနဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတာ
 ရှိတယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက်တဲ့ တရားလဲရှိတယ်
 လို့ ဆိုတာကို သူ့အို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီးလေးပါး
 နဲ့ ထင်ဟပ်ပြီး သဘောပေါက်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဘယ်လို
 လောကီအာရုံတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေကမှ မတားနိုင်ဘဲ တောထွက်တော်
 မူခဲ့ပါတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားခြင်းကြောင့် အကျိုးမဲ့တယ်
 ဆိုတာကို ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူခဲ့ပြီး တောထွက်တော်မူခဲ့ပါ
 တယ်။ ဘယ်လို အာရုံနောက်ကိုမှ မလိုက်တော့ဘဲ အရာရာကို
 အဆုံးစွန်အထိ စွန့်ပြီး ပြင်းထန်စွာ ကျင့်တော်မူပြီးတဲ့နောက်
 အဲဒီလို ကျင့်တာဟာလဲ အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ (ကိုယ်တော်တိုင်
 ယုံမှားမရှိအောင် ကျင့်ကြံ ကြည့်တော်မူပြီးလို့) သေချာစွာ သိတော်မူပါ
 တယ်။

အဲဒီနည်းနဲ့ လမ်းမှန်ကို ရောက်တော်မူပါတယ်။ လမ်းမှန်ကို
 သိတော်မူတာက ဖြည့်ဆည်းတော်မူခဲ့တဲ့ ပါရမီတော်အဟုန်နဲ့
 နောက်ဆုံးဘဝမှာ ကျင့်တော်မူခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံများ ပေါင်းစပ်ပြီးမှ
 သိတော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းမှန်ကို သိတော်မူတဲ့အခါ ဘုရား
 အလောင်းတော်ဟာ ဆက်လက် အားထုတ်တော်မူရပါသေးတယ်။
 အဲဒီနောက်မှ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ကိုယ်တိုင် ပါရမီတော်ဆယ်ပါး
 ကို ဖြည့်ဆည်းတော်မူပြီး နောက်ဆုံးဘဝကို ရောက်တော်မူတဲ့အထိ

နည်းလမ်းအများနဲ့ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် အားထုတ် ကျင့်ကြံတော်
မူခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒါဟာ အများပဲ။ ဒါပေမယ့် အရုံးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့
တွေးတောမိပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားပါတယ်။
နောက်တော့လဲ အခြားအခြားသော ဥပမာများကို ဆက်ပြီး စဉ်းစား
မိတော့တာပါပဲ။ ပထမဆုံးပေါ်လာတဲ့ ဥပမာကတော့ အယ်ဒီဆင်
ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။ တီထွင်မှုပေါင်း
များစွာနဲ့ လူ့လောကကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာကြီးမှာ အတူတူ
စမ်းသပ် လေ့လာမှုပြုနေတဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ရှိပါသတဲ့။ တစ်နေ့
တော့ အဲဒီတပည့်က သူတို့ သုတေသနပြုလက်စ လုပ်ငန်းမှာ
အမှားပေါင်း တစ်ရာရှိသွားပါပြီ။ (ဆိုလိုတာက နည်းပေါင်းတစ်ရာ
နဲ့ စမ်းသပ်တာ အဖြေမထွက်တော့ အဲဒီ နည်းပေါင်းတစ်ရာက
အမှားတွေပေါ့လေ) တပည့်ဖြစ်သူက ဆက်ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့
ဒီသုတေသနလုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်းပါမယ်ပေါ့။
အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက ပြောပါသတဲ့။ 'မိက်ပါဘိ တပည့်ရယ်၊
တို့တစ်တွေဟာ နည်းပေါင်းတစ်ရာ မှားပြီးပြီဆိုတော့ နောက်ဆက်
လုပ်တဲ့အခါ အမှားတစ်ရာ ထပ်မှားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အမှန်နဲ့
ပိုနီးစပ်လာပြီပေါ့' လို့ ပြောပါသတဲ့။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို တွေးမိတာဟာ ကျွန်မအတွက် အတော်
ကောင်းပါတယ်။ အမှားတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ အရုံးတွေနဲ့ တွေ့တယ်
ဆိုတာ လောကရဲ့ သဘာဝပါပဲ။ ဘဝမှာ အရုံးမတွေ့ဖူးဘူးဆိုရင်
အောင်မြင်ခြင်းကို ရရှိဖို့ ခက်ခဲသွားပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ အရုံးဆိုတာကို တွေ့ဖူးမှ ခါးသီး နာကြည်းရတဲ့ ဝေဒနာကို

သိပါတယ်။ အဲဒါမှ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်
ပိုပြီး ပြင်းပြလာပါလိမ့်မယ်။ ပိုပြီး လုံ့လထုတ်ချင်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဆန်းစစ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ဖို့ကိစ္စက
အရေးကြီးလှပါတယ်။ မိမိမှားနေပြီ၊ မိမိရင်ဆိုင်နေရတာက အမြတ်
မဟုတ်ဘူး၊ အရုံးဖြစ်တယ်၊ စတဲ့ အချက်များကို သိနိုင်ဖို့ မိမိဘာသာ
ဆန်းစစ်ရပါမယ်။

ဒီနေရာမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ သူ့သားအတွက်
တောင်းတဲ့ ဆုတောင်းစာကလေးက ပြန်တွေးလို့ ကောင်းလာပြီ
ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိရဲ့ အားနည်းချက်ကို မိမိသိမြင်နိုင်အောင် 'စိတ်ဓာတ်
အင်အား ကောင်းတဲ့သား' ဆိုတဲ့ အချက်လေ။

လူဆိုတာ သူများတွေရဲ့အမှား၊ သူများတွေရဲ့ အားနည်းချက်၊
သူများတွေရဲ့ အရုံးကို မြင်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်
မျက်ခွေးကို ကိုယ်မမြင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလို ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို
ကိုယ်မြင်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာအား
ကောင်းတဲ့သူ၊ ကောင်းအောင် လေ့ကျင့်တဲ့သူတွေကတော့ ဘယ်
အချက်ဟာ ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲဆိုတာ သိနားလည်ပြီး ပြင်ဆင်နိုင်
တယ်ဆိုရင် အားနည်းချက်ဟာ အားသာချက်အဖြစ်ကို ပြောင်းသွားဖို့
အခွင့်အလမ်း ရှိလာမှာ သေချာပါတယ်။

မိမိအမှား၊ မိမိအရုံးကို ဝန်ခံဖို့ ရှက်နေစရာမလို၊ ကြောက်ရွံ့
နေစရာမလိုဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရင်ဆိုင်ပြီး ကဲ ငါ ဘာကိုဆက်ပြီး
လုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို တွေးလိုက်နိုင်ရင်၊ ဆင်ခြင်လိုက်နိုင်ရင်
အတော်မှန်တဲ့လမ်းကို ရောက်စ ပြုလာပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အပါအဝင် လူအများစုဟာ အရုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါများမှာ၊ အမှားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါများမှာ ကိုယ် မှားတယ်လို့ မထင်တတ်ကြပါဘူး။ အခြေအနေကို မပေးတာပါ လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့အတူ အခြားသူများပါဝင်တဲ့ အလုပ်မှာ အရုံးပေါ်နေတဲ့အခါမှာလဲ ကိုယ့်ဘက်က ဘာများမှား သလဲဆိုတာကို တွေးဖို့ထက် သူများတွေ ဘာမှားတယ်ဆိုတာကို တွေးဖို့ ပိုပြီး အားသန်တတ်ပါတယ်။

ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကတော့ ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို ကိုယ်မမြင် နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်အင်အား နည်းပါးတဲ့သူများမှာ ဖြစ်လေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့သူလဲ အရေအတွက် ပိုများပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အမှားသံသရာလည်သွားတတ်ပါတယ်။

ဖြစ်သင့်တာကတော့ ကိစ္စတစ်ခုခုမှာ မှားပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့် အားနည်းချက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်လည် ဆန်းစစ်နိုင်ရပါမယ်။ ကျွန်မ အလွန်ကြည့်ညိုတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်သူ ဆရာတော် ဦးဇော်တိက ဟောကြားတဲ့ တရားတိတ်ခွေ တစ်ခုထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို ဒီစာရေးနေရင်း သတိရမိပါတယ်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့် အပေါ်မှာ မကောင်းကြံစည်တယ်။ အဲဒီလို ကြံစည်ရုံမက ကိုယ့်ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်ဆောင်သွားတယ်လို့ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က မှားနေ တာ တစ်ခုခု ရှိနေတာကို သတိထားရပါမယ်တဲ့။ သေသေချာချာ ပြန်တွေးတော့ ဟုတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကို မကောင်းအောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းချက်ရှိနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအားနည်း

ချက်က ဘယ်လိုအားနည်းချက် ဖြစ်မလဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား ပြီး အဲဒီအားနည်းချက်ကို ပြင်ဆင်သင့်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ လူတွေဟာ အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်ရမှာ၊ ဝန်ခံရမှာ ကြောက်ရွံ့တတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်မှားနေမှန်း သိပါ လျက်နဲ့ သူတစ်ပါး အထင်အမြင်သေးမှာစိုးလို့ မှားမှားကြီးနဲ့ ဆက်ပြီး လုပ်နေတတ်ကြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လမ်းမှားက လမ်းမှန်ကို ပြောင်းပုံကို ပြန်လည်တွေးကြည့်ပြီး ကြည့်ညို ကြည့်လိုက်ကြရအောင်ပါ။ မြတ်စွာ ဘုရား ဒုက္ကရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကျင့်စဉ်က ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းဖို့ ကျင့်နေတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို ထိုင်ပြီး ကြည့်ညိုနေဖို့ ဝတ္တရားမပျက် ခဲ့တဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါးဟာ မြတ်စွာဘုရား အစားအစာကို ပြန်လည် စားတော်မူပြီလို့ ဆိုတဲ့အခါ တစ်နည်းဆိုရင် ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို စွန့်လွှတ်ပြီလို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားကို အထင်အမြင်မှား ကြပြီး စွန့်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ သူတစ်ပါးတွေက အထင်မှားမှာ၊ အထင်သေးမှာကို အာရုံပြုတော်မမူဘဲ အလယ် အလတ်လမ်းစဉ်ကိုလိုက်ပြီး မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်တော် မူခဲ့ ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ကိုယ်တိုင် အခက်ခဲပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင် ခဲ့ရပါတယ်။ အမှားပေါင်း များစွာကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပါတယ်။ အစွဲ ပေါင်း များစွာကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲခဲ့ဖူး ပါတယ်။

တချို့ကဆိုရင် ကျွန်မ စာတွေ အများကြီးရေးနေနိုင်တာ၊ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်နေနိုင်တာဟာ အင်မတန် အဆင်ပြေတဲ့ ဘဝကို ရလို့လို့ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ ယုံလေ့ရှိကြပါတယ်။

တစ်ဖက်ကတော့ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ တစ်ဖက် ကတော့ မမှန်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ဆိုရင် လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မဟာ လောကဓံတရားတွေနဲ့ ဘယ်မှာ လွတ်နိုင် ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲသလို မလွတ်နိုင်တဲ့အခါ အလွန်စိတ်ဆင်းရဲရ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝ တိုတိုကလေးမှာ အစွမ်းနဲ့ အမှားများ ကိုသာ လက်ခံ သိမ်းပိုက်ပြီး သေသွားမှာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင် ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အားငယ်လွန်းလို့ ငိုနေရင်းကပဲ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ပါတယ်။ အလွန်အလွန်တော့ ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကောင်းကို လုပ်နေရင်း အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်လာ ပါတယ်။ လမ်းမှန်ပေါ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ အစွမ်း တွေနဲ့ ထေမိ၊ ကာမိရုံမကတဲ့ အမြတ် များစွာကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲသလို အတွေ့အကြုံကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတဲ့ ဆောင်းပါး ရေးရတာကတော့ အစွမ်းတကာ အစွမ်းထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွံ့တာ (ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆုံးမနိုင်တာ)ကလွဲလို့ တခြားသော အစွမ်းတွေဟာ ပြောပလောက်တဲ့ အစွမ်းမဟုတ်ဘူး။ လမ်းမှန်ကို စိစစ်ပြီး ထေမိအောင် ကြိုးစားရင် မသေသေးခင် အမြတ် ပေါ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တစ်နေရာရာမှာ ရွံ့ခဲ့ရင် ဘာကြောင့် ရွံ့ရသလဲဆိုတာကိုသာ မြန်မြန် စိစစ်ပါလို့ ကျွန်မတော့ ပြောချင်တာပါပဲ။

၂။ အဟုတ် ဖြစ်ချင်ပါသလား၊ အလုပ်ကို ရွံ့ပါ

အလုပ်ဆိုတာ စားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေးတို့အတွက်သာ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ကိုယ်ချင်းရဲ့ စိတ်ချမ်းသာရေး၊ တည်ကြည်ငြိမ်သက်တဲ့ စိတ်နေသဘာဝရှိရေးအတွက်လဲ အရေးကြီး ပါတယ်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားရင် အလုပ် ဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းနဲ့ ဒွန်တွဲနေတယ်ဆိုတာကို သိရပါ တယ်။ ဥပမာဆိုရင် လောကီရေး ကိစ္စအဝဝကို စွန့်လွှတ်တော်မူခဲ့တဲ့ ဘုရားအစရှိတဲ့ ရဟန္တာသူတော်စင်များ၊ အခု ကျွန်မတို့ ကြည့်ညို့ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ဆရာတော် သမားတော်ကြီးများအနေနဲ့ သူတစ်ပါး ထက် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်ကြရပါတယ်။ လောကီတာဝန်များထက် ပိုပြီး သာသနာ့တာဝန်ကို စွမ်းစွမ်းတမံ ထမ်းဆောင်တော်မူခဲ့ရ ပါတယ်။

အလုပ်ဟာ အလုပ်ကို ကောင်းစွာလုပ်တဲ့သူ၊ ကြိုးစားတဲ့ သူများကို ဝန်ထမ်းသန်တက်အောင် စောင့်ရှောက်တတ်ပါတယ်။ အလုပ်

တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြီးကြီးစားစားလုပ်ပြီး အလုပ်ထဲက ရရှိလာတဲ့ အတွေ့အကြုံတို့ကို စိစစ်ဝေဖန်ကာ မိမိရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို တက်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့သူနဲ့ ဘာအလုပ်ကိုမှ မည်မည်ရရမလုပ်ဘဲ ဘဝကို ဖြစ်သလို ဖြတ်ကျော်နေတဲ့သူတို့ဟာ ကြာလေလေ ကွာခြားလေလေပါပဲ။

အဲဒီလို အလုပ်နဲ့ ဘဝရဲ့ အရည်အသွေးများကို မြင့်တက်လာအောင် ကြိုးစားချင်တဲ့သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက နည်းကောင်းလမ်းကောင်းများကို သိရှိခဲ့သူဖြစ်ရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းဟာ အဲဒီလောက် ကံမကောင်းကြပါဘူး။ တချို့က စားဝတ်နေရေးအတွက် ရရာအလုပ်ကို လုပ်ကြရပါတယ်။ တချို့ကတော့ လုပ်တဲ့အလုပ်ကို သဘောကျပါတယ်။ နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ ချစ်ခင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်နဲ့ဝါသနာ ကွက်တိဝင်တဲ့သူနဲ့ ကွက်တိ မဝင်တဲ့သူဆိုတာတို့ကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင်တော့ ကွက်တိမဝင်တဲ့သူက များပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ကွက်တိမဝင်တဲ့သူများဟာ ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး မပျော်မရွှင်ဘဲ နေသွားရတော့မှာလားလို့ မေးရင်တော့ လူအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်လို့ ကျွန်မက ဆိုချင်ပါတယ်။

မိမိလုပ်ကိုင်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ မိမိရဲ့ စရိုက်နဲ့ လုံးဝမကိုက်ညီဘူးလို့ ဆိုရင်တော့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းပြီး လုပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သတိထားရမယ့် အချက်တစ်ချက်ရှိပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလိုက်၊ ပြောင်းတဲ့အလုပ်မှာ မပျော်ပိုက်ဘဲ

နေလိုက်နဲ့ဆိုရင်တော့ အလုပ်သဘာဝနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မကိုက်ညီတာ မဟုတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကိုက ပျံ့လွင့်ခြင်းသဘောတွေ များနေလို့သာ ဖြစ်ရပါမယ်။

အလုပ်ကို စပြီး လုပ်ကိုင်ကြရပြီလို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ အလုပ်ရဲ့ သဘာဝကို သေသေချာချာ လေ့လာရင် အဲဒီလို ကိုယ့်သဘာဝနဲ့ မကိုက်ညီတဲ့အလုပ်ကို ရွေးမိတဲ့အဖြစ်ကို အနည်းနဲ့အများ ရှောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ဘဝအကြောင်းကို သေသေချာချာ လေ့လာလေလေ ဘဝမှာ မိမိအလိုဆန္ဒနဲ့ အပ်ကျမပ်ကျ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာ သိလာလေလေပါပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဒါကို ငါဖြစ်ချင်သလို လုပ်လို့ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် မှောင်တစ်ချိန်ကျရင်တော့ ငါထင်တာ မှားတယ်လို့ ပြောမိတတ်ကြပါတယ်။

မိမိတို့ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေကြရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ၊ တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေဟာ တကယ်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်လုပ်လို့ ရခဲပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်လုပ်လို့ရအောင် အခါများစွာ အများနဲ့ ညှိရတာတွေ ရှိပါတယ်။ အများရဲ့အလိုကိုလိုက်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကို အများလက်ခံလာအောင် ကြိတ်ကြိတ်ခဲခဲ ကြိုးစားရတာတွေ အများကြီးရှိတတ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ လူငယ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ပြောသွားတဲ့ စကားကို သတိရမိပါတယ်။ သူက သူ့ဆရာကို မေးပါတယ်တဲ့။ ဆရာ ယောက်ျားဆိုတာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုမလဲဆိုတော့၊

ဆရာက ဖြေပါတယ်တဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်း လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ရအောင် လုပ်သွားတဲ့သူကို ခေါ်ပါသတဲ့။

ကျွန်မကတော့ အခုခေတ်မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မဟုတ်အလုပ်ကို တန်းတူလုပ်နေရတာဖြစ်လို့ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို ယောက်ျားအနေနဲ့ မဖွင့်ဆိုချင်ပါဘူး။ လူသားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တွေကိုလုပ်ရင်း လုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဆိုတာကတော့ အင်အားမစိုက်ထုတ်ဘဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကိုမှ လုပ်ကျင့်မရှိတဲ့သူဟာ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာရော သူ့မှာ ရှိပါ့မလား။ ရေစုန်ရေဆန် အပြန်အလှန် လှိုစီးပုတ်ခံပြီး တက်လိုက်ဆင်းလိုက် ဖြစ်နေကြတဲ့ ဗေဒါကမှ အဲဒီလို အလုပ်တန်ဖိုး မသိတဲ့ လူထက် သာနိုင်ပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗေဒါက ပန်းပွင့်ပေးနိုင်သေးလို့ပါပဲ။

လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အလွန်သေးငယ်တဲ့ အချိန်ကာလကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းမနေခင်ကတည်းက အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတို့ကို ကိုယ်ကြိုက်သလို မလုပ်ရဘဲ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနဲ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါတယ်။

မအော်နဲ့၊ တိုးတိုးပြော၊ ဟဲ့ ခုန်မနေနဲ့၊ ခြေသံကို အဲသလို မြည်အောင် မနင်းရဘူး။ ဒါကို အများကြီးမစားနဲ့၊ ဒီဆေး

သောက်မှဖြစ်မယ်။ စတဲ့ အသေးစား ပြဋ္ဌာန်းချက်ကလေးတွေကို စတင် လိုက်နာရင်း မိမိလုပ်ချင်တာတွေကို မလုပ်ဘဲ ထိန်းချုပ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ အကောင်းဆုံးအနေအထားနဲ့ ကြိုရတဲ့ ကလေးတွေကတော့ အဲဒီပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်နာသင့်တယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ရှင်းပြတဲ့ လူကြီးများရဲ့ သွန်သင်မှုကို ရကြတာပါပဲ။

အဲဒီလို ရှင်းလင်းပြီး အေးဆေးတဲ့စကားများနဲ့ သွန်သင်မှုကို ရကြတဲ့ သူများကတော့ ဘဝမှာ လုပ်သင့်တာဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေက တကယ်တော့ လုပ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပါကလားလို့ စပြီး တွေးမိလာကြမှာပါပဲ။

ကျောင်းနေတယ်ဆိုကတည်းက မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေကို အများကြီး လုပ်ကြရတာပါပဲ။ သင်ယူရတဲ့ ဘာသာရပ်များထဲမှာ ကိုယ်ကြိုက်တာ ပါသလို မကြိုက်တာလဲ ပါတာပါပဲ။ ကြိုက်တာကို သေသေချာချာ လေ့လာရင်း အရသာတွေ့နိုင်ပေမယ့် မကြိုက်တာကို ကျက်မှတ်ရတဲ့ အလုပ်ကိုပါ တွဲပြီးလုပ်ရတဲ့ ဒုက္ခကိုပါ ယူရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကတော့ ကျောင်းနေတဲ့သူတိုင်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မကြိုက်တဲ့ ဘာသာဆိုတာလဲ ကြိုက်တဲ့ ဘာသာလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝတဲ့ ဘာသာရပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရှင်းလင်းသင်ပြပေးမယ့် ဆရာရှိရင်တော့ အဲဒီစာသင်သားဟာ ကံကောင်းတဲ့ စာသင်သားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ဘာသာရပ်တိုင်းရဲ့ အနှစ်သာရကို ဖွင့်ဆိုပြလေ့ရှိတဲ့ ဆရာဆိုတာကလဲ အမြဲမတွေ့နိုင်တဲ့အခါမှာ စာသင်သားများဟာ

ကြိုက်တဲ့ဘာသာကို သင်ယူရင်း မကြိုက်တဲ့ဘာသာကိုပါ စာမေးပွဲ အောင်နိုင်ဖို့ ကျိတ်မှိတ်ပြီး ကျက်ရ မှတ်ရတော့တာပါပဲ။

အဲဒီလို ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝအစကို ပြန်တွေးလိုက်ရင် တစ်ခါ တစ်ရံမှာ ရယ်ဖွယ်ကောင်းပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလွန်စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းတဲ့ အလုပ်များကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါဟာ လုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ကျွန်မတို့ ဆင်ခြင်နိုင်လောက်တဲ့ အလွယ်ကူဆုံး သာဓက များ ဖြစ်ပါတယ်။

အခုခေတ်မှာ အလုပ်တွေ ပေါလာပါပြီ။ ကာယအလုပ်၊ ဉာဏအလုပ် စတဲ့ အလုပ်အမျိုးမျိုးမှာ ထက်သန်တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့သူတွေကို ရွေးချယ် အသုံးပြုနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းအမျိုး မျိုးကလည်း ခေါ်နေကြပါပြီ။

တချို့က အစိုးရအလုပ်၊ တချို့က ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီအလုပ်၊ တချို့က ပုဂ္ဂလိက အိမ်အလုပ် စတဲ့ အလုပ်ဌာနအမျိုးမျိုးက လူတော် လူကောင်းတွေကို လိုလိုလားလား ရှာဖွေနေကြတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ လစာနှုန်းထားလဲ မြင့်ကြပါတယ်။

အဲဒီလို အလုပ်အမျိုးမျိုးရှိကြတဲ့အထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကို မတွေ့နိုင်ဘဲ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ပြောင်းပြောင်းနေကြတဲ့ သူတွေ မနည်းကြပါဘူး။ တချို့က လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတာကို သေသေချာချာ မတွေးကြဘဲ လစာနှုန်းထားမြင့်တာကိုသာ မြင်ကြပါတယ်။ အဲဒီတော့ တီကယ်တမ်း အလုပ်ဝင်တဲ့အခါမှာ အလုပ်တာဝန်က အလွန် ကြီးလေးတာ၊ မိမိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာ

ရေးကို ထိခိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်တာ၊ စိတ်အနေနဲ့လဲ အထက်က လူရဲ့ မတူတရူဆက်ဆံတာကြောင့် ခံပြင်းတာ စတဲ့ သည်းမခံနိုင်ဖွယ်ရာ များကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျန်တဲ့အလုပ်များကလည်း ခေါ်နေတာဆိုတော့ အလုပ်ကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပြောင်းကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အလုပ်မှာ အတည်တကျမဖြစ်ဘဲ အချိန်ကုန်လူပန်းနေတဲ့ သူငယ်၊ သူငယ်မများကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး အစိုးရအလုပ်ကိုမှ လုပ်ချင် တယ်လို့ဆိုပြီး အလုပ်အတွက် စာမေးပွဲကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကြိုးစား ဖြေဆိုနေရင်း အလုပ်ရသွားတဲ့သူများကိုလဲ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အစိုးရအလုပ်ဟာ လူအများကလဲ လေးစားတယ်၊ ပညာလဲ ထပ်ရနိုင် တယ်။ စားဝတ်နေရေး ဖူလုံအောင်တော့ တခြားနည်းနဲ့ ထပ်ပြီး ရှာရမှာပေါ့ အန်တီရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ဖို့တော့ သမီး သတိထားပြီး အလုပ်လုပ်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့ တူမကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်မ မကြာခဏ သတိရပါတယ်။ ဝမ်းလဲသာမိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အခုလို ငွေများများ ပေးတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ငွေတတ်နိုင်မှသာ ဝယ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေါများနေတဲ့ အချိန်မှာ အဲသလို လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ရအောင် ဝါယမစိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်တဲ့သူတွေ ရှိနေသေးတာကို တွေ့ရလို့ ပါပဲ။

အလုပ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ စိတ်ချမ်းသာရေး၊ စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ငြိမ်သက်မှုရှိရေး၊ စားဝတ်နေမှု ဖူလုံရေးအတွက်

အရေးကြီးပါတယ်။ အဲသလို အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့ ရွေးချယ်တဲ့အခါတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်အလုပ်ဆိုတာနဲ့ ကွက်တိဝင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့က မလွယ်ပါဘူး။

အခု ဆက်ပြီးဆွေးနွေးချင်တဲ့အကြောင်းကတော့ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို အသုံးပြုလေ့ရှိကြပါတယ်။ အလုပ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကတော့ အလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်။ အလုပ်ကို တွင်ကျယ်အောင် လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အောင်မြင်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူများအနေနဲ့ ပထမဆုံး လိုအပ်တာကတော့ အလုပ်ကိုချစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်ကို ချစ်တတ်တာက အလုပ်အပေါ်မှာထားတဲ့ လူတစ်ဦးချင်းရဲ့ သဘောထားပေါ်မှာ အခြေပြုပါတယ်။ တချို့က လူအချင်းချင်း အပေါ်မှာရော ပတ်သက်သမျှ အလုပ်တာဝန်များအပေါ်မှာရော အလေးအနက် မထားဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတတ်ကြပါတယ်။

တချို့သော လူများကတော့ အလုပ်တာဝန်ကို အလေးအနက် သဘောထားတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ရဲ့ အပေါ်ယံဖွဲ့စည်းမှုကို ပြေပြစ်ချောမွေ့စွာ လည်ပတ်နေစေရေးအတွက်သာ ပဓာနကျတယ်လို့ ထင်တတ်ကြပါတယ်။ အလုပ်ရဲ့ အနှစ်သာရကို အလေးအမြတ်ထားပြီး တွေးတော စဉ်းစားလေ့ မရှိတတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ အဲသလိုလူမျိုးအတွက် အလုပ်ကတော့ ပြီးစီးမှာပါ။

အလုပ်ဖြစ်တယ်လို့တောင် ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နှစ်လို့ဖွယ်ရာ၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများကို မခံစားရဘဲ သွေ့ခြောက်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးကိုသာ အမြဲတစေ ခံစားရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်ရဲ့ အနှစ်သာရကိုမြင်ပြီး အလုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လုပ်တဲ့သူများဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးများကို ပိုပြီး လေးနက်စွာ တွေးမိတတ်ပါစေမယ်။ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မြတ်နိုးဖွယ်ရာများကို ပိုပြီးခံစားရတတ်ပါတယ်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်များကို ပိုပြီးထားနိုင်လာပါတယ်။ အဲသလိုဆိုရင် သူ့ရဲ့ဘဝဟာလဲ ပျော်ရွှင်စရာ ဘဝတစ်ခု ဖြစ်လာမှာပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဥပမာလေးတစ်ခုကို ပြုပြီး ပြောချင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ကျောင်းဆရာဆိုတော့ ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းများကိုပဲ ဥပမာပေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာတစ်ဦး ပြောပြဖူးတဲ့ ပုံကလေးတစ်ပုဒ်ကတော့ ဒီလိုပါ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံက သဒ္ဒါကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ လက်တင်ဘာသာကို သင်ကြားပို့ချတဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဦး အငြိမ်းစားယူသွားတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေများက နှုတ်ဆက်ကြပါသတဲ့။ အဲဒီနှုတ်ဆက်ပွဲမှာ လူတစ်ယောက်က ဆရာကြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်တင်ဘာသာလို ရှေးဟောင်းဘာသာရပ်တစ်ခုရဲ့ သဒ္ဒါကို ပို့ချခဲ့ရတာ ပျင်းစရာ အတော်ကောင်းခဲ့မှာပဲနော်လို့ ပြောပါသတဲ့။ ပဋိသန္ဓာရစကားအနေနဲ့ ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ လက်တင်ဘာသာ သင်ကြားခဲ့တဲ့ အငြိမ်းစားဆရာကြီးက ကျွန်တော်ဖြင့်

လုံးဝမပျင်းခဲ့ပေါင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားတွေကို သင်တာကိုးဗျာလို့ ဆိုပါသတဲ့။

ဒီသာဓက ကလေးဟာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေးခွန်းမေးသူနဲ့ ဆရာ ရှုထောင့်ချင်း မတူကြလို့ပါပဲ။ ဆရာရဲ့ရှုထောင့်က မှန်ပါတယ်။ သူဟာ ကလေးများ (ကျောင်းသားများ)ကိုသာ အလေးပေးပြီး အာရုံစိုက်ပြီး သင်ခဲ့တာကိုး။ အဲဒီတော့ သူ့စိတ်ဟာ အမြဲ ရှင်သန်နေမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ချင်းအနေနဲ့ အမြဲ တစေ ရပ်နေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာပဲ။ ကျောင်းသားဟာ စာသင်ချိန် တစ်ချိန်အတွင်းမှာတောင် သေသေချာချာ သင်တဲ့ဆရာနဲ့တွေ့ရင် သူ့စိတ်ဟာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေတာပါပဲ။ အဲဒီလို တိုးတက်တဲ့အသွင်ကို ဆောင်နေတဲ့ လူသားကလေးများနဲ့ နေ့စဉ်တွေ့နေရတာ၊ သူတို့ကို တိုးတက်သည်ထက် ပိုပြီးတိုးတက်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေရတာဟာ အလွန် ရှင်သန်တဲ့အလုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အလွန်လဲ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုးဟာ အလွန်လဲ ပျော်မွေ့ဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းပါတယ်။ ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် မိမိရဲ့ ကျောင်းသားများ တိုးတက်လာတာ၊ ဖွံ့ဖြိုးလာတာကို မြင်ရတဲ့ အတွက် အလွန်ပဲ စိတ်အားတက်နိုင်ပါတယ်။

အလုပ်ဟာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာဟာ လုပ်တဲ့သူရဲ့ စိတ်ကကို တက်ကြွ ထက်မြက်နေလို့ပါပဲ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ သိပ်မနှစ်သက်တဲ့ အလုပ်ကို တောင်မှ သေသေချာချာ လေ့လာ ကြည့်ရင် ထင်သလောက် မသွေ့ခြောက်လှဘူးဆိုတာ သိလာရတတ် ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ စားဝတ်နေရေးအတွက် လိုအပ်လို့ အလုပ် လုပ်ရတာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်တာဟာ မိမိရဲ့ တိုးတက်မှု၊ ရင့်ကျက် မှုအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တာဖြစ်လို့ သဘောကျ ပါတယ်။ နောက် အလုပ်ကို ပိုမိုတွင်ကျယ်အောင် (အလုပ်ဖြစ်အောင်) လုပ်တဲ့နည်းကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ မှန်မှန်ကန်ကန် သဘောထားတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အလုပ်အပေါ်မှာ သဘောထား မှန်ပြီး လေးလေးနက်နက် လေ့လာခံယူပြီးလုပ်ရင် အလုပ်လဲ တွင်ကျယ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်နိုင် ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ရင်း မပြေလည်တဲ့အမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ် ဆိုရင် အဲဒါဟာ သဘာဝပဲလို့ နှလုံးသွင်းတတ်ရမှာပါပဲ။ တကယ်လို့ နှလုံးမသွင်းတတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဘယ်အရာမှ နှစ်သက်စရာကောင်း တယ်လို့ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး အလုပ်သဘောကို သေသေချာချာ သိအောင် လေ့လာရင်းနဲ့ အလုပ်ကို ချစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကတော့ မိမိဘက်က အလုပ်ကို အလေးအနက် သဘောထားသူ မှန်ရင် အလုပ်ကို ချစ်လာပြီး အလုပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောချင် ပါတယ်။

၃။ အရုံးကို ပြီးပြီးကလေးရင်ဆိုင်ပါ

အရုံးကို မက်မောတဲ့သူဆိုတာ လောကမှာ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အရုံးဟာ လူတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ တစ်သားတည်း ကပ်ပါနေ သလားလို့တောင် တွေးရမတတ် အရုံးနဲ့ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ကြရ ပါတယ်။ တချို့လူတွေမှာတော့ အပြင်ပန်းကကြည့်ရင် ဘဝကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းဖို့ လူလာဖြစ်ကြသလားလို့ ထင်စရာပါပဲ။ ဘာမဆို တောင့်တတိုင်းရ၊ လိုတိုင်းရ ဖြစ်နေကြတာကိုး။ ဒါပေမယ့် အရုံးနဲ့ လွတ်တဲ့သူ ဆိုတာကတော့ လောကမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မလဲ ဘဝကို တန်ဖိုးရှိရှိ နေသွားချင်စိတ် အလွန်ပြင်းပြ တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးနိမ့်ကျ လျော့ပါးစေတဲ့ အရုံး ဆိုတာနဲ့ မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်လဲ မကြာ ခဏ ကျတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်တွေနဲ့ တိုးရင်း တိုးရင်းနဲ့ အတွေးစဉ် တစ်ခုကို မကြာခဏ တွေးတတ်လာပါတယ်။

အခု နောက်ဆုံး အရုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တွေးမိတဲ့ အတွေး ကတော့ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာလို့ ဆေးရုံတက်ရတာက စပါတယ်။

ကျွန်မကို ဆေးရုံမတင်ခင် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဖျားပါတယ်။ အဖျား ၁၀၂၊ ၁၀၃၊ ၁၀၄ လောက်အထိတောင် ရှိလာတဲ့အခါမှာ ဆရာဝန်ဆီကို သွားရင် သွား၊ မသွားရင် ဆရာဝန်ကို ပင့်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်အိမ်လုံးမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ဩဇာကို ခံနေကြတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆေးမြီးတိုတွေကိုသာ သောက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖျား နေလျက်နဲ့ လေအေးစက် ဖွင့်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ စာတမ်းဖတ်ပွဲလဲ တစ်နေ့ကုန် တက်ပြီးရော အဖျားလဲ ပြန်တက်လာပါလေရော။

တိုတိုပြောရင်တော့ လူကြီးဖြစ်လျက်နဲ့ လုပ်ချင်ရာကို စွတ်ရွတ် လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို မနိုင်တာနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး အမိန့်နဲ့ ဆေးရုံတင် ရရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖျားတာကတော့ မဖျားတော့ ပါဘူး။ ပိုဆိုးတာက နှလုံးခုန်တာ မမှန်တာပါပဲ။

ဆေးရုံမှာ နေရတာ အစစ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးထား တဲ့အတွက် ကိုယ်အားဖြင့်တော့ မဆင်းရဲပါဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲတာ ကတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ နားပါ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါလို့ ဆိုပြီး ဆရာဝန်တွေကရော မိတ်ဆွေတွေပါ အကြံကောင်း ဉာဏ် ကောင်းတွေ ပေးတာကို မခံချည့် မခံသာ ပုံစံနဲ့ လက်ခံနေရလေမယ့် စိတ်ကတော့ ဆင်းရဲသလား မပြောပါနဲ့တော့။ ပြီးတော့ ပိုဆိုးတာက အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့ ရက်တွေကို အနုတ် ၁၊ အနုတ် ၂ လို့ ရေတွက် နေသေးတော့ ကိန်းဂဏန်းတွေက ကြီးလာလေလေ စိတ်က ပိုပြီး ဆင်းရဲလေလေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း ပြန်ပြီး

နေကောင်းလာလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒီအနုတ်တွေ၊ အစွမ်းတွေက ငါ့ဘာသာငါ သတ်မှတ်နေတာ။ တကယ်ရော ရုံးသလားလို့ တွေးလိုက်ပါတယ်။

ပထမဆုံး စိတ်အေးအေးထားပြီး တွေးတဲ့အတွေးဖြစ်လို့ အစီအရီ ရှိပါတယ်။ ပထမဆုံးပေါ်လာတဲ့ အချက်က ငါ့ဟာ သိပ် အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခု မလုပ်နိုင်တာ ရုံးတာပဲလို့ ငါတွေးတာ မှန်သလားလို့ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ မေးမိပါတယ်။

ကျွန်မဟာ စာရေး၊ စာဖတ်၊ စာသင်ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းသုံးခုကို မနားတမ်း အားသွန်ပြီး လုပ်နေလိုက်တာ မဂ္ဂဇင်း အတော်များများမှာ မတင်ဝင်းကို တွေ့နေရတာပဲလို့ ပြောစရာကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အထိ ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်မတွန်းနဲ့လို့ ဝါရင့် စာရေး ဆရာကြီးတစ်ဦးက သတိပေးဖူးပါတယ်။ သိပ်တွန်းလွန်းရင် ကြီးလာ တော့ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ပြောတာလို့ ဆရာကြီးက စေတနာနဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာကြီးကို ကျွန်မ ချစ်ခင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကလဲ အလုပ်မထွက်သေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်စာတွေ ရေးနေတာလဲ၊ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ်နော်၊ သတိပေးလိုက်ကြစမ်းပါလို့ လူကြိုနဲ့ သတိပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဆရာကြီးကိုလဲ ကျွန်မက အဖေကြီးနဲ့ တူလိုက်တာလို့ အမြဲ တစေ ချစ်ခင်စွာ ပြောတတ်တာပါ။

မနှစ်တစ်နှစ်က စာတွေ သိပ်ရေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဆေးရုံတက်ရ ကာနီး တစ်ရက်မှာ စာသုံးကြောင်းလောက် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရတာ

မနည်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွန်းခဲ့ရတာ အလွန် ပင်ပန်းခဲ့တာပဲ ဆိုတာကိုလဲ ပြန်တွေးမိပါတယ်။

အဲဒီ အဖြစ်တွေကို သေသေချာချာ တွေးပြီးတဲ့ အခါမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိတဲ့ အချက်ကတော့ ငါ့ဟာ အင်အားကို မတန်တဆ ဖြန်းပစ်ခဲ့မိတယ်။ အသုံးခံတာထက် ပိုပြီး သုံးတာဟာ ဖြန်းတာပဲပေါ့။ အဲဒီတော့ အခုအချိန်ဟာ အားပြတ်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ငါ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျန်းမာရေးတို့ အခုထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်။

အလုပ်များများ လုပ်ချင်ရင် အသက်အရွယ်အရ တစ်နေ့ တခြား ကြီးလာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုပြီး စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ပြောမိပါတယ်။

အမှန်တော့ အဲဒီ အတွေးတွေဟာ ဖျော်ရွှင် တက်ကြွစွာ တွေးလိုက်တဲ့ အတွေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ညှိယူရတဲ့ အတွေးတွေ ဆိုပါတော့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘာသာ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ တွေးလာမိ ပါတယ်။ နှလုံးခုန်တာ မမှန်တာဟာ ရောဂါတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး ဆိုပေမယ့် ကျွန်မရဲ့နေပုံထိုင်ပုံ၊ စားပုံသောက်ပုံ၊ အလုပ်လုပ်ပုံနဲ့ဆိုရင် အခုလို ဆေးရုံတက်ပြီး မကုမိလို့ကတော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ရုတ် တရက် သေချင်သေသွားနိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ဒါဟာ ကိုယ်မလိုလား တဲ့သူထံက တံခါးခေါက်သံ အသံတစ်ခုပေပဲလို့ တွေးမိပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကို သတိကောင်းစွာ ထားလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ် တော့ အရုံးမဟုတ်ပါဘူး။ အရုံးထဲက အမြတ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်နဲ့ လုံးဝမသင့်တဲ့ အစားအစာတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စားနေခဲ့တာပါကလားဆိုတာကို သတိထားမိလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုဆိုရင် မလိုအပ်ဘဲ စားနေတဲ့ အစားအစာများကို လျှော့ပစ်နိုင် လိုက်ပါတယ်။ ဆေးစစ်တဲ့ အလုပ်ကိုလဲ စေ့စပ်သေချာစွာ လုပ်လိုက် နိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာလဲ အမြတ်တစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်မဟာ မကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဲဒီလို တွေးခဲ့မိ ပြီးတဲ့နောက် စိတ်သက်သာရာ ရစေ ပြုလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချက် ဟာ အရုံးထဲက အမြတ်ကို မြင်လာတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဆက်တွေးတာ ကတော့ ဒီလိုပါ။

ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရင်း တွေးခဲ့တာက အခု လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ငါရခဲ့တဲ့ ဘဝထဲက အမြတ်တွေကို ငါမသေခင် ငါတတ်နိုင်သမျှ ပြန်ပြီး ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကောင်းတဲ့ အတွေးလို့ အခုထိ ခံယူပါတယ်။ ကလေးသူငယ်တွေ၊ လူလတ်ပိုင်းတွေအတွက် စေတနာရှေ့ထားပြီး စာတွေ ရေးနေတာ၊ ပို့ချသင်ကြားနေတာကတော့ ကောင်းတာပဲ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ယနေ့လား၊ နက်ဖြန် ရက်မှန်မှန်မသိဆိုသလို ကိုယ်သေမယ့်နေ့ဟာ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနိုင် တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မက ကိုယ်ရခဲ့တဲ့ လောကီအကျိုးအမြတ် ကိုသာ ရည်ရွယ်ပြီး တွေးနေတာ။ တကယ်တော့ သေဆုံးတယ် ဆိုတာ 'တစ်ကိုယ်တည်း ဖော်မပါ သွားရှာပေါ့ ဝေးမြေတာ'ဆိုသလို တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ဝေးမြေတာကို သွားရမယ့်ခရီးအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဘယ်လောက်များ ပြင်ဆင်ပြီးပြီလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဆေးရုံ မတက်ခင်တုန်းကလဲ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဆေးရုံတက်ပြီးတဲ့နောက် မှာလဲ အစောပိုင်းက မမေးမိပါဘူး။ အခုတော့ မေးလဲ မေးဖြစ်ပါ တယ်။ စုပြီးသားက အကောင်းနဲ့ အဆိုးဆိုရင် အဆိုးဘက်က အတော်များနေပါကလားဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာဆိုတော့ ပိုပြီး သိတာ ပေါ့လေ။ အဲဒီအတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ဖို့ ဘုရားတရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရားနာခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်များကို ပိုပြီး လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးရုံလဲ မတက်ရဘဲ ကိုယ်ရေးချင်သမျှ စာတွေကို ရေးနေ နိုင်မယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်လဲ ဖြစ်နေမယ်လို့ဆိုရင် ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ အပေါင်းလက္ခဏာများနဲ့ နေတဲ့သူဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်တစ်ခွဲသားကြီးနဲ့ မှားနေခဲ့ဦးမှာပါပဲ။

တစ်ဖက်က ကုသိုလ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရင်း တစ်ဖက် ကလဲ ဆက်ပြီး တွေးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို တွေးဖြစ်တာက တရား နာတာထက် စောပါတယ်။ တရားနာပြီးတော့လဲ ဆက်တွေးဖြစ်တာ ကြောင့် တော်တော်ကြာကြာ တွေးမိတဲ့ အတွေး ဆိုပါတော့လေ။

အဲဒါကတော့ အနုတ်တွေလို့ တွေးနေတဲ့ နေ့တွေဟာ တကယ့် အနုတ်တွေ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ အတွေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက စာမရေးနိုင်၊ စာမသင်နိုင်၊ စာမဖတ်နိုင်တာကြောင့် အနုတ်ပြတယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေ့တွေမှာ ကျွန်မဟာ တွေးတောစဉ်စားတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေခဲ့သားပဲ။

လူများတွေ ပြောတဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ဆက်စပ် စဉ်းစားခဲ့သားပဲ။ ကိုယ်ဖတ်မိတဲ့ စာတွေထဲက အကြောင်းတွေကို ကိုယ် ပြန်စဉ်းစားနေခဲ့သားပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်မက စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့ အနုတ်တွေလို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေဟာ တကယ့်တကယ်တော့ အနုတ်စစ်စစ်တွေမှ မဟုတ်တာပဲ။ အဲသလို တွေးလိုက်မိတော့ အတော် စိတ်သက်သာပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျန်းမာရေး တစ်စထက်တစ်စ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့ပါတယ်။ ခွင့်ရက်စေတဲ့အခါမှာ ပုံမှန်ပြန်ပြီး ကျောင်းတက်ပါတယ်။ ပို့ချရမယ့် သင်တန်းများမှာ ပို့ချပါတယ်။ စာကိုလဲ တတ်နိုင်သလောက် ပြန်ရေးပါတယ်။ စာကိုလဲ ပြန်ဖတ်ပါတယ်။

စာရေး စာဖတ် စာသင်ဆိုတဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ကို ပိတ်ထားတဲ့ အချိန်ဟာ စာဖတ်နေတဲ့ အချိန်ပဲ ရှိပါတယ်။ စာသင်ရင်လဲ အားပါးတရ သင်လေ့ရှိပြီး စာရေးမယ့် အကြောင်းအရာကို နားထောင်မယ့်သူများရှိရင် မနားတမ်း ပြောတတ်တာ ကျွန်မရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။ လူတွေ့ရင် စကားအများကြီး ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ အားနာလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အတွက်ကတော့ စကားအများကြီး ပြောအပြီးမှာ စာရေးရတာ အတော်လွယ်ကူသွားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအတွက်ကတော့ စကားပြောတာ အကျိုးရှိပါတယ်။ သူများတွေရဲ့ အချိန်ကို အများကြီး ယူမိတဲ့အတွက်တော့ အားနာရတာပေါ့လေ။

အဲသလို နေကောင်းလာပါပြီလို့ ပြောနေတဲ့ကြားက သတိထားမိတာကတော့ စကားအများကြီးပြောမိရင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်

ပါတယ်။ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်မိရင်လဲ နေမကောင်းဖြစ်တတ်တာပါပဲ။

အစောပိုင်းကတော့ (အကျင့်မရသေးတဲ့အတွက်) စိတ်အတော်ဆင်းရဲတာပေါ့။ အခုတော့ အလုပ်မလုပ်သင့်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် မလုပ်တော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နားပါတယ်။ တွေးပါတယ်။ ပြီးတော့ တရားနာပါတယ်။ တရားမှတ်ပါတယ်။

ဒီဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်တာကတော့ စာသင်နေရင်း တွေ့ရတဲ့ စာကြောင်းတစ်ကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။ ကျွန်မက မဟာပညာရေးဘွဲ့ သင်တန်းမှာ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းကို ဘယ်လို ရေးဆွဲမလဲဆိုတဲ့ အပိုင်းကို ဆွေးနွေးရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ 'ကျောင်းသားလူငယ်များဟာ အရုံးကို ကျက်သရေရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သင်ခန်းစာပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း ဖြစ်ရမယ်' ဆိုတာ ပါလာပါတယ်။

စာသင်နေချိန်မှာရော စာသင်လို့ အပြီးမှာရော စာမသင်ခင် ပြင်ဆင်တဲ့ အချိန်တုန်းကထက် ပိုပြီး ကျွန်မ တွေးပါတယ်။ ဟုတ်ပါကော။ လူဆိုတာ အရုံးကို ရင်မဆိုင်ဘဲနဲ့ နေသွားရတဲ့သူလို့မှ မရှိနိုင်ဘဲတဲ့။

အဲဒီတော့ လူတွေကို ဉာဏ်ရည်မြင့်အောင်၊ စိတ်ဓာတ်ရင့်အောင် သင်ပေးတဲ့အခါမှာ အရုံးကို တည်ကြည်စွာ၊ ခံ့ထည်စွာ၊ ရွှင်ပျံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရမှာပဲဆိုတာကို ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် တွေးမိပါတယ်။

အဲသလို ဆက်ပြီး တွေးတဲ့အခါမှာ အရုံးဆိုတဲ့ လောကဝံကို ကျက်သရေရှိရှိ ရင်မဆိုင်တတ်တဲ့သူအချို့အကြောင်းကိုလဲ တွေးမိ ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို လူများနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကဗျာ တစ်ပိုင်းတစ်စကို တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာပါသေးတယ်။ ဦးပုည ရေးစစ်တာဆိုတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းလဲ ရှိပါဘိသနဲ့။ ဒီလိုပါ။ 'ကယ်မပါ၊ ပြုစုပါ၊ ဇောင့်ရှောက်ပါ။ မွဲသွေ့သွေ့ မျက်နှာဖြင့် ကိုယ်ချမ်းသာကြောင်း ငယ်ပေါင်းစုတ်ပဲ့ နန့်နဲ့သည့် စကားများကို ယောင်မှား၍ဆိုမိလျှင် လျှာတိုအောင် ရိတ်ချင်၏' ပါတယ်။

ကျွန်မ ရေးတာက နည်းနည်းတော့ ရော့ကုန်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘဝမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရလို့၊ ကိုယ်မှန်းထားသလို မဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေခဲ့တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျွန်မဟာ လမ်းမှန်ပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ပြင်လိုက် နိုင်တော့ တော်ပါသေးတယ်။

တချို့ကတော့ ကိုယ်မှန်းထားသလို မဖြစ်လို့ ရိုးရိုးသားသား စိတ်ဓာတ်ကျတာ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မယ့်သူ၊ ကယ်နိုင်မယ့်သူများကို အားတိုးပြီး ခယ တောင်းပန်တယ်။

ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်အကျခံပြီး မျက်ရည်ခံထိုးတယ်။ သိက္ခာ ကျနိုင်တဲ့ စကားများနဲ့ တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်များကို လုပ် တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ အရုံးကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့တဲ့ သူတွေလဲ အများကြီးရှိပါတယ်။ နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်တွေထဲ မှာရာ အဲဒီလို လူမျိုးတွေရဲ့အကြောင်း ဖတ်ရ မှတ်ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ ကြာကြာမခံပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ပြီး အရုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ မသည်နိုင် မတန်နိုင် ဖြစ်ရစေ မိ ပါပဲ။

ကျွန်မဟာ ဒီဆောင်းပါးကို ရေးတာဟာ အကြောင်းအမျိုး မျိုးကြောင့် ကိုယ်ရည်မှန်းသလို ဖြစ်မလာတဲ့အခါမှာ စိတ်ဓာတ်ကျမိ ကြတဲ့ လူငယ်များအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရေးတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်မငယ်တော့တဲ့ ကျွန်မတောင်မှ စိတ်ဓာတ်များစွာ ကျခဲ့သေး တာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးတဲ့သူတွေ ရည်မှန်းချက်ကြီး ကြီးထားပြီး အလုပ်လုပ်ရသလောက် မှန်းထားသလို ဖြစ်မလာရင် စိတ်ဓာတ်ကျနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရုံးဆိုတာ နှလုံးသွင်းမှန်ရင် ကိုယ့်အတွက် သက်လုံကောင်းစေတဲ့ အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခက်အခဲကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်ကျော်ရလေလေ နောင်အခါ အရှည်သဖြင့် ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝခရီးအတွက် ပိုမို အဆင်ပြေအောင်၊ ပိုမို အကျိုးရှိအောင် အလုပ်လုပ်နိုင်စွမ်း ရလာ နိုင်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ တင်ပြလိုလို့ ဒီဆောင်းပါးကို ရေးမိတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အရေးကြီးတာကတော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှလုံးကို သတိနဲ့ ထိန်းနိုင်ကြဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့ ကျနေမှန်း မသိ ရင်တော့ ငါ ဘာကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျတာလဲ ဆိုတာကို မတွေးနိုင် ဘူးပေါ့။ အဖြေမရှာနိုင်ဘူးပေါ့။

စိတ်ဓာတ်ကျနေမှန်း မသိဘဲ အပေါ်စားနည်းတွေနဲ့ သက်သာရာ ရှာနေမယ့်အစား ထိုင်နေ ငိုနေ တွေနေမယ့်အစား ငါဘာလုပ်ချင်တယ်၊ ငါလုပ်ချင်တာကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်လို ပြေရှင်းသင့်သလဲ ဆိုတာကို အဆင့်ဆင့် တွေးမိရင် အဖြေမှန်ကို ရလာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ အရုံးဆိုတာ အပြုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရင် အရုံးထဲက ပိုမိုအရည်အချင်း ပြည့်ဝပြီး ပိုမို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အမြတ်များ ရလာနိုင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း စေတနာကောင်းနဲ့ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

၄။ အလုပ်ပြောင်းလိုပါသလား။ ကောင်းစွာ စဉ်းစားပါ

အခုတစ်လောမှာ ကျွန်မဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို အရေးများပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လား မသိပါဘူး။ အလုပ်ထွက်ခြင်း၊ အလုပ်ပြောင်းခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာများကို မကြာခဏ ကြားမိပါတယ်။ သတိထားမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိပါတယ်။

မနေ့တစ်နေ့ကပဲ ကျွန်မ အစ်ကိုတစ်ယောက်က သူပင်စင် မယူခင်က အတူတူ အမှုထမ်းဖူးတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါတယ်။ အဲဒီ အရာရှိဟာ အလွန်တော်ပါတယ်တဲ့။ အဘက်ဘက်က ထက်မြက်ပါတယ်။ ကြီးစားမှုလဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ သူ့အသက်က ခပ်ငယ်ငယ် ရာထူးအဆင့်အတန်းကလဲ သိပ်မနိမ့်မမြင့် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ထက် ရာထူးအဆင့်မြင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားများကြပါတယ်တဲ့။ သူ့ဘက်ကလဲ သူမှန်တယ်ဆိုပြီး ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ပြန်လှန်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်တဲ့။

သူနဲ့ စကားများကြတဲ့ အရာရှိကြီးဟာ သူတို့ဌာနက မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ စကားသာများခဲ့တယ်။ ဘာမှတော့ အပြစ်ပေးခြင်း မခံခဲ့ရပါဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ရှိတဲ့အခါမှာ အဲဒီအရာရှိကြီးက သူ့အထက်ကို ရောက်လာပါလေရောတဲ့။ ဌာနပြောင်းလို့ ရောက်လာတာပါပဲ။ အဲဒီလို ရောက်လာတဲ့အခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရာထူးက အဆင့်ဆင့် ကွာခြားနေပါသေးတယ်။

အဲဒီလိုလဲဖြစ်ကရာ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို ချီးကျူးတဲ့ အရာရှိဟာ အတော် ထိတ်လန့်သွားပါတယ်တဲ့။ သူ့ကိုတော့ သူနဲ့ စကားများဖူးတဲ့ အရာရှိကြီးက ဖိတော့ နှိပ်တော့မှာပဲပေါ့လေ။ အဲဒီလို စဉ်းစားမိရုံရှိပါသေးတယ်။ အရာရှိကြီးကလဲ သူ့ကို မဖိမနှိပ်သေးပါဘူးတဲ့။ မှန်ရင် ဦးမညွှတ်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ထွက်စာတင်တော့တာပါပဲတဲ့။ ထွက်စာကလဲ ကျလာပါသတဲ့။

အပြင်ရောက်ရှိသွားတဲ့ အရာရှိဟာ ဘယ်ကစပြီး တာကို လုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ သူ့မကျေနပ်ချက်တွေကိုပဲ စဉ်းစားနေမိပုံပေါ်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ပထမပိုင်းမှာ သူ့လုပ်ခဲ့တဲ့ဌာနရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေကို ပြောနေတော့တာပါပဲတဲ့။ နောက်တော့ တယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမြင်နိုင်တော့တဲ့ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အရေးအခင်းဖြစ်ချိန်မှာ ပြည်ပကို ထွက်သွားပါတယ်တဲ့။ အခုအချိန်အထိ သူ့အကြောင်း ဘာမှ မကြားရဘဲ မိသားစုအနေနဲ့ စိတ်ပိုင်းအနေနဲ့ရော၊ ရုပ်ပိုင်းအနေနဲ့ပါ အတော် ကသိနေကြပါတယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုက ပြောပါတယ်။

အစ်ကိုက အလုပ်ထွက်သွားတဲ့သူကိုရော၊ ရာထူးအဆင့်မြင့်မားတဲ့သူကိုရော သိနေတာဆိုတော့ ရာထူးမြင့်မားတဲ့ သူကလဲ နာမည်ကြီးပဲ။ ဆက်ဆံရေး နည်းနည်းမှ မညက်ညောဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကိုတော့ သူက သိပ်တော်တာကိုး။ ဘယ်မှာ အညံ့ခံနိုင်ပါ့မလဲလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲသလို အညံ့မခံနိုင်၊ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားက ဆိုးဝါးလှပါတယ်လို့တော့ ထပ်ပြောပါသေးတယ်။

ကျွန်မကတော့ အလုပ်က ထွက်စာတင်တယ်လို့ ပြောကတည်းက 'ဟယ် သိပ်မှားတာပေါ့'လို့ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အတွေးကတော့ ဒီလိုပါ။ အလုပ်က ထွက်စာတင်မှပဲ ရမှာလား။ အလုပ်ဌာနပြောင်းဖို့ လျှောက်လို့ကော မရဘူးလားပေါ့။ အဲသလို တွေးမိလို့ပါ။ ထွက်ရတာနဲ့စာရင် ပြောင်းရတာကမှ တော်သေးတယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ သူ့ဌာနလူကြီးနဲ့ အဆင်မပြေလို့ အလုပ်ပြောင်းပြီးမှ နောက်ပြောင်းတဲ့ ဌာနက အရာရှိကြီးနဲ့ မသင့်မတင့်ဖြစ်ရင် ပိုဆိုးမယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ထွက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ငယ်ရွယ်တဲ့ ထက်မြက်တဲ့ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု လွန်ကဲတဲ့ သူတွေဟာ အဲသလို ရှေ့လောကြီးတဲ့ အမှုမျိုးကို ပြုတတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မက အဲသလိုပြောလို့ ကျွန်မမှာ ဟန်ချက်ညီတဲ့ စိတ်ထား ရှိတယ်လို့ ထင်ရင် မှားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလဲ အလုပ်ထွက်ပြီး ဘဝပျက်သွားတဲ့ အရာရှိလုပ် စိတ်နေသဘာဝအရ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အလုပ်က ထွက်စာတင်တဲ့အထိလဲ

ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က အလွန်မှန်နေတာလဲ ပါမှာပါပဲ။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ကျွန်မတို့ အထက်လူကြီးများရဲ့ နားလည် သဘောပေါက်မှုက ပိုပြီး ပြည့်ဝနေလို့ ကျွန်မကို အလုပ်ထွက်ခွင့် မပေးဘဲ လူကြီးနှစ်ဦး သုံးဦးက ကျွန်မကို ဖျောင်းဖျားချပြီး အလုပ်ကို ဆက်လုပ်စေခဲ့ပါတယ်။

အဲသလို အလုပ်ကို ဆက်လုပ်တော့ရော အဘက်ဘက်က အဆင်ပြေချောမွေ့သွားသလားလို့ မေးစရာပါပဲ။ အဆင်မပြေပါဘူး။ မချောမွေ့ပါဘူး။ အဖုအထစ် အကျိတ်အခဲပေါင်းများစွာနဲ့ အလုပ် စရီးမှာလဲ မကျရုံတစ်မည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းပြီး လျှောက်လှမ်း ခဲ့ရပါတယ်။

အဲသလို လျှောက်လှမ်းရင်း အတွေ့အကြုံကလဲ အမျိုးမျိုး ရခဲ့ပါတယ်။ မိမိရဲ့သဘောထားလဲ များစွာ ပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

သဘောထားပြောင်းတယ်လို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့ အထက် ဘက်က ဆရာဆရာကြီးများအပေါ်မှာ သဘောထားပြောင်းသလိုပဲ မိမိရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနဲ့ မိမိရဲ့စိတ်ထား ပြောင်းသွားပါတယ်။ သဘောထားက ဘယ်လိုပြောင်းလာတာလဲ၊ ဆင်ခြင်သိနဲ့ ပြောင်းယူ တာလား၊ အလိုအလျောက် ပြောင်းလာတာလားလို့ မေးရင်တောင်မှ အတော်ကလေး စဉ်းစားပြီး ဖြေရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝအတွေ့အကြုံများဟာ လူကို ချောမွေ့သွားအောင် လုပ် နိုင်တဲ့ သတ္တိထူးပါပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ ဆင်ခြင်မိ သလို တင်ပြလိုပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ပြင်ပြီး ဆောက်တုန်းက အလွန် ဈေးကြီးတဲ့ ကျွန်းသားတွေကို ပရိဘောဂလုပ်တော့မယ်

ဆိုတော့ ရွှေပေါ်ထိုးပါတယ်။ ကျွန်မက အလွန်ဈေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အလိပ်အလိပ်ထွက်သွားတဲ့ ရွှေပေါ်တွေကို နှမြောနေရင်း ကြည့်စမ်း။ ဒါတွေကလဲ သစ်သားစတွေပဲ။ မဖြစ်လို့သာ စားပစ်ရတာ၊ ဖြတ်ပစ်ရတာလို့ ပြောရင်း လိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ နောက်တော့ ကြည့်စမ်း လိုအပ်တဲ့ ပုံရအောင် အဖိုးတန်တဲ့ အသားတွေကို ရွှေပေါ်နဲ့သာမက ကော်ဖက်နဲ့လဲ စားပစ်ရပါကလား။ လူတွေမှာလဲ ဒီသဘောပဲ။ မိမိဘာသာဖြစ်စေ၊ ဘဝအတွေ့အကြုံဖြစ်စေ၊ မိမိရဲ့ အတ္တမာနကို စားပစ်တာတွေ ခံခဲ့နေရပါကလားလို့ တွေးမိပါတယ်။ စားတာခံရတော့ ရလဒ်က ပုံသဏ္ဍာန်ကောင်းကောင်း ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာ မိမိရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝ၊ မိမိအသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုတဲ့ အလုပ်ခွင်ဘဝအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး စဉ်းစားမိ ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ အဘက်ဘက်က စားတာ၊ ပွတ်တိုက်တာကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ မခံခဲ့ရင်လဲ ချောမွေ့သွားမှာ၊ ပြေပြစ်သွားမှာ မဟုတ် ပါဘူး။

တစ်ခါတုန်းက ပညာရေးဌာနက အလွန်တော်ပြီး ရာထူးလဲ ကြီးမားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဆီကို ကျွန်မ သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အလွန်လဲ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သွားတာက ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားပြောပြီး ကိုယ့်အတွက် အခွင့်ကောင်းတွေကို တောင်းဖို့သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို ရန်လိုတယ်လို့ သဘောရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရတစ်ခုနဲ့ ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ခွပ်ခွဲ ပြောဆိုတယ်လို့ ကြားလို့ သွားတွေ့ တာပါ။

ကျွန်မကလဲ ရာဇဝင်နဲ့ကို ချီပြီး၊ နောက်ကြောင်းပြန်ကာ ကျွန်မ စကားသွားပြောတဲ့ လူကြီးကို ပညာရှင်ကြီးအဖြစ် ဘယ်လို အထင်ကြီးခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းက စပြီး ပြောတော့တာပါပဲ။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ဆရာကြီးရယ် ဆရာကြီးလဲ ငယ်ငယ်က ကျွန်မ လို စွာတာပါပဲ။ ဒါဟာ ထက်မြက်တဲ့ တက်ကြွတဲ့ သူများမှာဖြစ်လေ့ ရှိတဲ့ သဘာဝပဲလို့ သဘောရတဲ့ စကားတွေကို သွားပြောတာ ပါပဲ။

အဲဒီ ဆရာကြီးကလဲ ကျွန်မပြောချင်တာ သဘောပေါက်ပါ တယ်။ ကျွန်မကို အသက်မေးပါတယ်။ သုံးဆယ်တောင်မှ မပြည့်တတ် သေးတဲ့သူဆိုတာ သိတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော်ရင် စိတ်ပြောင်း လာမှာပါပဲတဲ့။ တကယ်ဆိုတော့ လူကြီးတွေ ပြောတဲ့စကားဟာ ပြောတုန်းက သဘောရိုးနဲ့ ပြောပေမယ့် လူငယ်တွေက နားလည်မှု လွှဲသွားတတ်ပါသေးတယ်တဲ့။ အဲသလို စကားတွေ ပြောအပြီးမှာ မေတ္တာတရား အကြောင်းတောင်မှ ဟောလိုက်ပါသေးတယ်။

ကျွန်မက အဲဒီဆရာကြီး ရှေ့ကပြန်လာတော့ ဟင်း ငါက တော့ စိတ်ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကသာ စိတ်ပြောင်းတာ စသည်ဖြင့် ပါးစပ်က ထုတ်ပြီး မပြောရုံတစ်မည် အလိုမကျတဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အဲသလိုနဲ့ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက် ကြာလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ အစောကပြောခဲ့သလိုပေါ့လေ။ အစားခံလိုက်၊ ပဲ့ပါသွား လိုက်နဲ့ ချောမွေ့မှန်းမသိ ချောမွေ့လာခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ အကုန်လုံး ပဲ့သွားပြီး ကွဲကြေ ပျက်ပြုန်းမသွား

အောင်တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထိန်းရတာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ နာကျင် စွာ၊ စိတ်နှလုံး ညစ်ညူးစွာ၊ တွေဝေစွာ လုပ်သင့်တယ်လို့ထင်တဲ့ အလုပ်များကို ဦးခေါင်းစိုက်ပြီး ဖွဲ့နုပဲကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ကာ ဘဝခရီးကို ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။

အစောပိုင်းက ပြောခဲ့သလို ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလောက် ကြာလာ တဲ့အခါမှာ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိဘဲ ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ အရင်တုန်းက ကိုယ်ပို့ချတဲ့အခါမှာ ပေါ့ဆစွာ နာခံတဲ့သူ၊ ကိုယ့် အနေအထားနဲ့ ကြိုးစားစေချင်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ မကြိုးစားတဲ့ သူများကို မာမာထန်ထန် ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ မတော်တဲ့သူတွေနဲ့ ဆိုရင် ငါက စကားတောင် မပြောချင်ဘူးဆိုတဲ့ အတိမာနစကား များကိုလဲ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲသလို ပြောရင်း ပြောရင်း အသက်နဲ့ အတွေ့အကြုံက စကားပြောလာလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ တချို့စကားတွေ ဟာ ဒေါသသင့်တဲ့ စကားတွေပဲ။ မပြောသင့်ဘူးလို့ ဆင်ခြင်သိနဲ့ သိလာပါတယ်။ စကားအနေနဲ့သာ မပြောဘဲ ဆင်ခြင်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ စိတ်သဘာဝကလဲ ပြောင်းလာပါတယ်။

ကိုယ့်တပည့်၊ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရဲ့အပေါ်မှာ သဘော မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင် အရင်ကလို ကိုယ့်ဘက်ကနေပြီး မစဉ်းစား တော့ဘဲ သူ့ဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားလာပါတယ်။ သူ့မှာ အခက် အခဲတွေ ရှိသလား။ သူ့မှလ သဘာဝက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ သူ ဖြတ်သန်းလာရတဲ့ အခြေအနေကရှော ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးလဲ စသဖြင့် သူ့ဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားလာပါတယ်။

၅။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဟန်ချက်ညီဖို့လိုပါတယ်

မကြာခင်က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အနေအထားနဲ့တင်မက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အချို့နဲ့ပါ ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်လောက်ပြီဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ အသက် ၄၀ ကျော်ကျော်သာ ရှိသေးတဲ့ လူလတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တစ်စုကို ဧည့်ခံတဲ့အခါမှာ ဝတ်စားထားတာကလဲ ဖြစ်သလိုပါပဲ။ ဟန်ပန် မထုတ်တတ်တာကို သိနိုင်ပါတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ အခုခေတ် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးသမားများ မရှိ မဖြစ်အောင်ထားရတဲ့ ဆယ်လူလာတယ်လီဖုန်းနဲ့ပါပဲ။ သူ့ဆီကို ဖုန်းလာလို့ အသံမှန်မှန်နဲ့ ပြောတဲ့ စကားထဲမှာလဲ စကတစ်ရာ နှစ်ရာဆိုတဲ့ စကားက ပါနေပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့က တိုက်ရိုက်သိတာမဟုတ်တော့ ထမင်းပိုင်းမှာသိတဲ့ လူတွေကို သူပြောနေတာက သိန်း ၅၀၀ က အောက်ထိဆိုတော့ ကျွန်မမှာလဲ နားသာထောင်နေရတာ နားထဲဝင်ဖို့ မဆံ့သလိုဖြစ်နေ

ပါတယ်။ သူ့အပေါ်မှာလဲ မနာလိုခြင်းလဲ မရှိ။ အားကျခြင်းလဲ မရှိ။ အထင်သေးခြင်းလဲ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားက ကျွန်မနားနဲ့ မဆံ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အထင်မသေးဘူးဆိုတော့ အထင်ကြီးသလားလို့မေးရင် အထင်တော့ ကြီးပါတယ်။ ပိုက်ဆံချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးဆောင်ပြီး ဟာကွက်မရှိအောင် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာ၊ ဒီလောက် ပမာဏကြီးမားတဲ့ ငွေကြေးကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ကြံဆောင်နိုင်တာဟာ ကျွန်မဆိုရင်ဖြင့် တစ်နေ့တောင်မှ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် မရချင်တဲ့ ကြီးမားသောတာဝန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့သူကို ကျွန်မ အထင်ကြီးပါတယ်။

စီးပွားရေး တံခါးဖွင့်ဝါဒ အသက်ဝင်လာတာ မကြာသေးပါဘူး။ ဒါတောင်မှ အချိန်တိုတိုအတွင်း အခုလို ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားနိုင်တာဟာ တကယ့်ကို တော်လွန်းလို့ပဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ ဝန်ခံရပါမယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ စကားတွေ ထွေထွေရာရာ ပြောနေကြပါတယ်။ သူကလဲ ဟန်ပန်မထုတ်ဘဲ သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာများထဲက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကိစ္စကလေးများကို ပြောနေပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ စကားတိမ်တောင်ဟာ ဘယ်လိုကနေဘယ်လိုပုံကို ပြောင်းသွားတယ်လို့ မပြောတတ်ပါဘူး။ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောချလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

သူဟာ အသက် ၄၀ ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်တဲ့။ ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်နိုင်တာက အမွေရလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ထိပေါက်လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် လုပ်ကိုင်လာရတာပါတဲ့။ အခု လုပ်ငန်းအောင်မြင်တော့ သူ မပျော်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စားသောက်ပွဲတွေ၊ အစည်းအဝေးတွေ တက်နေရတာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ရတဲ့ အချိန်က နောက်ကျတတ်ပါသတဲ့။ အဲဒီတော့ သူ့လိုပဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဇနီးသည်နဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလှပါပြီတဲ့။

စားသောက်ပွဲတွေမှာ မစားလို့ အိမ်ပြန်စားမယ်လို့ဆိုရင်လဲ အိမ်မှာ သူ့အတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားတာလဲ မရှိပါဘူးတဲ့။ သူဟာ တခြားအပျော်အပါးများကို မလိုက်စားတတ်ပါဘူးတဲ့။ အစားကိုသာ မက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် စားချင်တိုင်းလဲ စားမရပါဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဟာ ဆီးချိုရောဂါသည် ဖြစ်နေလို့ပါပဲတဲ့။

ကျွန်မဟာ ကျွန်မထက် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်ကျော်ငယ်တဲ့ အဲဒီ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော လုပ်ငန်းရှင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာပါတယ်။ ဪ ငြိမ်လောကနယ် ပြည့်စုံနိုင်ခဲ့လိုက်တာနော်လို့လဲ တွေးမိပါရဲ့။

အဲဒီနောက်တော့။

‘ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သတ်သေချင်တယ်။ စစ်ကိုင်းတံတားကို အရောက် ကားမောင်းသွားမယ်။ အဲဒီကိုလဲရောက်ကရော ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်ရောဆိုရင် ဘယ်လောက်

အဆင်ပြေမလဲ’လို့ တွေးမိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့စကားကို နားထောင်နေကြတဲ့ သူတွေ အားလုံးလဲ ကျွန်မလိုပဲ သတိထားမိကြမှာပါ။ အဲဒီအချက်ကတော့ သူ့စကားသံက တုန်ယင်နေတာပါပဲ။ သူတကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကတော့ သေချာပါတယ်။

အားလုံးက သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြမှာ သေချာပေမယ့် သူ့အတွက် စိတ်သက်သာအောင် ရယ်စရာလိုလုပ်ပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်ကြပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ သိပ်မရင်းနှီးပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရင်းနှီးစွာ စကားပြောလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ်က ခုန်ချမယ့် အစီအစဉ်ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ကားကိုလဲ ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းသွားပါ။ ကားမောင်းသွားရင် စစ်ကိုင်းကိုမရောက်မချင်း ပတ်ဝန်းကျင်က အမြင်တွေ လူမှုဂ္ဂခင်း၊ သဘာဝဂ္ဂခင်းတွေကြောင့် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်မေ့သွားမယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတံတားလဲ ရောက်ကရော သေချင်တဲ့စိတ်ကလဲ ပျောက်ကရောပေါ့။ ဟော အဲဒီတော့လဲ ဘုရားကလေး ဘာကလေးဖူးပြီး ပြန်လာလိုက်တာပေါ့။

အဲ လွယ်လွယ်ကူကူ သန်လျင်တံတားက ခုန်ချဖို့ကိုတော့ စိတ်မကူးလိုက်နဲ့နော်။ အဲသလိုဆိုရင် စိတ်ပြောင်းဖို့ အချိန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်မရတာနဲ့ တကယ်သေဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်လို့ ပြောချလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစကားကို ပြောတဲ့အခါမှာ သူ့ကို အတင်အမြင်သေးခြင်း၊ ရိလို့ခြင်း၊ စလို နောက်လိုခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ထားတွေ မပါပါဘူး။ တကယ်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်ကတော့ ကိုယ်ချင်းစာတာပါပဲ။

အဲဒီစကားပြောနေတုန်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြုံးနေသလို အသံကလဲ ချိုချိုသာသာ ရှိနေတာကို မှတ်မိပါတယ်။

ကျွန်မ စကားဆုံးတဲ့အခါ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ဟာ ပြုံးလာပါတယ်။ နောက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကတော့ ကားပေါ်မှာ ဂေါက်ဆက် (Golf Set) တင်သွားပါ။ ကွင်းတွေတိုင်း ဂေါက်ဝင်ရိုက်သွားပေါ့လို့ ပြောပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းရှင်ဟာ ရယ်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မက စကားပြောလို့ရမယ့်သူကို ရှာပြီး စိတ်ထဲက အကြောင်းတွေကို ပြောပြောချလိုက်ပါ။ သောကတွေ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်လို့ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူကလဲ ဟုတ်တယ်။ အဲသလိုဆိုရင် သက်သာမှာပဲလို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ငွေကြေးတွေ အများကြီးရင်းနှီးပြီး လူတွေအများကြီးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အတော်မလွယ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်သမားများထဲက စရိုက်အမျိုးမျိုးကိုလဲ ကိုယ်က အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက် ဆက်စပ်သမျှ လူတွေကိုလဲ ပေါင်းသင်းရပါသေးတယ်။ လူကောင်းရအောင် လူကောင်းမဟုတ်ရင်လဲ ကောင်းလာအောင် တော်လာအောင် လုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ငွေရှိတိုင်း စက်ရုပ်လို အရုပ်တွေ ဝယ်ဝယ်ပြီး ဆက်ဆံရရင်လဲ စက်က ပျက်နိုင်ပါသေးတယ်။ လူဆိုတော့ ပိုလို့သာ ဆိုးတာပေါ့။

ကျွန်မနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ကတော့ အတော့်ကို ငယ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မကတောင် သားလို့ မကြာခဏခေါ်မိပါတယ်။ သူက ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တနင်္လာနေ့ကိုရောက်မှာ သိပ်ကြောက်တာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် အိပ်ရေးမဝဘဲနဲ့ တနင်္လာနေ့လုပ်ငန်းခွင်မှာ တက်လာမယ့် ပြဿနာတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းရမလဲ အန်တီတဲ့။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့လူတွေက ကျွန်တော်ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးတာကို ပညာပြတယ်။ အထက်စီးနဲ့ ဆက်ဆံတယ်လို့ ထင်တတ်ကြသေးတယ် အန်တီရဲ့။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို လစာမှန်မှန်ပေးနိုင်အောင်လဲ ကြိုးစားနေရပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဘာကြောင့် အချိန်ကုန်ခံပြီး စကားတွေ ပြောနေရမှာလဲ။ မတတ်သာလို့သာ စကားတွေ ပြောရတာပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။

ပြီးတော့ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်သိပ်တိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေအပေါ်မှာ ဆက်ဆံနေရတဲ့ လူကြီးတွေအပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသားလုပ်ငန်းရှင်တွေအပေါ်မှာ၊ ဖောက်ခွဲလိုက်လို့က မရဘူးလေ အန်တီရဲ့။ အဲဒီတော့ အိမ်ရောက်ရင် ပေါက်ကွဲတော့တာပါပဲလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ သားရေ ဒီလိုသာ နေ့တိုင်းသွားရင် မလွယ်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှပဲလို့ တကယ့်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာပြီး စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြောမိပါတယ်။ ကျွန်မလဲ အလုပ်များတဲ့အခါ သောကရောက်တတ်ပါတယ်။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထွေထွတ်

ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရတနာသုံးပါးကို အားထားတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရတာပေါ့လေ။

အခုနပြောတဲ့ လူငယ်လုပ်ငန်းရှင်ကတော့ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက် ဥပုသ်စောင့်ပါတယ်တဲ့။ (ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ရဲ့ ဥပုသ်ဖြစ်ပါတယ်။) ဒါက စိတ်အေးချမ်းရေးအတွက် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ခိုင်ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ပတ်မှာ သုံးကြိမ်ထပြီး ပြေးပါတယ်တဲ့။ တော်ပါသေးရဲ့လို့ပဲ ကျွန်မက ပြောရတာပေါ့လေ။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေရတာဟာ ခေတ်ပြောင်းလာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့နိုင်ငံဟာ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံများမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာမျိုးတွေအတွက် ဘယ်လိုများ ကြိုတင်ရှာထားဖို့သင့်သလဲဆိုတာ တင်ပြဆွေးနွေးချင်တာနဲ့ ပြောပြနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်များအကြောင်းဖတ်ရင်၊ အထူးသဖြင့် ကျော်ကြား ထင်ရှားကြသူများအကြောင်းကို ဖတ်ရင် စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် (Psychiatrist) ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ အတော်ကြီးမားတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တချို့သော စုပါစတာ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများဟာ သူတို့ရတဲ့ ငွေကြေးထဲက ရာခိုင်နှုန်း အများဆုံးကို စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များကို ပေးနေကြရပါသတဲ့။

ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဗေဒင်ဆရာများသလို သူတို့ဆီမှာ စိတ်ကုဆရာဝန် အတော်များတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူတို့ဆီက ဘဝအခြေအနေဟာ ပိုပြီးမြင့်မား၊ ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလေတော့ စိတ်ဝေဒနာကလဲ အမျိုးအစား စုံလင်မှာပါပဲ။

စိတ်ရောဂါကုသတဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ကို ကျွန်မတို့ထက် အများကြီး ပိုနားလည်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ စိတ်ဝေဒနာကို စကားပြောပြီး သက်သာစေနိုင်တာ၊ တခြားသော ကုထုံးများနဲ့ သက်သာစေနိုင်တာတွေကိုလဲ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆေးနဲ့ ကုသတာကိုတော့ လုံးဝကိုးစားနိုင်သော ကုသနည်းလို့ ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို အယူအဆ သိပ်များနေရင်လဲ ပညာရှင်များက ပြင်ဆင်ပေးစေလိုပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးနဲ့ကုသတာကို လုံးဝ ကိုးစားလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောမိတာပါလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ တင်ပြလိုပါတယ်။

မင်းသား အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတဲ့ ကမ္ဘာကျော် မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ယောနိသော မနသီကာရဆိုတဲ့ တရားကို သိလဲ မသိနိုင်။ လက်ကိုင်ထားပြီး ကျင့်သုံးဖို့တော့ အလွန်ဝေးနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုမှာ ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အရွယ်အရ ကျလာတဲ့အချိန်မှာ သူ စိတ်အလွန်ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ကို သူ့လက်စွဲတော်ဆရာဝန်က စိတ်ငြိမ်ဆေးများ ကျွေးခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ငြိမ်ဆေးရဲ့ သတ္တိက ကြာကြာမခံပါဘူး။ ဆိုလိုတာက လူ့စိတ်ဟာ စိတ်ငြိမ်ဆေးရဲ့ သတ္တိကို ကျော်ကျော်သွားလို့ ဆေးပြီးပြီးသွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ငြိမ်ဆေးကို ဆရာဝန်က တိုးတိုးပေးပါတယ်။

အဲလ်ဗစ်အကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်ရင် သူမသေခင်က သောက်ရတဲ့ ထိုးရတဲ့ စိတ်ငြိမ်ဆေးပမာဏက ကြောက်ခမန်းလိလိ များပြားပါတယ်။ အဲသလိုနဲ့ စိတ်ငြိမ်ဆေးများကို သောက်သုံးရင်း ခံနိုင်ရည်ရှိတာထက် ပိုသုံးလိုက်မိတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲလ်ဗစ် သေရှာတာပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံမှာလဲ တစ်ခါက နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမ ကြီးတစ်ဦးဟာ စိတ်ငြိမ်ဆေးကို မှီဝဲနေရင်း လိုအပ်တာထက် ပိုသုံးမိလို့ ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ခေတ်မီလူသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်ငြိမ်ဆေး သုံးဖူးပါတယ်။ အိပ်တာပါပဲ။ အိပ်ရာကနိုးတော့လဲ စိတ်ညစ်မြဲ ညစ်တာပါပဲ။ ခေါင်းက အုံနေတော့ ပိုပြီးတောင်မှ ဆိုးပါသေးတယ်။

နောက်တော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆေးစားတာကို ရပ်လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မ အခု တင်ပြမယ့်အကြောင်းကလဲ အနောက်နိုင်ငံက စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ ဆောင်းပါး တစ်စောင်ထဲမှာ ဖတ်မိထားတာပါပဲ။ ဒိုင်ဂျက်ထဲမှာပါတဲ့ ဆောင်းပါး ဆိုတာကလွဲလို့ ရေးတဲ့သူအမည်နဲ့ ဆောင်းပါးအမည်တွေကို မေ့နေပါပြီ။

လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဟာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ စိတ်ဆရာဝန် ဆီကို သွားပါသတဲ့။ ဆရာဝန်က ငွေကြေးအတော်များများ ယူလိုက်ပြီး စာအိတ် သုံးအိတ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ခါက စပြီး အဲဒီ စာအိတ်အမှတ်စဉ်တစ် ထဲမှာ ပါတာကစပြီး လိုက်နာဖို့ ခိုင်းလိုက်ပါသတဲ့။

စာအိတ် တစ်ထဲက ညွှန်ကြားချက်အရ သူဟာ ကားမောင်းပြီး မြို့ပြင်က အေးဆေးတိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတစ်နေရာကို တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီး သွားရပါသတဲ့။

အဲဒီနေရာကိုရောက်တော့ မြက်ခင်းထဲမှာ လှဲအိပ်ပြီး စာအိတ် အမှတ်နှစ် ကို ဖတ်လိုက်ရပါသတဲ့။ အဲဒီထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရပါသတဲ့။ အဲဒီလို ကြည့်တော့မှ လှပတဲ့ တိမ်စိုင့် တိမ်လိပ်တွေ မြက်ပင်ကလေးတွေက အပွင့်ကလေးတွေ၊ ပိုးကောင်ကလေးတွေ စသဖြင့် အရင့်အရင့်က သတိမမူမိတာကလေးတွေကို မြင်မိပြီး အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသတဲ့။

စာအိတ် သုံးကို ဖောက်လိုက်တော့ နားထောင်ပါတဲ့။ အဲဒီတော့မှ သူ့နားကိုစွင့်ပြီး သေသေချာချာ နားထောင်တော့တာပါပဲတဲ့။ အဲဒီလို နားထောင်တဲ့အခါကျမှ အကောင်သေးသေးကလေးတွေရဲ့ အော်မြည်သံကလေးတွေကို ကြားရပါသတဲ့။

အဲဒီဆောင်းပါးကလေးကို ဖတ်ထားတာ ကြာပြီဆိုတော့ အချက်အလက်က တိကျချင်မှ တိကျပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်တွေ ပီနေတဲ့သူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူမိကြပါဘူး။ နေ့စဉ်လိုလို အလုပ် အလုပ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကိုပဲ မွေးနေတတ်ပါတယ်။ အလုပ်ဆိုတာက ဖြစ်မြောက်ချင်လွန်းတော့ လောဘ ဦးစီးတာပေါ့လေ။ အဲဒီအထဲမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် ပြဿနာတွေက များနေပြန်တော့ အလိုမကျတဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ တိုးပွားနေရတာပါပဲ။

အဲဒီလို လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ သတိမထားမိ တတ်ကြပါဘူး။ တခြားလူမှုဝန်းကျင်ကိုလဲ အလုပ်နဲ့ မဆိုင်ရင် သိပ် သတိမမူမိတတ်ကြပါဘူး။ အဲဒီအခါမှာ သူ့ရဲ့ အတွေးတွေ၊ ခံစားမှုတွေက ဆန်းသစ်ဖို့၊ လန်းဆန်းလတ်ဆတ်ဖို့အချိန် ဘယ်မှာ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီအချက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လုပ်ငန်း

ကြီးကြီးလုပ်လေလေ လူဟာ လုပ်ငန်းရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်လေလေ ဆိုတဲ့ အနေအထားကို ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လူတွေဟာ လူရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းလွန်းလို့ စိတ်ရောဂါကို ဆရာဝန်တွေဆီကို ရောက်ကြရတော့တာပါပဲ။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ဟာ စိတ်ကုဆရာဝန် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်ပြီးနားထောင်တော့ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးဆိုသံကလေးတွေကို ကြားမိပါသတဲ့။ အဲဒီတော့လဲ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ရတာပေါ့လေ။

ညနေစောင်းလို့ အိမ်ကို ပြန်လာတော့ စိတ်ဆရာဝန်ဆီကို သွားရလောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့သူဟာ မကြုံစဖူး စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေပါတယ်တဲ့။

ကျွန်မက ခေတ်အခြေအနေ တိုးတက်နေတာကို တားချင်တဲ့ သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသလိုပါပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ လောဘကြီးတတ်ပါတယ်။ တော်သေးတာက လူအများကြီးနဲ့ ဆက်ဆံပြီး ငွေအများကြီးကိုရတဲ့ အလုပ် မလုပ်တာပါပဲ။

အဲဒီလို သိပ်မကျွမ်းတဲ့ကိစ္စတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးချင်စိတ်ပေါက်လာတာက လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးပါ။ အဲဒီလို အချိန်တိုတိုကလေးမှာ အရသာချိုချိုနဲ့ နေမသွားနိုင်ဘဲ အလုပ်ကိုသာ ဘဝရဲ့ အရှင်သခင် လုပ်နေရတယ်ဆိုရင်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးလို့ တွေးမိလို့ပါပဲ။

လူဆိုတာ မိသားစုအတွက်လဲ တာဝန်ကျေပွန်ရပါမယ်။ မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အတွက်လဲ တာဝန်ကျေပွန်ရပါမယ်။ ကိုယ်ရှိနေတုန်း

မှာလဲ သားသမီး သားမယားကို အချိန်ပေးပြီး စကားမပြောနိုင်၊ ကြည်ကြည်နူးနူး အတွေ့အကြုံကို မဖလှယ်နိုင်ဘူးဆိုရင် တာဝန်ကျေပွန်တဲ့ခင်ပွန်း၊ တာဝန်ကျေပွန်တဲ့ဖခင် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လိုအပ်တာကို ဝယ်နိုင်တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ လိုအပ်တာကို ဖန်တီးယူနိုင်တဲ့ အရှိန်အဝါကို ပေးတာပဲလို့ အဖြေပေးရင်လဲ အဲဒီအဖြေဟာ အလွန်မှားတယ်လို့ ပြောရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသိအလိမ္မာနဲ့ မေတ္တာစိတ်ကို ငွေကြေးနဲ့ရော အရှိန်အဝါနဲ့ပါ မဝယ်နိုင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်ကို လျှော့လုပ်ပါလို့ ကျွန်မ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ မပျောက်အောင်တော့ အချိန်ကို ခွဲဝေပိုင်းခြားပြီး လုပ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

ကိုယ့်မှာက အလုပ်ကလွဲလို့ တခြားဝါသနာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်တာ၊ စာပေနဲ့ ပတ်သက်တာ၊ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက်တာ၊ အားကစားနဲ့ပတ်သက်တာ စတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ လုပ်ငန်းကလေးများလဲ ရှိသင့်ပါတယ်။

အခုအချိန်မှာရော အဲဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ငန်းရှင်တွေ မလုပ်ဘူးလားလို့မေးရင် လုပ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးများနဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆက်ဆံရေးတွေ ပြေလည်အောင် လုပ်နေတတ်ကြတာပဲ များပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်အေးချမ်းသာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မပြောတာက ကိုယ်ပိုင် အချိန်ယူပြီး အေးအေးသက်သာ-လုပ်ရမှာကို ပြောတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချိန်ပေးဖို့ အများကြီး လိုပါတယ်။ မိမိရဲ့ သားသမီးများဟာ အသိအလိမ္မာနဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တယ်။ လေ့ကျင့် ပေးလိုက်နိုင်တယ်လို့ဆိုရင် မိမိဟာ နိုင်ငံအတွက် အပေါင်းလက္ခဏာ ပြတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှု ရယူနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ သဘောကတော့ အလုပ်နဲ့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဘဝကို ဟန်ချက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဟန်ချက်ညီစေချင်ရင် မိမိရဲ့ အချိန်များကို အလုပ်အတွက်၊ မိမိအတွက်၊ မိမိရဲ့ မိသားစုအတွက် စသဖြင့် မျှတစွာ ဝေခွဲဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲသလိုဆိုရင် အလုပ်အတွက် စိုက်ထုတ်တဲ့ အင်အားတွေ နည်းသွားမှာပေါ့လို့ မထင်ပါနဲ့။ နေမကောင်းတဲ့၊ မအိသာတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်နေရင် ပိုပြီး အချိန်ကုန်ပါတယ်။ အမှားအယွင်းပိုပြီး များပါတယ်။ အင်အားလဲ ပိုပြီးကုန်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် မိမိရဲ့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကျန်းမာအောင်၊ ချမ်းသာအောင် အလုပ်လုပ်ရာမှာ ဟန်ချက်ညီပါစေလို့ ကျွန်မ သတိပေးလိုပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီစကားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ တစ်ပါတည်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားပါပဲရှင်။

၆။ အောင်မြင်ချင်သလား၊
ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းလုပ်ပါ

ကျွန်မ စာရေးတဲ့အခါမှာ လူငယ်များကို ဦးတည်ပြီး ရေးလေ့ရှိသလို မိမိရဲ့ ကိုယ်တွေ့ကလေးများကို အခြေပြုပြီးလဲ ရေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုရေးရတာ နည်းနည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပိုပြီး သေချာနေလို့ပါပဲ။

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုဟာ အလွန် အောင်မြင်ချင်တဲ့စိတ် ရှိကြပါတယ်။ အလယ်တန်းလောက်ကတည်းက စာအဖတ်များလှ ပါတယ်။ အဲဒီ စာတွေ့တွေ့အရရော၊ ကိုယ်တွေ့တွေ့အရရော သိလာတဲ့အချက်က အလုပ်လုပ်ရာမှာ အောင်မြင်နိုင်ဖို့ ပထမဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒါမှမဟုတ် မိမိကိုယ်ကို အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ အောင်မြင်မှုတွေထဲမှာ အခက်ဆုံးလုပ်ငန်းတစ်ခုပဲဆိုတဲ့ အချက်ကို တစ်စ တစ်စ ကျွန်မတို့ သိလာရပါတယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ချစ်ရာမကျဘဲ နှစ်ရာကျတဲ့ အလုပ်တွေထဲ သူများတွေထက် ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်လေ့ရှိကြပါတယ်။

အချိန် တော်တော်များများမှာ ကြုံရဆုံးရတဲ့ ဒုက္ခများ၊ အခက်အခဲများ၊ အရှုံးများရဲ့ တရားခံကို သေသေချာချာ စစ်ကြည့်ရင် တခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာ၊ မကျေမလည်ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့အလုပ် မမှန်လို့ပဲလို့ ပြောရင် သေချာပေါက် မှန်တတ်ပါတယ်။ သူများက ကိုယ့်ကိုလာပြီး ဒုက္ခပေးနေတာကို ကိုယ့်အမှားလို့ ဝန်ခံရမှာလားလို့ မေးရင် ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့လမ်းကို ကိုယ်က ဖွင့်ပေးထားမိလို့ပါပဲလို့ ဖြေရမှာပါပဲ။

အခုလို ကျွန်မရေးနေတာက ကိုယ်တွေ့အရှုံးများ၊ ကိုယ်တွေ့အမှားများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး ဆရာကောင်းသမားကောင်းများရဲ့ ဆုံးမမှုများနဲ့ ယှဉ်ကာ ရေးတာဖြစ်ပါတယ်။

မှန်ကန်တဲ့ ဝန်ခံရရင် အခုလို ရေးပြီးတဲ့နောက်မှာလဲ ကျွန်မရေးတာနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အလုပ်များကို ကျွန်မ လုပ်ဖြစ်ဦးမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်သလို ကိုယ့်အမှားကိုလဲ ကိုယ် ရုတ်တရက် မသိနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မျက်ချေးကို ကိုယ်အရင်မမြင်နိုင်သလိုပါပဲလေ။

အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စများ၊ အမှားများကို သိမြင်နိုင်ဖို့ကိစ္စက သတိထားနေရင် ပိုပြီးလွယ်ပါတယ်။ ကဲ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်မြင်ပြီဆိုပါတော့။ အမှားက အမှန် ပြန်ဖြစ်ပြီး အရှုံးကနေ အမြတ်ဖြစ်ဖို့ အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အလုပ်တွေကို ပြင်ရတော့မယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ဆရာမ ဖြစ်လာတဲ့အခါ ကျွန်မက ကျောင်းသား

များကိုပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီ အကြံဉာဏ်ကလဲ ကျောင်းသားဘဝက ရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံပေါ်မှာ အခြေပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ စာမေးပွဲနီးပြီဆိုရင် စာပိုကျက်ကြရပါတယ်။ ဥပမာ၊ ဒီဇင်ဘာလကို ရောက်ပြီဆိုပါတော့။ ကျက်ထားသမျှ စာတွေကို ပိုပြီးနွေးကြဖို့ လိုလာပြီဆိုတာ ကျောင်းသားတိုင်း သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိရတဲ့အချိန်က ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက် လောက်ဆိုပါတော့။ များသောအားဖြင့် စာကျက်ရဦးမယ်၊ ကျက် ထားတာတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ငါ့ရက်တောင် ရှိနေပြီ။ မထူးပါဘူး။ ၁၀ ရက်လောက်ကျမှပဲ ကျက်ပါတော့မယ်လို့ ဆိုပြီး ရက်ရွှေ့တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဖူးတဲ့သူတွေ အခု စာဖတ်နေတဲ့သူတွေထဲမှာတောင် ရှိမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ၁၀ ရက်နေ့ ကျတော့လဲ မေ့သွားတာနဲ့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး ထပ်ကာတလဲလဲ ရက်ရွှေ့ရင်း ရက်ရွှေ့လို့မရနိုင်တော့မှ ပြူးတူးပြာတာနဲ့ စာကို အလောတကြီး ကျက်တတ်ကြပါတယ်။ အဲသလိုဖြစ်ပြီဆိုရင် သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာပါပဲ။ နောင်တကြီးကလဲ ကိုယ့်ကို အမြဲစိုးမိုးလို့ပေါ့။ ငါ့နယ် စောစောကပဲ ကျက်ပါတော့လား၊ အချိန်ရှိတုန်းကတော့ မကျက်ဘဲ အခုမှ ကျက်တာ စာတွေ ပြီးမှ ပြီးပါဦးမလားဆိုတဲ့ သောကကြီးကလဲ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကာဆီးနေတတ်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ တပည့်များကို သတိပေးလေ့ရှိပါတယ်။ စာကျက်ဖို့ ကိစ္စမျိုး၊ မသိသေးတဲ့အကြောင်းကို သိ

အောင် ရှာဖွေဖတ်ရှုဖို့ ကိစ္စမျိုး၊ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ကိစ္စမျိုး၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့ ကိစ္စမျိုးကို သတိရတာနဲ့ ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ပါ။ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးမနေပါနဲ့လို့ ပြောမိပါတယ်။

နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးမနေပါနဲ့လို့ ပြောရတာက ဒီလိုပါ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေထဲမှာ ကောင်းတဲ့အမှု ပြုနေကြသူတိုင်းဟာ အဲဒီလို ပြုနေတဲ့ခဏမှာ ခဏတိုင်းမှာ နက္ခတ်ကောင်းနဲ့ ယှဉ်နေတယ်။ မင်္ဂလာတွေ ပွားများနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပါနေတာကို မှတ်သားထားမိလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ အချိန်ကို ရွှေတာနဲ့ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ဟာ အစောပိုင်းက ပြောသလို ရွှေလျော့ကုန်မှာစိုးလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ စာကျက်တဲ့ အလုပ်မျိုးလို မိမိဘဝရဲ့ အောင်မြင်ရေးအတွက် ကောင်းတဲ့အမှုကို အချိန်မဖြုန်းဘဲ လုပ်နေရင်း တစ်ခါတည်း သောကကို လျှော့ချထားဖို့ ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းသားများကို ကျွန်မ သတိပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြီးမှပြီးပါ့မလား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ မဖြစ်သေးတဲ့ ကိစ္စများကို ကြိုတင် တွေးနေရတာ မရေရာတဲ့အတွက် အချိန်ပိုပြီး ကုန်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကုန်မယ့်ကိစ္စမျိုးကို မတွေးတောဘဲ မခံစားဘဲ ဒါထက် ပိုလုပ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါထက် ပိုလုပ်ရင်တော့ သေတော့မှာပဲလို့ ဆိုတဲ့အထိ ကိုယ့်ရဲ့လုံ့လကို အစွမ်းကုန် ထုတ်လိုက်ပါ။ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မရဲ့ ကျောင်းသားများကို ကျွန်မ ပြောပါတယ်။ အဲဒီလို ပြောရင်းလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးရပါသေးတယ်။

ဆရာတော် ဦးဇောတိက ဟောတဲ့ တရားတွေထဲက တရားတိတ်ခွေတစ်ခုမှာ အမှတ်မထင် ကျွန်မ သတိထားမှတ်သားလိုက်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ခရီးတစ်သောင်းကို ရောက်ဖို့ဆိုတာလဲ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းက စရတာပါပဲတဲ့။ ဘယ်လို ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာမဆို စတင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လိုပါတယ်။ စဖြစ်ဖို့၊ စပြီး ဆောင်ရွက်ဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူနဲ့ အလှမ်းမဝေးလှပါဘူး။

အလုပ်တစ်ခုကို စတင်ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ မနှောင့်နှေးအောင် လုပ်ဖြစ်ဖို့က ချက်ချင်းစပြီး လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို မစဉ်းစားတော့ဘဲ အလောတကြီး ဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းမြတ်တဲ့ အလုပ်များကို လုပ်သင့်တဲ့ အကြောင်း၊ လုပ်ရမယ့်အကြောင်း၊ သိသိကြီးနဲ့ ရက်မရွေ့၊ အချိန်မရွေ့ဖို့ကိုသာ ရည်ရွယ် ပြောဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့သူများဟာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မကောင်းမှုနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြုနေရတဲ့ကြားက ငါတော့ မှားနေပြီ၊ ဒီအလုပ်မျိုးကိုတော့ ဆက်မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိနေတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့သော် အမှားထဲက ရုန်းထွက်နိုင်နိုး၊ ထွက်နိုင်နိုးနဲ့ မထွက်နိုင်ဘဲ ရေစုံမျောပြီး အဖမ်းအဆီးခံသွားရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်မတို့ ဖတ်ကြရတဲ့ ထောင်ဝတ္ထုတွေထဲမှာတော့ မကြာခဏ တွေ့ကြရပါတယ်။

အဲသလိုပါပဲ။ ဆေးလိပ်တော့ ဖြတ်ဦးမှ၊ အရက်တော့ ဖြတ်ဦးမှနဲ့ မဖြတ်နိုင်တဲ့သူတွေ၊ ဖြတ်ခါနီး တိုးသောက်မိလို့ (ဖြတ်မယ်

အတွက် တိုးသောက်တာပါ။) ဒုက္ခရောက်သွားကြတဲ့ သူတွေရဲ့ အကြောင်းကိုလဲ မကြာခဏ ကြားဖူးကြရပါတယ်။ မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ တွေ့တတ်ကြရပါတယ်။

မိမိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကောင်းမှုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့သူတွေများနေရင် အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှောင်ကြရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကောင်းမှုတစ်ခုကို စပြီးလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် နေပါဦး၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဘယ်တော့လုပ်လုပ် ရပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါ တည်းပါ စတဲ့ အဖျက်စကား မကောင်းမှုကိုလုပ်ဖို့ အတွန်းစကားများနဲ့ အားနာလာအောင် မကောင်းမှုဘက်ကို ဆွဲဆောင်တဲ့သူများနဲ့ တွေ့ရင် ကောင်းတာလုပ်ဖို့ရာ အချိန်လင့်သွားရုံမက ကောင်းတာကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ မကောင်းမှုလုပ်အောင် ဆွဲဆောင်တဲ့သူများရဲ့ ကြားမှာ မနေတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ရုပ်အားဖြင့်၊ ကိုယ်အားဖြင့် အဲဒီလိုလူတွေကြားမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုရင်လဲ စိတ်ကတော့ ခွာထားမှ ဖြစ်ပါမယ်။ ဒါမှသာ ကောင်းတဲ့အမှုကို အဖျက်မခံရဘဲ မြန်မြန် ဆန်ဆန် စတင်လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်။

ကလျာဏမိတ္တများကတော့ ပေါင်းလေလေ ကောင်းသော စကားများကို ပြောလေလေ ကောင်းသော အကြံ ဉာဏ်များကို ပေးလေလေ၊ ကောင်းသောအမှုကို မြန်မြန်ပြုနိုင်အောင် အကူအညီ ပေးလေလေ ဆိုသလို ကောင်းရာကို ဆွဲတတ်တာကြောင့် ပေါင်းသင်း သင့်ပါတယ်။

အောင်မြင်ချင်တဲ့သူဟာ ကောင်းသောအမှုကို စတင်ပြုလုပ်ဖို့ မဖင့်နဲ့ သင့်ပါဘူး။ ထို့အတူပါပဲ။ စတင် ဆောင်ရွက်ပြီးတာနဲ့ မှန်မှန် ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ စာကျက်တဲ့သူများနဲ့ ဥပမာပေးရင် စာကျက်တဲ့ အခါမှာ မအိပ်မနေ ကျက်လိုက်၊ မကျက်ဘဲနေလိုက်နဲ့ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ အလုပ်လုပ်တာမျိုး၊ စာကျက်တာမျိုးဟာ အချိန်စောစောကပဲ စကြပေမယ့် ကြာရှည် အကျိုးမပေးနိုင်ပါဘူး။ ယုန်နဲ့လိပ် အပြေးပြိုင်တဲ့ ပုံပြင်ထဲကလိုပါပဲ။ ကျက်လိုက်၊ ကြာရှည်ကြာများ တခြားသော အပျော်ကိစ္စများနဲ့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်၊ စာတွေမေ့သွားလိုက်၊ ပြန်ကျက်လိုက်နဲ့ သံသရာလည်ပြီး အကျိုးထူးပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မဟာ ဆောင်းပါးအစမှာ လူငယ်များကို ဦးတည်ပြီး ရေးပါတယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ လူငယ်ရော လူကြီးပါ အကျုံးဝင်ပါတယ်။ လူကြီးများမှာလဲ ဆေးကုသတာကအစ တရားအားထုတ်တာအထိ မှန်မှန် မလုပ်ဖြစ်ဘဲ အခြေအနေ မတိုးတက်တဲ့ သူတွေကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ စာရေးတဲ့သူ ကျွန်မလဲ အဲဒီအထဲမှာ ပါတာပေါ့ရှင်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရော၊ တွေ့ဖူးသူ တချို့ရော ကြာရှည်ကြာများ ကုသရမယ့် ရောဂါတစ်ခုခု ခံစားရရင် အစောပိုင်းကတော့ ဆေးကို မှန်မှန်သောက်တတ်ကြပါရဲ့။ နည်းနည်းလောက် သက်သာပြီ ဆိုရင်တော့ အစားအသောက် အနေအထိုင် မဆင်ခြင်ကြတော့ပါဘူး။ ဆေးသောက်ဖို့ကိုလဲ အမေ့မေ့အလျော့လျော့ ဖြစ်သွားတတ်ကြပါတယ်။ တချို့ကဆိုရင် ခေတ်ပညာတွေလဲ တတ်နေကြပါလျက်နဲ့ ဆေးကို စနစ်တကျ မကုတတ်ကြဘဲ ရောင်းတန်း ဆေးနည်းတို့

များနဲ့ ကုနေတတ်ကြပါသေးတယ်။ ဒါက ကိုယ်ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။

စိတ်ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ တရားအားထုတ်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်များကိုလဲ အခုနက ပြောခဲ့တဲ့ ဆေးသောက်ပုံလို လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ပြောရမယ် ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မဟာ အဲဒီလို လူစားပါပဲ။ စိတ်ရော လူပါ အလုပ် ထဲမှာ နှစ်ထားနိုင်တဲ့အချိန်၊ အရှိန်ကောင်းနေတဲ့ အချိန်ဆိုရင် အတော်ငယ်ငယ်ကတည်းက အလေ့အကျင့်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ တရား အားထုတ် တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်မိပါဘူး။ သတိလက်လွတ် နေလေ့ရှိပါတယ်။

ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လောက်အောင် ဖြစ်လာပြီး သိပ်ကို စိတ်သောကရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ တရားတိတ်ခွေများကို အလော သုံးဆယ် နာတတ်ပါတယ်။ တရားမှတ်တတ်ပါတယ်။ တရားနဲ့ ယှဉ်တဲ့ အတွေးတွေ တွေးတတ်ပါတယ်။ တရားနဲ့ယှဉ်တဲ့ စကားတွေ ပြောတတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ တရားအားထုတ်ခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကို အရွယ်တော်တော်ငယ်သေးတဲ့ အချိန်ကတည်းက လုပ်ခဲ့ဖူး တာပါပဲ။ မမှန်ဘဲ ပြတ်ပြတ်နေလို့သာ တစ်ချို့ တစ်ချို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီဆောင်းပါးကို ကျွန်မ ရေးတာဟာ သူများတကာကို ဆရာလုပ်ချင်စောနဲ့ ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိရဲ့ ကိုယ်တွေ့များ

ထဲက အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းတွေကို အများသူငါကို ဝေမျှလိုတဲ့ စောနဲ့ ပြောတာသာဖြစ်တဲ့အကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ မဖင့်နွဲဘဲ စောစောက စလေ ကောင်းလေပါပဲ။ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မှန်းလဲ သိနေတယ်။ စပြီး လုပ်တာနဲ့ လုပ်သလောက် ကောင်းကျိုးကို ဆောင်တယ်လို့ဆိုရင် အဲဒီအလုပ်ကို မှန်မှန်သာ ဆက်လုပ်ပါ။ အောင်မြင်မှာပါပဲလို့ စေတနာစကား ပြောလိုပါတယ်။

၇။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ မစ္စရိယ မပါပါစေနင့်

ကျွန်မရေးသားတဲ့ စာများနဲ့ ရင်းနှီးကြတဲ့သူများဟာ ကျွန်မရဲ့စာများမှာ ရှိသေးလေးစားစွာ ဖော်ပြလေ့ရှိတဲ့ မဟာမြိုင်ဆရာတော် ဦးစောတိကကို ကြားဖူးနေကြမှာပါပဲ။ တစ်ချို့ကဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ စာများမှတစ်ဆင့် ဆရာတော်ရဲ့ တရားများကို စိတ်ဝင်စားလာကြလို့ စူပါဟိုက်ကိုသွားပြီး အခွေများကို ပူဇော်ကြကာ ဆရာတော်ရဲ့ တရားခွေများကို နာပြီးကြပြီလို့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာ ပြောကြပါတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်းကို စပြောရတာက အခုတစ်ပတ် ဆောင်းပါးရဲ့အမည်ဟာ ဆရာတော်ရဲ့ တရားတော်ထဲမှာပါတဲ့ ဝါကျတစ်ခုကို တိုက်ရိုက်ကူးယူထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော် တရားဟောတဲ့အခါမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်အောင် မိမိရဲ့ အစွမ်းအစကို အစွမ်းကုန်သုံးပြီး လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အကျိုးကို ရရှိအောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ကျင့်ကြံသင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းများကို နားဝင်အောင် ဟောတော်မူလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီတရားများကို နားရင်း အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ မစ္စရိယ မပါပါစေနင့်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်မ နှစ်သက်လွန်းလို့ တစ်ဆင့် ပြန်လည်တင်ပြလိုပါတယ်။ မစ္စရိယဆိုတာကတော့ မြန်မာများနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ မနာလိုတာ သဝန်တိုတာကို ပြောတာပါပဲ။ မနာလိုတာ သဝန်တိုတာကို ပိုပြီးရှင်းအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါးက မိမိထက်သာသွားမှာစိုးပြီး မိမိက သူတစ်ပါးထက် နှစ်နာမှာစိုးတာကို ပြောတာလို့ ဆိုရပါမယ်။ အမေကတော့ မစ္စရိယဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် အကျိုးယုတ်စေတာဖြစ်လို့၊ အဲဒီစိတ်ထားဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အလွန်နှစ်နာစေတတ်တဲ့အတွက် ရှောင်ပါ။ စိတ်ထဲကို မဝင်ပါစေနဲ့လို့ မှာဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကိုလည်း သုတိတရရှိလို့ ပြောပြချင်ပါတယ်။ အလုပ်ခွင်မှာတော့ ဘယ်ပစ္စည်းကို ညွှန်းတာပါလိမ့်လို့ မေးရင် မိမိရဲ့ အစွမ်းအစလို့ ပြောရမှာပေါ့ရှင်။ မိမိရဲ့ အစွမ်းအစနဲ့ မိမိကိုယ်ကို နှစ်နာအောင် မလုပ်မိပါစေနဲ့လို့ ပြောရမှာပါပဲ။

မိမိရဲ့ အစွမ်းအစလို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်မဘာသာ တွေးထားတဲ့ ကဏ္ဍခွဲခြားမှုကလေး ရှိပါတယ်။ ပထမကဏ္ဍကတော့ မိမိရဲ့ အတွင်းက အစွမ်းအစဖြစ်ပါတယ်။ အတွင်းက အစွမ်းအစဆိုတာက မိမိရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသိဉာဏ် စွမ်းအားကို ဆိုလိုတာပါပဲ။

ဒုတိယကဏ္ဍကတော့ မိမိရရှိထားတဲ့ ရာထူး ဂုဏ်သိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာ အဆင့်အတန်းလို့ ဆိုကြပါစို့။ အလုပ်ခွင်မှာ ရာထူး ဆိုတာကတော့ အရေးကြီးတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရာထူး

ဆိုတာ လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့တွဲနေလို့ပါပဲ။ တခြားသော အချက်များကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့လေ။

ဒါပေမယ့် မိမိရဲ့ကိုယ်တွင်းက အစွမ်းအစ (စိတ်ဓာတ်အရည် အသွေးနဲ့ ဉာဏ်ရည်) ဆိုတာကတော့ ရာထူးထက် ပိုပြီး အရေးကြီး ပါတယ်။ အဲဒီအဆိုကို ဟုတ်ပါ့မလားလို့ မေးမယ်ဆိုရင် မေးတဲ့သူကို ကျွန်မ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေမက အလုပ်ခွင်မှာ ခံရဖူးတဲ့သူတွေကတော့ အသိဉာဏ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုတာက လူသိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ လို့ အချဉ်ပေါက်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတတ် ကြတာ တစ်ခါမက ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် မစ္စရီယ မဝင်ပါဘူးလို့ ဘယ်လောက်ပဲ ငြင်းနေနေ ဝင်နေတာ သေချာပြီလို့ ကျွန်မ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် အဲသလို ပြောချင် သလဲ၊ ပြောနိုင်သလဲလို့မေးရင် ကျွန်မက အဲသည်လမ်းက ဖြတ်သန်း လာခဲ့လို့ပါလို့ ရိုးရိုးသားသား ဖြေပါရစေ။

ကျွန်မ အသက် ၃၀ လောက်က ပညာအနေနဲ့က ပါရဂူလို့ မြန်မာလိုပြန်ဆိုထားတဲ့ ပီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့ကိုလည်း ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရာထူး ကတော့ နည်းပြဆရာမ ဖြစ်ပါတယ်။ ရာထူးအရ တချို့ အစည်း အဝေးတွေမှာ ပါဝင်ခွင့်တောင်မှ မရခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်လောက်အခံရ ဆိုးသလဲဆိုတာ မပြောတတ်အောင်ပါပဲ။ ပြီးတော့ အစွမ်းအစ ပြခွင့်လည်း မရဘဲ ဘေးကြပ်နံကြပ်ဖြစ်နေတာ အကြာကြီးပါပဲ။

အစွမ်းအစပြခွင့်ရလာတဲ့အခါမှာလည်း ချောင်ချောင်လည်လည် တော့ မရပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်က ဟိုအောက်ဆုံးမှာ ရောက်နေတာကိုး။ အလုပ်တောင်မှ ထွက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါ

တယ်။ အဲဒီလို အလုပ်ထွက်ချင်တဲ့အကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါမှာ ကလျာဏမိတ္တတွေက တားကြပါတယ်။ တကယ်တော့ အခုအချိန်မှာ ဖွဲ့စည်းပုံ စနစ်အသစ်ကြောင့် လူငယ်များအတွက် ရာထူးတက်ရေးမှာ ပိတ်ဆို့မှုနည်းပါးလာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်စပြီး ဝင်တုန်းက တက်ဖို့အရေးက သိပ်နေ့ပါတယ်။ လူငယ်ပီပီ ရာထူး စကားကို မပြောခဲ့ပါဘူး။ လုပ်ပြပါရစေပေါ့။ ကျွန်မကို တားကြတဲ့ ကလျာဏမိတ္တများကို အခုအထိ ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ လုပ်ပြခွင့် ရတဲ့အထိ သတ္တိရှိရှိ စောင့်ရမှာပဲ။ တကယ်တော့ ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ ပြေးတာပဲ။ သတ္တိနည်းတာပဲ။ အခုလို အခြေအနေကနေပြီး သတ္တိရှိရှိ မိမိကိုယ်ကို တင်းပြီး ကြိုးစားရမှာပဲတဲ့။

အလုပ်မထွက်ဖြစ်ဘဲ အလုပ်ခွင်မှာ ဆက်နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ခိုတာ ကပ်တာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အလုပ်လုပ်ကတည်းက ဝါသနာပါလို့ လုပ်တာကိုး။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ခိုခို ကိုယ် ကတော့ လုံးနေအောင် အလုပ်လုပ်ရင်း ဘဝဟာ တဖြည်းဖြည်း ဟန်ချက်ညီလာပါတယ်။ အလုပ်ကို တကယ်တမ်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင် လာတဲ့အခါ အလုပ်က ကိုယ့်စိတ်ကိုရော ကိုယ့်ကိုရော ထိန်းသွားပါ တယ်။ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ထဲက ဗဟုသုတတွေဟာ ထိုင်နေလို့ စိတ်ပျံ့လွင့်နေလို့ မတိုးပွားပါဘူး။ တက်ကြွထက်မြက်တဲ့ စိတ်အထားနဲ့ ကြိုးစားတဲ့အခါမှာမှ အလုပ်နဲ့ဆိုင်ရာ ပညာဗဟုသုတများ တိုးပွား လာမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း လာဘ်မြင်လာပြီး မိမိရဲ့ အသိဉာဏ်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် လေ့ကျင့်

လာမိပါမယ်။ ကြီးစားလာမိပါမယ်။ ပြီးတော့ ဖန်တီးလာမိမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောတဲ့အခါ သဘောပေါက်အောင် ပြောတတ်လာ ပါမယ်။ ရေးတဲ့အခါ သဘောပေါက်အောင် ရေးတတ်လာပါမယ်။ ကျွန်မက စာသင်တဲ့သူဖြစ်လေတော့ သင်တဲ့အခါမှာ ပိုပြီး လာဘ်မြင် လာလေလေ ကျောင်းသားများအနေနဲ့ ပိုပြီး သဘောပေါက်လာ လေလေ သင်ခန်းစာဟာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်း လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

မိမိရဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလာလေလေ အလုပ်ခွင်မှာ မွေ့လျော်လာလေလေ မိမိရဲ့ စိတ်နေသဘာဝဟာ အေးချမ်းလာ လေလေပါပဲ။ အဲဒီအချက်ကို ကိုယ်တွေ့တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ကလျာဏမိတ္တများ ဆရာကြီး ဆရာမကြီး များထံမှာလည်း အဲသလိုပဲ ရာထူးဌာနနှစ်ခုကို အလေးမထားဘဲ အလုပ်ကိုသာ အလေးထားပြီး လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့နဲ့ စကားပြောရတာ ကုသိုလ်ရာ ပညာပါ ပွားများပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့သဘာဝအရ မျက်နှာက ခပ်အေးအေး ခပ်ညှိုးညှိုး နေတတ်တာပါ။ ဒါပေမယ့်သူ့စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပညာရေးအကြောင်းကို ပြောပြီဆိုရင် ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်း မျက်နှာက လင်းလင်းပြီးလာသလိုပါပဲ။ အဲဒါကတော့ အလုပ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ရေးရာ မြင့်မားလာသူတစ်ယောက်ရဲ့ သာဓကကို ပြတာပါပဲ။ အဲဒီဆရာကြီးဟာ သူ့ငယ်ငယ်က ပညာမာနကြီးပြီး မှားယွင်းခဲ့တာများကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံ ပြောဆိုပါတယ်။ သူတစ်ထူးရဲ့ဂုဏ်ကိုလည်း ထုတ်ဖော်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

သူဝန်လေးတာကတော့ 'ကိုယ်ချမ်းသာရကြောင်း၊ ငယ်ပေါင်းစုတ်ပဲ့ နဲ့နဲ့သည့်စကားများကို ယောင်မှားလို့ ဆိုမိမယ့်ကိစ္စ' ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ သူ့စိတ်ကို တည်တည်ကြည်ကြည် ထိန်းထားနိုင်တာဟာ သူ့ဉာဏ်စွမ်းရည်ကလည်း ဖွံ့ဖြိုးလို့ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ဆရာကြီး သိပ်တော်တာကို ပြောနေတဲ့အတွက် ဖတ်နေကြသူက တက္ကသိုလ်ကပါမောက္ခကြီးအကြောင်း ပြောနေတာ ကွာ၊ ဉာဏ်ရည်မြင့်တာ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့၊ အခြေကောင်း အနေကောင်းမှာ မွေးလာပြီး ပညာကို အေးအေးဆေးဆေး သင်ထူ ခဲ့ရတော့လဲ အဲသလို ဖြစ်ပေမှာပေါ့လို့ မှန်းဆလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် မှားပါတယ်။ အဲဒီဆရာကြီးဟာ လယ်သမားမျိုးရိုးက ဆင်းသက်ပြီး နိုင်ငံခြားပြန် ပါမောက္ခဖြစ်လာဖို့ကို မူလတန်းဆရာဘဝကနေ စခဲ့ ရသူဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ မစ္စရိယ မပါပါစေနဲ့လို့ ပြောမယ့် အရေးချီလာတာကတော့ အလုပ်ထဲကနေပြီး စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသိဉာဏ် တိုးတက်မှုရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖြစ်နေတာက ဒီလိုပါ။

အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထားရမယ့်သဘောက အနှစ်သာရ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အသိဉာဏ်တိုးတက်ဖို့အရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြင်ကရာထူးတွေ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေအကြောင်းကိုသာ တွေးနေပါ လား။ မစ္စရိယက ပါကိုပါလာတော့မှာပါပဲ။ ငါကတော့ အလုပ်ကို ကုန်းကြီးလုပ်ရတယ်။ အခွင့်အရေးရတော့ သူကရတယ်။ ထော်ပြီ ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားတာ ခံနေရတာပဲ။ မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောတဲ့ အသံတွေကို ကျွန်မတို့ ခဏခဏ ကြားရခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ

ကံ့ယံတိုင်ရော ပြောမိသလားလို့ ကျွန်မ ပြန်ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိပါတယ်။ မမှတ်မိဘူးဆိုတော့ မပြောမိဘူး ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့သူဟာ သူ့ရဲ့လမ်းကို သူပိတ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆုလာဘ် ပေးချင်ပေး။ မပေးရင် မလုပ်ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ တကယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဆုလာဘ်ဆိုတာက အလုပ်ကပေးတဲ့ ကြေနပ်အားရခြင်း။ မိမိရဲ့အသိပညာနဲ့ အတွေးအခေါ် တိုးတက်ခြင်း။ မှန်ကန်တယ်။ ကြီးစားတယ်။ တာဝန်ကျေပွန်တယ်။ ပြောမိတ်တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကောင်းရခြင်းဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်များက ပိုမို အရေးကြီးပါတယ်။ အကျိုးပေးသန်တော့လည်း ပိုပြီး အတိုးပေးသန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရာရာ အကြောင်းကြောင်းဟာ ပြောင်းလဲနေတာကိုး။ အလုပ်ကို ကြီးစားလုပ်ကိုင်ခြင်းဟာ နှစ်ရှည်ပင် စိုက်ပျိုးတာနဲ့ တူပါတယ်။ မပွင့်ခင် မသီးခင်ဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့လေ။ သီးလာ ပွင့်လာတော့ အကျိုးကို ကောင်းစွာ ခံစားရပြီပေါ့။

တကယ်လို့ ဦးနှောက်ကို ဖောက်စားတာကို ခံရတာပဲ။ ငါပဲ ပင်ပန်းတာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေခဲ့ရင် ပထမဆုံး မိမိရဲ့ ဉာဏ်အား မတိုးတက်ဘဲနေမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယကတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ချီးမြှင့်ချင်တဲ့သူက သူ ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းလာခဲ့ရင် ကိုယ့်မှာ ပြစ်ရာဘာမှမရှိဘဲ နေတော့မှာပါပဲ။

မိမိရဲ့အလုပ်ကို မိမိလုပ်နေတာပဲ သူများက အသိအမှတ်ပြုတာ မပြုတာကို စိတ်ထဲမှာ မခံစားဘဲ ယောဒီသော မနသိကာရ ထားနိုင်

ခဲ့ရင် အလုပ်မပိုပါဘူး။ နို့မဟုတ်ဘဲ သူများတိုးတက်တာကိုကြည့်ပြီး ငါ့ကျတော့ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်ရင် မစ္စရိယရဲ့ဆိုးကျိုးဆက်အနေနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာနိုင်ပါတယ်။ စိတ်မကြည်လင်လေလေ အမှားတွေလုပ် အမှားတွေပြောနဲ့ သူတစ်ပါးအတွက်ရော မိမိအတွက်ပါ အကျိုးမဲ့လာနိုင်ပါတယ်။

တစ်ဘက်ကသာ လုပ်ပြခွင့်နည်းပါးသူ၊ ချီးမြှင့်ခြင်း မခံခဲ့ရသူများကို မစ္စရိယမထားကြပါနဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ကြပါလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ပိုင်ခွင့် အနည်းနဲ့အများ ရှိတဲ့သူ မိမိက သူတစ်ပါးကို တာဝန်ချထားပေးနိုင်တဲ့သူများကိုလည်း ဆရာတော်က ဆုံးမထားတာ ကျွန်မ မှတ်သားမိပါတယ်။

ဆရာတော်က အမိန့်ရှိပါတယ်။ မိမိဌာန မိမိတာဝန်ယူရတဲ့ နယ်ပယ် ကောင်းစားဖို့အထိ စိတ်ဓာတ်ကို ရင့်ရင့်သန်သန်ထားတဲ့ သူဟာ မိမိလုပ်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီအလုပ်ကို မိမိကပေးမှ ရမယ့်သူ လုပ်တဲ့အခါမှာ သိုကောင်းမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူကို လွှဲပြောင်းပေးပြီး တာဝန်ပေးသင့်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို အလုပ်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရင် သူ့အစွမ်းကြောင့် မိမိထက်ပိုပြီး နာမည်ကြီးသွားမှာ ကျွန်ုပ်တို့ သွားမှာ စိုးတဲ့ မစ္စရိယစိတ် မထားသင့်ပါဘူးတဲ့။

အခု ဒီစာကိုပတ်နေတဲ့သူတွေထဲမှာ လုပ်ကိုင်ခွင့် အစွမ်းပြခွင့် အပိတ်ခံရတဲ့သူတွေ အများကြီးပါမှာပါပဲ။ အတော်အခံရဆိုပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အဲဒီလို အခံရဆိုးတဲ့ ဝေဒနာကို ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘာလုပ်သင့်သလဲလို့မေးရင် ပထမအချက် ကျွန်မ အသက်ကြီးသွားတာကြောင့် ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ မိမိစိတ်ကို ထိန်းပြီး မခံချင်ကြတဲ့ မိမိရဲ့ ညီမ(အလုပ်ခွင်ကပါ)များနဲ့ တပည့် များကို ပျောင့်ဖျါပါတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး အင်မတန် ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုကို တတ်နိုင် သမျှ ပိုင်နိုင်အောင် လေ့လာဖတ်ရှုပါတယ်။ အဲဒီ ဖတ်ရှုထားတာကို ပြန်ပြီး စာအုပ်ထုတ်တာပေါ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဌာနမှာလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေကို အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ကျေနပ်မှုတွေရပြီး နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းနေတာပါပဲ။ သူများ တွေက ကိုယ့်ကိုကြည့်တော့လည်း ကိုယ့်မှာ ကျက်သရေတွေရှိလို့ပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကပြုံးနေနိုင်တာကိုး။ လူတွေဆိုတာ (အများစုက) ငိုနေရင် ချောဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ (ပျော်ရွှင်သော စိတ်အထောက်အပံ့) ချောပါလိမ့်မယ်။ ကွယ်ရာကျတော့လည်း တစ်မျိုး ပြောတတ်ကြသေးတာပါပဲ။ ပြုံးနေရင်သာ ဟဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါပဲကလား ဆိုပြီး သူတို့က ပြန်ပြုံးပေးမယ့် မုဒိတာပွားတဲ့သူက အရေအတွက် နည်းနေတတ်သေးတာပါ။

ဒါက ခံရတဲ့သူဘက်က ပြောတာပါ။ ခက်တာက ကိုယ်က လည်း ခံပြီးနေခဲ့ရတာများတော့ ရေးရတာ အဲဒီဘက်ကို ရောက်ရောက် သွားတတ်ပါတယ်။

လုပ်ရတဲ့သူဘက်ကလည်း ပြောကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ငါ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတာပဲ။ သူမှတတ်တာလား၊ ငါလည်းတတ်

တာပဲ။ ငါ့ရဲ့တပည့် ဘယ်သူကလည်း တတ်နေတာပဲ။ မာရေကျောရေ နဲ့ သူ့ကိုခိုင်းလို့ ကိုယ့်ကို ဘက်ပြန်လာနိုင်တယ်။ ဩဇာလည်း ကိုက်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ မစ္စရိယအကြောင်းခံသော အတွေးများနဲ့ ဆန္ဒကတိ လိုက်စားပြီး ကိုယ့်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကိုယ်သုံးချင်သလို သုံးလို့ရပါတယ်။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဘာမှ လာပြောဝံ့မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကွယ်ရာမှာတော့ ပြောကြမှာပေါ့။ ရှိပါစေ။ ရှေ့တင်မပြောရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး ဆန္ဒကတိလိုက်စားတဲ့သူတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာရော စာဖတ်သူတို့ရဲ့ ဘဝမှာရော အများကြီး တွေ့ဖူးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေဟာ အမြဲပဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ညှစ်ပြီးကာစ နွားနို့ဟာ ချက်ချင်း ချဉ်မသွားတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ချဉ်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ စကားဟာ ဓမ္မပဒမှာ ပါတာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ စကားအများ မရှိ နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ အကုသိုလ်ကို ကျူးလွန်တတ်တဲ့သူဟာ သူ့ဘာသာသူ ပထမတော့ စိတ်လုံနေမှာပါပဲ။ သူတစ်ပါးတွေကလည်း ဘာမှ မသိဘူးလို့ ထင်မှာပါပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီလို ဆန္ဒကတိ အစွဲဟာ မစ္စရိယမကျွတ်ရင် ထပ်ကာတလဲလဲ ကျူးလွန်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတတ်ပါတယ်။ သူလုပ်တာ မမှန်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် သူလုပ်တာကိုတော့ သူ့အတွင်းစိတ်က သိနေတတ်ပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီအချိန်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျလာတတ် ပါတယ်။ သူက နိုင်ထားတဲ့သူတွေကို စိတ်မချလက်မချဖြစ်ပြီး ပို၍ ပို၍ ဖိနှိပ်လာတာမျိုး ကြောတာမျိုးတွေ လုပ်လာတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လုံခြုံရေးကို သူယူထားသောအားဖြင့် သူ့ကို ကာကွယ်နိုင်မယ့်

သူကို သူက ကပ်ထားတတ်ပါတယ်။ ဓာတ်တူနာမ်တူ ဆေးဘက်ယူ ဆိုသလို ဖြစ်ရင်တော့ ခဏပန်းအနေနဲ့ ကောင်းစွာ လုံခြုံမှာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်အရာမှ မမြဲပါဘူးလေ။ အကုသိုလ်ဝန်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းနေရင်သာ ပိတာ၊ နှစ်ယောက်ဆိုရင် မျှထမ်းလို့ သက်သာတယ်လို့ အောက်မေ့လို့မရပါဘူး။ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ လည်း နှစ်ယောက်ရဲ့ မစ္စရီယနဲ့ ပိုပြီးဆိုးတတ်ပါတယ်။ မိမိလုပ်တဲ့ အမှုကို မိမိ သေသေချာချာပြန်လည်ဆန်းစစ်ခြင်း ပြုပြင်ခြင်းစတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပြီး ကောင်းကျိုးကိုယ်၌ တည်စေမင်းဆိုတဲ့ ပညာရှိ အဆုံးအမအတိုင်းနေရင်တော့ မစ္စရီယနဲ့ ဆိုးကျိုးကို မိမိက ပိုပြီး ခံရတတ်ပါတယ်။

တကယ်ဆိုတော့ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးပါ။ ဘဝတိုတို မှာ အရသာချိုချိုနဲ့ နေသွားရင် ကိုယ့်ရာဇဝင်ကို ကိုယ်ကောင်းစွာ ရေးပြီး ကိုယ့်ကမ္မည်းကို ကိုယ်ကောင်းစွာ ထိုးချင်ရင်တော့ အလုပ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်ပါ။ မိမိရဲ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မိမိရဲ့ကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ဆုံးမပြီး ကောင်းစွာလုပ်ပါ။ အလုပ်ကပေးတဲ့ အတွေ့အကြုံထဲက မွန်မြတ်တဲ့အကြောင်းအရာများကို စုစည်းပြီး မိမိရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကြာလာလေလေ အသိဉာဏ်အား ကောင်းလာလေလေ စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်ပြီး နေရတာ အေးချမ်းလာလေလေပါပဲ။

လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မိမိဘာသာ မိမိ ကြိုးစားရင်း ရယူရတာက ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။ သူများပေးတာဆိုရင် သူများရဲ့စိတ်ကြိုက်ကို လုပ်ပေးနေရဦးမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့သူ ချပေးနိုင်တဲ့သူများ အနေနဲ့လည်း စိတ်ကို မြင့်မြတ်သည်ထက် မြင့်မြတ်အောင်ထားပြီး ကိုယ်က စိမ်ပေးမှ အစွမ်းပြခွင့်ရမယ့်သူတွေကို ကိုယ်ကပဲ ညှာတာ ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ လူကောင်းသူကောင်းမွေးနိုင်တဲ့ ဦးစီးကောင်း ဖြစ်လာမှာပါပဲ။ လူကောင်းသူကောင်း မွေးနိုင်တဲ့သူရဲ့ ဌာနဟာ တိုးတက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်လည်း တိုးတက်တာပေါ့။ လူသူအများရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့အရည်အချင်းကို စုစည်းနိုင်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော အရည်အချင်းမှ မဟုတ်ပါပဲကလား။ အဲဒီလို နည်းနဲ့ မိမိလုပ်ငန်းခွင်ထက် မြင့်မားတဲ့နယ်ပယ်မှ မိမိဟာ ပိုပြီး ထင်ပေါ်နိုင်ပါတယ်။ စေတနာကောင်းထားရင် ကောင်းကျိုးဟာ ပိုပြီးရပါတယ်။

တစ်ခါကစိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျနေတဲ့ အသိတစ်ယောက် ကို ကျွန်မ ဖျောင့်ဖျူးပါတယ်။ သူနဲ့အတူတူလူက သူ့ထက်အဆင့် ၂ ဆင့်ကျော်ပြီး ဝုန်းကနဲ ရာထူးတက်သွားလို့ပါ။ အဲဒီတော့ သူ သိပ်စိတ်ဆိုးပါတယ်။ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ သူဟာ အလွန် စိတ်ထိခိုက်စွာနဲ့ ကျွန်မဆီကိုလာပြီး ရင်ဖွင့်တာပါ။ ကျွန်မကတော့ သူ့ထက်လည်း အသက်ကကြီးတယ်။ သူ့ထက်လည်း ငါးဖယ်တေ တေတာခံလို့ထားရလို့ အသားက မာနေပြီ။ ပြီးတော့ စာပေထွက်ပေါက်ကလေးကလည်း ရှိနေပြီဆိုတော့ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လူဆိုတာ သေမှ ဘယ်သူကနိုင်တာ ဘယ်သူက ရုံးတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် မစောပါနဲ့လို့။

သိပ်မကြာခင်က သူနဲ့တွေ့ပါတယ်။ ကိုင်း ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ခင်ဗျား ပျောင့်ဖျတုန်းက ယုံလို့နားထောင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အခုတော့လည်း ဟုတ်နေပါတယ်တဲ့။

ဒါတောင်မှ ဘယ်သူဟာ ဘယ်သူထက်စောပြီး သေသွားတယ်။ ဘယ်အဆင့်လောက်နဲ့ပဲ ရုပ်သွားတယ်လို့ ပြောသာနေကြတာပါ။ သူသယ်သွားတဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ပမာဏ ဘယ်ဟာက ကြီးတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အဲဒီတော့ လူတွေဟာ အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးအတွက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ ဝါသနာအတွက် စသည်ဖြင့် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အလုပ်ခွင်မှာ စိတ်အေးချမ်းသာရှိချင်ရင် အောင်မြင်ချင်ရင် မိမိကို အကြောင်းပြုပြီး အားလုံး တိုးတက်စေချင်ရင် လူကြီးကလည်း မစ္စရိယကို မပါအောင် သတိကြီးစွာထားပြီး ချီးမြှင့်သင့်တဲ့သူကို ချီးမြှင့်ပါ။ အလုပ်လုပ်ပြီး ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စပြုချင်တဲ့သူတွေကို အစွမ်းအစ ပြခွင့် စနစ်တကျပေးလိုက်ရင် ချီးမြှင့်ရာကျတာပါ။ ကိုယ့်ဆီက ပါသွားမှာကတော့ စေတနာကောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုရ ပိတ်ရ ချန်ထားရတာကမှ အလုပ်ရှုပ်ပါဦးမယ်။

အချီးမြှောက်မခံရတဲ့သူကလည်း အများက ချီးမြှောက်မှလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမြှောက်ပေါ့။ ရပါတယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူလိုက်ပါ။ နောင်အခါမှာ ကိုယ်က မပြိုင်ရဘဲ တစ်ဖက်လူက ကိုယ့်ကို အသာစီးပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ယုံပါ။

၈။ ရိုးသားခြင်း ကြီးစားခြင်းတို့ကို အရင်းတည်၍

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က စာအုပ်ဆိုင်သစ်ဖွင့်မယ့် ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေ တွေက သူတို့ဆီမှာ အလုပ်ဝင်မယ့်ကလေးတွေကို ကျွန်မဆီ ခေါ်လာပါတယ်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဘောမျိုး ထားရမလဲဆိုတာ နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါတဲ့။ ကျွန်မရဲ့သမီးကတော့ အမေ နည်းနည်းက ရှည်လိမ့်မယ်လို့ ဟောကိန်းထုတ်ပြီး လက်ဖက်ရည် ပျော်တော့တာပါ။

ကျွန်မက ကျွန်မအဖေရဲ့အကြောင်းက စပြီးပြောပါတယ်။ ရေနံချောင်းမြို့က ကျောက်စာရုံကြီးတွေရဲ့ အနောက်ဘက်မှာရှိလို့ ကျောက်စာရုံသူဿာန်လို့ ခေါ်တဲ့သူဿာန်မှာ ကျွန်မရဲ့အဖေကို ဝူသွင်း မြှုပ်နှံထားပါတယ်။ ဝူပေါ်မှာ ကျွန်မက စာတမ်းကလေး တစ်ခု ထိုးထားခဲ့ပါတယ်။ 'ရိုးသားခြင်း ကြီးစားခြင်းတို့ဖြင့် ဘဝကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သူ ဦးဘဌေး'ဆိုတဲ့ စာတမ်း ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မက မိတ်ဆွေရဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်မယ့်ကလေးတွေကို တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုအကြောင်းကို ပုံပြင်တစ်ခုလို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ မြန်အောင်မှာ မွေးဖွားပြီး အသက် ၅ နှစ် အရွယ်လောက်မှာ မိဘမဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ သူ့မိဘတွေထဲက ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ကုန်လောက်တဲ့အချိန်မှာ အဆွေအမျိုးတို့ရဲ့ စောင့်ရှောက်ခြင်းကိုလည်း ဆက်လက်မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိတာနဲ့ အသက် ၁၄ နှစ်လောက်မှာ အလုပ်ရှာဖို့ ရေနံချောင်းမြို့က အဆွေအမျိုးတို့ဆီကို ထွက်လာခဲ့ပါသတဲ့။ ပညာကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပညာနဲ့ မူလတန်းကျောင်းပညာလောက်ပဲ ရှိတာပေါ့လေ။

ရေနံချောင်းက ဆွေမျိုးတွေရဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ အဖေမှာ ပါတဲ့ ဦးထုပ်ကလေးကို ကြိုက်လွန်းလို့ဆိုပြီး အစ်ကိုတစ်ယောက်က ကောက်ယူထားလိုက်ပါသတဲ့။ ဖြစ်ရပ်များနှယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

နောက်တော့ ရေနံချောင်းက နာမည်ကျော် ကျောက်စာရုံကြီးထဲ တည်ဆောက်ဆဲဆိုတော့ အဲဒီမှာ ပန်းရံနောက်လိုက်အလုပ်ကို ရပါသတဲ့။ ပန်းရံနောက်လိုက်က အဖေတစ်ယောက်ထဲတော့ ကမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေကတော့ ကျောက်စာရုံကြီးရဲ့ ဒဏ္ဍာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးတို့ကို သေသေချာချာ အကဲခပ်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးက မနက်ဆိုရင် ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်နဲ့ လှူဖွယ်တွေပါ ယူလာပြီး ကျောက်စာရေးထိုးတာဆို တစ်နေ့ကုန်စောင့်ပြီး ကြည့်ညိုတာပါပဲ တဲ့။ ကျောက်စာရုံမှာ စာတွေကို စီစစ်ဖို့ထင်ပါရဲ့။ ကြွရောက်နေတတ်တဲ့ ဆရာ

ကိုလည်း ဆွမ်းကပ်ပါသတဲ့။ ကျောက်စာက ဝိနယပိဋကတ်ပါဠိမှ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောက်စာတစ်ချပ် ရေးထိုးပြီးတိုင်း ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါမှာမဆို ဆရာတော်ကိုပင့်ပြီး ရေစက်ချပါသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေခြင်းအကြောင်းတရားဟာ အချိန်မရွေး ရောက်လာတတ်တဲ့အတွက် ကုသိုလ်အဖို့ကို ရေစက်ချ အမျှပေးပြီး ဖြစ်သွားချင်လို့ပါပဲတဲ့။ အဲဒီလို ကုသိုလ်ရေးအတွက် ကြီးစားကြတဲ့ တွင်းရိုးတွင်းစား သူဌေးကြီးတွေကို ပန်းရံနောက်လိုက်ကလေး မောင်ဘဌေးက အလွန်အားကျပါသတဲ့။ အဲဒီတော့ သူဟာ (အသက်ကလည်း ကလေးတစ်ပိုင်းဆိုတော့) သူဆော့ပိုင်ခွင့်ရှိတာက သဲနဲ့အုတ်သာ ရှိလေတော့ အုတ်ချပ်ကလေးတွေကို ဝိုင်းပြီး စီလိုက်ပါသတဲ့။ ပြီးမှ အဲဒီအထဲကို သံတွေပုံလိုက်ပြီး စေတီပုံကလေး ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ထိပ်ပိုင်းကျတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းပွင့်ကလေးကို ထိုးပြီးစိုက်လိုက် ပါသတဲ့။ ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းက အဝါကလေးဆိုတော့ ထီးတင်ထားသလို အာရုံယူတာပေါ့လေ။

အဲဒီလို သဲပုံစေတီကလေးတည်ပြီးတော့ မောင်ဘဌေးကလေးက ရိုရိုသေသေ ရှိခိုးပါသတဲ့။ ပြီးတော့ သူကြီးလာရင် ကျောက်စာရုံ ဒကာ ဒကာမကြီးများလို လှူနိုင်တန်းနိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးတို့ရဲ့ ဘဝကို ရပါရစေလို့ ဆုတောင်းပါသတဲ့။

သာသနာရေးအတွက် အလှူအတန်းလုပ်နိုင်ဖို့ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့ မောင်ဘဌေးကလေးဟာ ပန်းရံနောက်လိုက်လုပ်နေလို့ ဘဝရဲ့ တိုး

တက်မှုကို ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကားပြင်တဲ့ပညာကို သင်ချင်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကားပြင် အလုပ်ရုံတစ်ရုံမှာ အပ်ပါတယ်တဲ့။ ဆရာကြီးက ဦးအိစ္စပ်ပါတဲ့။ သူကလက်ခံလိုက်လို့ ပညာကို သင်ယူလိုက်တာ ၁၆ နှစ် အရွယ်လောက်ကျတော့ ဆရာကအားကိုးရတဲ့ တပည့်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဆရာက အားကိုးပြီဆိုတာ ယုံကြည်တာကို ပြောတာပါ။ အလုပ်ရုံမှာသုံးတဲ့ လက်နက်ကိရိယာ များကို ညနေတိုင်း ဓာတ်ဆီနဲ့ဆေးပြီး စစ်ဆေးကာ သိမ်းဆည်းရတဲ့ အလုပ်ကို အဖေက လုပ်ရပါသတဲ့။ အလုပ်သင်တပည့်ဘဝက တက်လာခဲ့တာဆိုတော့ ထမင်းဟင်းပါ ကူညီညာပြီး ချက်ရသေး တာပါ။ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကတော်တို့ဟာ သဘောကောင်းကြပါ တယ်တဲ့။

အဖေက အသက်ကြီးတဲ့အခါ သူတည်ထောင်တဲ့သူ့အလုပ်ရုံမှာ ဘုရားစင်ကို အမြင့်မှာ တင်ထားပါတယ်။ အဲဒီနောက် အနိမ့်ဘက်မှာ (ခေါင်းရင်းဘက်တော့ ခေါင်းရင်းဘက်မှာပါပဲ) သူ့ဆရာကြီး ဦးအိစ္စပ် ရဲ့ ပုံကို ချိတ်ပြီး ပန်းအိုးကလေးတစ်အိုးနဲ့ ကိုးကွယ်ထားပါတယ်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေက ဟာ ဦးဘဌေးနယ်၊ ကုလားကြီးပုံကို ပန်းအိုးနဲ့ ဘာနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ ကိုးကွယ်ထားတာလဲလို့ မေးပါတယ်။ အဖေက ခင်ဗျားတို့အမြင်ကတော့ ကုလားကြီးပေါ့။ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ကျွန်တော် စားသောက်နေရတဲ့ ထမင်း၊ ကျွန်တော့် သားသမီး သားမယားတွေ စားနေတဲ့ ထမင်းကို ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ သူပေးတဲ့ပညာနဲ့ အစစအရာရာမှာ အောက်တန်းမကျအောင် ကျွန်တော် စားသောက်နေရတယ်လေလို့ ဖြေပါတယ်။

အဲဒီလို ဆရာကြီးရဲ့ပုံကို ကိုးကွယ်ထားတဲ့အချိန်မှာ ဆရာ ကြီးက သက်ရှိထင်ရှားပါ။ အဖေက ဆရာကြီးကို ရှာပြီး ပစ္စည်း ဝတ္ထုတွေ ငွေတွေနဲ့ ကန်တော့ပါတယ်။ အိမ်မှာလာနေဖို့လဲ ဖိတ်ပါ တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာကြီးရောက်လာပါတယ်။ သူ့ဇနီးကတော့ နောက်ဇနီးပါ။ အဖေ ထမင်းကုချက်ပေးခဲ့ရတဲ့ ပထမဇနီးက ဆုံးပါး ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့က အမေနဲ့ အဖေတို့ရဲ့ ဆိုဆုံးမစကားကြောင့် ဆရာကြီးလာကတည်းက ချစ်ခင်ရိုသေစွာနဲ့ ဘာကြီး ဘာကြီး နေကောင်းပါရဲ့လားလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဘာကြီး အလုပ်ရုံထဲကို ဝင်ပါဦး၊ ပြစရာရှိလို့ပါ လို့ပြောပြီး တွဲ ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုတင်မသိရဘဲ သူ့ကို ပန်းအိုးထိုးပြီး ကိုးကွယ်ထားတာလည်း မြင်လိုက်ရော ကြည့်နူးလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့။ အသက်ကလည်း ကြီးနေလေတော့ အဘက်ဘက်ကလည်း အင်အားနည်းနေလို့ ထင်ပါရဲ့။ ငိုလိုက်တာ လေ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကို ကျလိုပါပဲ။

ကျွန်မတို့က သူ့ကို ငေးကြည့်နေကြတာပေါ့။ စားစရာတွေ ကိုလည်း အသင့်ပြင်ပြီး ရိုရိုသေသေ ဝိုင်းထိုင်ပြီး အငိုတိတ်တဲ့အထိ စောင့်နေပါတယ်။ ဆရာကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်တဲ့အခါမှာ စကားတစ်ခု ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက စာရေးတဲ့သူဖြစ်မယ့်သူဖြစ်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဆရာကြီးစကားကို အမိအရ မှတ်မိနေပါတယ်။ ဆရာကြီးက 'ဘဌေး မင်းနဲ့အတူပညာသင်တဲ့သူတွေထဲမှာ ပညာအရ မင်းထက်

တော်တဲ့သူတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက အချမ်းသာဆုံးပါပဲ။ အရင်ကတော့ ငါ့နားမလည်ဘူး။ အခုတော့ ငါ့နားလည်ပါပြီ။ မင်းဟာ ဆရာသမားရဲ့ကျေးဇူးကို အထူးသိတတ်တဲ့ သူကိုး။ အဲဒါကြောင့် မင်းက အများထက်ပိုပြီး ချမ်းသာတာနေမှာ ပေါ့'တဲ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းစေချင် တာကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကို ဘာမှဆက်မပြောပါဘူး။ အစား အသောက်တွေ ဘာတွေ ကျွေးမွေးပြီး ငွေတွေဘာတွေလည်း ကန်တော့ လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့တော့ အဖေပြောစကားကြောင့် ငါတို့ထမင်းရှင်ကြီးပဲဆိုပြီး ပြားပြားဝပ်မျှ ကန်တော့မိတာကို သတိရ နေမိပါတယ်။

စကားက ကျွန်မတို့နဲ့အဖေကျေးဇူးရှင်ကြီးတို့ တွေ့ကြရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောချင်စောနဲ့ ရောက်သွားတာကိုး။ တကယ်တော့ အဖေက ဆရာကြီး ရန်ကုန်ကို အပြောင်းမှာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူဟာ ရေနံချောင်းက ဘီအိုစီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး နေရစ်ပါရစေ လို့ ခွင့်တောင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ တဲ့။

အဖေဟာ စစ်ကြီးစဖြစ်တဲ့အထိ ဘီအိုစီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါ တယ်။ စစ်ပြေးကတည်းက ဘီအိုစီက ထွက်ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မက အဖေနဲ့ စကားပြောဖြစ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေက တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကို မဝင်ဘူးလားလို့ မေးတော့ မဝင်ဘူးတဲ့။ နိုင်ငံရေးနဲ့ အဖေနဲ့ မကိုက်ပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဖေရဲ့ အနေအထိုင် အလုပ် အကိုင်တွေအကြောင်းကို ကြားရတာ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ အဖေက သူဟာ မျက်နှာဖြူတွေရဲ့လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း

မျက်နှာဖြူတွေရဲ့စနစ်ကို လေ့လာပါတယ်။ အလုပ်ရုံကြီးရဲ့ အလယ် ပိုင်းမှာ ခြေတံရှည်အထပ်ကြီး တစ်ခုကို ဆောက်ထားပါသတဲ့။ အဲဒီအထပ်ကိုလည်း သံဇကာနဲ့ ကာထားပါသေးသတဲ့။ အဲဒီအထပ်ပေါ် မှာမှ မျက်နှာဖြူတွေက သူ့စားပွဲနဲ့သူ အလုပ်လုပ်နေကြပါသတဲ့။ အောက်ဘက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေကို စည်းကြပ်ချင်ရင်လည်း အပေါ်က စီးကြပ်နိုင်ပါသတဲ့။ သူတို့ကို ရန်မူချင်တဲ့သူကိုလည်း အပေါ်ဘက်တက်ပြေးပြီး ရှောင်နိုင်ပါသတဲ့။ လွန်ရင်တော့ အပေါ်က နေပြီး ပစ်တာခတ်တာပါ လုပ်နိုင်တာပေါ့။

အဖေက မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ ပုံမှန်ပဲ ဆက်ဆံပါသတဲ့။ သူဟာ ထမင်းစားတဲ့အချိန် ပြီးတဲ့အခါမှာ အလုပ်ကို ပုံမှန်လုပ်ပါသတဲ့။ မျက်နှာဖြူတွေကွယ်ရာမှာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေပြီး ရှေ့မှာကျတော့ သခင် သခင်လို့ခေါ်ပြီး ပျာယာခတ်နေတဲ့ သူတွေကိုလည်း အဖေက သိပ်အမြင်ကပ်တာပါပဲ တဲ့။ သူကတော့ အလုပ်လုပ်နေရင်း ဆာလာတဲ့အခါ ကော်ဖီကို ရေသောက်သလို မော့ချပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်လေ့ရှိပါတယ် တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အနားကို ရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူကိုလည်း အဖေက ပျာပျာသလဲ မလုပ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ သခင်အခေါ်ခံပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့ အဖေတို့ အလုပ်ကိုကြီးကြပ်ရတဲ့ မျက်နှာဖြူက မကျေနပ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ အဖေရဲ့အလုပ်ကို အပြစ်မရှိဘဲ အပြစ်ရှိလေ သယံဇာင် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး ဆူပူတာပါပဲတဲ့။

အဖေက သူကိုင်ထားတဲ့ မော်တော်ကား စက်နှိုးတဲ့ ဂေါ်ထံ ကြီးကို ကိုင်ပြီး မျက်နှာဖြူရဲ့နောက်ကို လိုက်တာ မျက်နှာဖြူကလည်း

တစ်ချို့ထဲကို အပေါ်က (Platform) ပေါ်ကို တက်ပြေးတော့တာ ပါပဲတဲ့။

အဲဒီမျက်နှာဖြူက ညစ်ထားလို့ အဖေဟာ ၄၅ ကျပ်စားဘဝနဲ့ ရာထူးမတက်ဘဲ နေနေရတာ အကြာကြီးပါပဲတဲ့။ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာမှ အဖေရဲ့လုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး ဘာလို့ ရာထူး မတက်တာပါလိမ့်လို့မေးရင်း သူ့ဘာသာသူအပေါ်ထပ်မှာ အဖေရဲ့ ဆားဖစ်စာအုပ်ကိုယူကြည့်တော့ အရင်လူက မင်နီတားခဲ့လို့ ရာထူး မတက်တာဆိုပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်လူက ရာထူးတစ်ဆင့်ကျော်ပြီး တက်ပေးလိုက်ပါသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကို မွေးခဲ့တာပါပဲ။ မျက်နှာဖြူကို ခံရိုက်မယ်လုပ်ဖူးတဲ့ အဖေဟာ ကျွန်မကို ကျွန်ဖြစ်ရတဲ့ ဘဝရဲ့ အခွင့်အရေးမဲ့ပုံတွေကို ပြောပြပါသေးတယ်။

ရေနံချောင်းမှာသုံးနေတဲ့ ဘီအိုစီကစက်တွေ ရေနံစုပ်ပြီးပို့တဲ့ စနစ်တွေဟာ အစကတည်းက မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ ပါလာတာ မဟုတ် ပါဘူးတဲ့။ ဒီရောက်မှ အလုပ်အတွေ့အကြုံ သိပ်ရှိနေတဲ့ မြန်မာ တွင်းတူးဆရာကြီးများက ပုံကြမ်းဆွဲပေးတာပါတဲ့။ မဖြစ်စလောက် ငွေကလေးကို ဆုချပြီး အဲဒီပုံစံနဲ့ ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်တွေကိုတော့ မျက်နှာဖြူတွေက သူတို့အမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ခဲ့တာပေါ့တဲ့။ အဖေက ကျွန်မကို မြင်သာအောင် သေသေချာချာ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မက ကျွန်မဆီမှာလာပြီး နားထောင်နေကြတဲ့သူကလေးတွေကို ပြောပါတယ်။ ရိုးသားခြင်းဟာ ရိုးအခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးအတဲ့သူ

ဆိုရင် အဖေဟာ ဒီလို ဘီအိုစီရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအကြောင်း ဘီအိုစီရဲ့ ခေါင်းပုံဖြတ်နည်းအကြောင်းတွေကို ဘယ်မှာ လေ့လာထားမလဲ။ ရိုးသားခြင်းဆိုတာကလည်း ခေါင်းငုံ့ပြီး လုပ်သမျှခံမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ကို မဆောင်ပါဘူး။ သူ့သိက္ခာထိပါးလာရင် ခံရမယ့် မြန်မာ့သွေး ကိုတော့ ပြခဲ့သားပဲ။ ကျွန်မ အဖေအတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူပါတယ်။

စစ်ကြီးအပြီးမှာ အလုပ်သမား အတော်များများဟာ အလုပ် ပြန်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေကတော့ တစ်ဆင့်တက်လိုက်ပါတယ်။ သူ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရုံကို တည်ထောင်လိုက်တာပါပဲ။ ကလေးတွေကို ပြောတုန်းကတော့ ဂျပန်ခေတ်မှာတောင် သူစုဆောင်းထားတဲ့ စာအုပ် စာတန်းများကိုဖတ်ပြီး ဆပ်ပြာချက်တဲ့အလုပ်၊ နောက်ဆုံး ဘီနပ် ရောင်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကာ အလုပ်ကြိုးစားသော အဖေအကြောင်း တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့လည်း တက်သုတ်ရိုက်လိုက်ရ မှာပေါ့လေ။

သူကိုယ်ပိုင် အလုပ်ရုံကို တည်ထောင်အပြီးမှာ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပါတယ်။ အလုပ်အားတဲ့အချိန်မှာလည်း စာဖတ်ပြီး သူ့အတွေးထဲမှာ သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေ စီစဉ်နေတာပါပဲ။ အဲသလို ပြောနိုင်တာက ဒီလိုအကြောင်းကြောင့်ပါ။ ကျွန်မက အထက်တန်းပြ ဆရာမဖြစ်နေတဲ့အချိန်အထိ အမေနဲ့အဖေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ချွဲတတ် ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဦးပုညရဲ့ မေတ္တာစာကို အသံနေအသံထားနဲ့ ဖတ်ပြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အူတက်မတတ် ရယ်လို့ပေါ့။ အမေကလည်း လိုက်ရယ်ပါတယ်။ အဖေကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ အဖေ အဖေကလည်း ဘာလို့လိုက်မရယ်တာလဲလို့ဆိုတော့ အဖေက

အဖေဖြင့် ရယ်စရာကို ကြားတောင်မှ မကြားပါဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ အဖေရဲ့ဆိုတော့ အဖေခေါင်းထဲမှာ အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်လေတဲ့။

အဖေဟာ အလုပ်တွေလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံချည်း ပြောနေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပန်းပင် သစ်ပင် စိုက်တာကအစ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ပါတယ်။ စပျစ်တောင်မှ အကြီးအကျယ် စိုက်ခဲ့သေးတာပါ။ အသီးတွေကို ရောင်းမစားဘဲ ဝေငှခဲ့တာကြောင့်သာ စီးပွားဖြစ်လို့ ပြောလို့မရတာပါ။ ယိုးဒယားဆီးသီးတောင်မှ အစောဆုံး စိုက်ပျိုးတဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

အဖေဟာ သူ့အလုပ်ရုံအတွက် နိုင်ငံခြားက စက်တွေကို တိုက်ရိုက် လိုင်စင်လျှောက်ပြီး မှာယူခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မဖတ်တတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကို မိတ်ဆွေများရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဖတ်ပါတယ်။ ကက်တလောက်မှာပါတဲ့ စက်အစိတ်အပိုင်းတွေကိုတော့ သူက မကြွင်းနစ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကြည့်ရုံနဲ့ နားလည်ပါတယ်။ အဲသလိုနဲ့ အဖေစက်ရုံထဲမှာ စက်တွေအမျိုးမျိုး ရောက်လာတာပါ။ ငွေတွေပေါလို့ မထင်ပါနဲ့။ စက်ရွေးကားနီးအထိ စုရတာပါပဲ။

အဖေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောစရာက ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ စက်မှုလုပ်ငန်း လုပ်တဲ့အခါမှာ သူ့ဟာသူ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘီအိုစီက နည်းစနစ်တွေကို အသုံးပြုတော့တာပါပဲ။ စက်တွေထားတဲ့ နေရာကို အခွင့်မရှိမဝင်ရတဲ့ နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်နေတုန်းမှာ စကားသွားပြောခွင့် မရပါဘူး။ ဆေးလိပ် မသောက်ရပါဘူး။ အလုပ်ပြီးရင် ကိရိယာတွေကို အကုန်ဆေးကြောပြီး အစီအစဉ်တကျ သိမ်းဆည်းရပါတယ်။ စက်တွေကို သန့်ရှင်းပြီး

နောက်တစ်နေ့မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အထိ အသင့်ပြင်ဆင်ထားရပါတယ်။ အလုပ်ရုံထဲကိုရော ခြံဝင်းထဲမှာပါ ရှင်းနေသန့်နေအောင် လှည်းကျင်းပြီး ရေဖြန်းထားရပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ပြောချင်တာကတော့ အလုပ်ကို ရက်ချိန်းမှန်မှန် လုပ်ပေးတာပါပဲ။ အလုပ်ကို ပြကွဒိန်ပေါ်မှာ မှတ်ထားတဲ့ အစဉ်အတိုင်းပဲ လုပ်ပေးပါတယ်။ ရက်ချိန်းက ခွာချင်လို့ ခွာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရက်နဲ့သူပါပဲ။ ပစ္စည်းကို ကားပေါ်က မချပါနဲ့ဦး။ ရက်ချိန်းညှိပါရစေဦးလို့ အဖေက တစ်ခါမှာပြောတော့ အလုပ်လာအပ်တဲ့သူက 'ဆရာကြီးရယ် ထုံးစံအတိုင်း ရက်ကြာချင် ကြာပါစေ။ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်ကို နှစ်လုံးထားပါတယ်။ တစ်လုံးကို စသုံးနေပါပြီ။ ဒီတစ်လုံးကို ကောင်းအောင်သာလုပ်ပေးပါ။ မလောပါဘူး။ ဆရာကြီးဆီက လုပ်ပေးရင် ကြာကြာ အသုံးခံလို့ပါဗျာ' တဲ့။ ကျွန်မရဲ့ နားနဲ့ ကြားရတာ၊ အဖေ သမီး ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူလိုက်တာ။

ကြားထိုးပြီးလုပ်ပေးခိုင်းတဲ့သူတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဖေကတော့ သူ့စည်းကမ်းကို အဖျက်မခံပါဘူး။ သူ့တပည့်တွေကို သူ့တပည့်တွေကို သူသင်ပေးနေတာက အလုပ်လုပ်တဲ့ အတတ်ပညာသာ မကပါဘူးတဲ့။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စည်းကမ်းကိုပါ သင်ပေးနေတာပါတဲ့။ သူကစပြီး စည်းကမ်းကို ဖောက်လိုက်ရင် သူ့တပည့်တွေကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး သင်ရမလဲတဲ့။

အဖေဟာ သူငယ်ငယ်က သူကိုယ်တိုင် တည်တဲ့ သံပုံစေတီမှာ ဆုတောင်းခဲ့တာကိုပြည့်အောင် သူ့ဘာသာသူ ဖြည့်ရတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာအမွေမှ မရဘဲ၊ အလွန်ကို ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစားနဲ့ သူ့ရှာဖွေထားခဲ့တာတွေကို သူပြန်လူခဲ့တာ။ ကျွန်မ တို့ကို လူပေးဖို့မှာခဲ့တာ အများကြီးပါပဲ။ သူ့တစ်သက်မှာ အကျိုး ဆိုလို့ ငါးထည်ကုန်မှ ငါးထည် ချုပ်ဝတ်သွားတာပါ။

မိသားစုအပေါ်မှာ သစ္စာကြီးစွာနဲ့ သူကိုယ်တိုင်က ရှေ့ဆောင် လမ်းပြလုပ်ပြီး စကားနဲ့သာမက အပြုအမူနဲ့ပါ သင်သွားခဲ့တာ ဖြစ် ပါတယ်။

အဖေဟာ ပထမဆုံး ဆုတောင်းပါတယ်။ ဆုကို ပြည့်ဝအောင် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် သူ့ဘဝကို မြှင့်ယူပါတယ်။ ရိုးသားခြင်းလို့ ဆိုတဲ့နေရာမှာ ရိုးအတာမဟုတ်ဘဲ အလွန်ကို နေ့စဉ်စွာ သုံးသပ် လေ့လာခဲ့တာပါ။ သူ့ပညာကို သူဖြည့်ဆည်းခဲ့တာပါ။ ကြီးစားတာ ကတော့ တစ်သက်လုံး ကြီးစားသွားတာပါပဲ။ ကြားဖို့ဝါဖို့မပါဘဲ အလုပ်ကို ဝါသနာကြီးကြီး ခွဲကြီးကြီးနဲ့ ကြီးစားရင်းတပည့်တွေကို အလုပ်နဲ့တကွ လောကမှာ အရိုးသားဆုံး အပြောင့်မှန်ဆုံး နေနည်း ထိုင်နည်းတွေ သင်ပေးသွားခဲ့တာပါပဲ။

အဖေက အမေ့ကိုပြောခဲ့တဲ့စကား ရှိပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် သော့တွေ လိုက်စစ်နေတော့ အမေက ပင်ပန်းလှတယ်။ ကျုပ်တို့ လုပ်မှာပေါ့ဆိုတော့ ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေကာမှ လျှော့ရသတဲ့ လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ပခင်မျိုးရဲ့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ ရိုးသားခြင်း၊ ကြီးစားခြင်း တို့ဖြင့် ဘဝကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သူလို့ ကမ္ဘာ့ထိုးတာ ကျွန်မ လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာပါပဲ။

ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ အကျင့်သီလ မရှိခဲ့ရင် အဖေကြီးစားခြင်း ဟာ အောင်မြင်ခြင်းကို ဆောင်ကြဉ်းချင်မှပဲ ဆောင်ကြဉ်းပါမယ်။ အောင်မြင်ခဲ့ရင်တောင်မှ ရရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ ကြာကြာမခံဘဲ လျော့ကျသွားနိုင်ပါသေးတယ်။ ရိုးသားခြင်းဆိုတဲ့ သီလကြောင့် သမာဓိလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ တည်ကြည်ငြိမ်သက်တဲ့ စိတ် အနေအထားနဲ့ ကြီးစားခဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကြီးစားသမျှ အရာထင် ပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ ပကာသနအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ သူငယ်ငယ်ကတည်းက ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း လှူသွားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မကတော့ မိတ်ဆွေရဲ့ဆိုင်မှာ တာဝန်ယူကြမယ့်ကလေး တွေကို အဖေအကြောင်း ပြောပြရင်း မှာလိုက်ပါတယ်။ အလုပ် တစ်ခုတည်း ရိုးရိုးအအနဲ့ လုပ်သွားရမယ်လို့ မဆိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် အလုပ်ပြောင်းရင် အဖေလို ခေတ်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှင့်တင်တဲ့အနေနဲ့ အလုပ်တစ်ခုကနေပြီး ဒါထက် သာတဲ့ အလုပ်ကို ပြောင်းရမှာပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ လေ့လာတဲ့ အား လည်း ကောင်းရပါမယ်။ ဝိရိယာလည်း ရှိရပါမယ်။ ခွဲလည်းရှိရပါမယ်။

သစ္စာလည်းရှိရပါမယ်။ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာတစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ သစ္စာရှိတာကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ဝေဖန်ပြီး မှန်ကန်တယ်လို့ သေသေချာချာ ယုံကြည်နိုင်တဲ့

သစ္စာ (အမှန်တရား)ကို မဆုတ်မနစ် စောင့်သိရမှာပါ။ အဲဒါမှ ဘုရားဟောတော်မူခဲ့တဲ့ သုစုစ သုဟူစနဲ့ ညီမှာပါလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ အခုပြောတာလည်း အလုပ်အကြောင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားလို့ ကောင်းနိုင်တဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်လို့ ရေးသားတင်ပြ လိုက်ရပါတယ်။

၉။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိဖို့လိုပါတယ်

ကျွန်မဟာ လုပ်သက် ၃၃ နှစ် ကျော်ကျော် အလုပ်ခွင်မှာ နေခဲ့ပြီးတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ကာစ ၁၀ စုနှစ်၊ အလုပ် ပြောင်းပြီးစ ၁၀ စုနှစ်နဲ့ ပင်စင်ယူကာနီး ၁၀ စုနှစ်တို့မှာ မိမိ ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်တဲ့အခါမှာရော သူတစ်ပါးကို ကြည့်တဲ့အခါ မှာပါ အမြင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ကာစမှာ အချိန်တိုင်းလို တစ်ကြွဲပြီး ဖြတ်လတ် နေတာကြောင့်ရော မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြီးကြီးမားမားထားတတ် တာကြောင့်ပါ။ တချို့သော စိတ်ထားမမှန်သူများက ကဲ့ရဲ့စကား ဆိုတာ ခံရတဲ့အထိ လူငယ်တိုင်းလိုလို ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ တွေးတာကတော့ တက်ကြွထက်မြက်နေတဲ့ လူငယ်များဘက်က မှန်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ လမ်းလျှောက်တတ်ကာစ ကလေးကိုကြည့်ရင် ခြေလှမ်းတွေ ဆတ် တောက် ဆတ်တောက်ဖြစ်ပြီး ပုံမှန်သလိုဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတတ်

ပါတယ်။ အဲသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာကို အတွေ့အကြုံများတဲ့ လူကြီးတွေဘက်က မြင်နိုင်ပါတယ်။ အဲသလိုဆိုရင် ကဲ့ရဲ့စရာ မလိုပါဘူး။ သရော်စရာ မလိုပါဘူး။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနဲ့ ထိန်းပေးတတ်ဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ခွင့်မှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အခက်အခဲကို လူကြီးများက သိပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မမှာတော့ ပထမ ၁၀ စုနှစ်ဟာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနဲ့ ကုန်သွားရတာပါပဲ။ ၆၃ က အလုပ်ဝင်ပြီး ၆၅ ခုမှာ နိုင်ငံခြားပညာသင်သွားရပါတယ်။ ၇၀ မှာ ပြန်ရောက်တော့ အခြေခံက အဆင့်မြင့်ကို ပြောင်းခဲ့ရပြီး လုပ်သက်အနေနဲ့ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကုန်မယ့် ၇၃ ခုနှစ်အထိ အကောင်းရော အဆိုးပါ ဒွန်တွဲပြီး တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

၆၃ က ၆၅ ခုအထိ တွေ့ကြုံရခဲ့တာတွေထဲမှာလည်း အကောင်းရော အဆိုးပါ ပါခဲ့တာပါပဲ။ လုပ်အားကို ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့သူများ၊ အလုပ်ကြီးစားတာကို ကဲ့ရဲ့ကြတဲ့သူများ၊ အကွဲနှစ်ခုကြားမှာ ကြပ်ညပ်နေရတဲ့ အဖြစ်များဟာ ခံရတုန်းကတော့ သိပ်မသက်သာပေမယ့် အခုလို ပြန်တွေးမိတဲ့အခါမှာတော့ ကျေးဇူးတင်စရာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မိမိကိုခိုင်းပြီး အခွင့်အရေးကို ယူသွားတာကတော့ သိပ်မကောင်းလှပေမယ့် အဲသလိုလူကြီးက မိမိကို ပေးမှန်းမသိ ပေးထားခဲ့တာ တွေ့ရှိပါတယ်။ သူက ပေးတာလို့ တိုက်ရိုက်မဆိုနိုင်ပေမယ့် ကျွန်မက ရလိုက်တာ ရှိပါတယ်။

ပထမရတဲ့အရာကတော့ သူခိုင်းတဲ့အတွက် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ သူခိုင်းတဲ့သူက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့

လူနှစ်ယောက် ညှိယူရတဲ့ အတွေ့အကြုံတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒုတိယရလိုက်တာကတော့ အဲသလို ခေါင်းပုံဖြတ်တာ မနစ်သက်စရာကောင်းလှပါကလား။ လူသိတဲ့အခါမှာလည်း အဖြတ်ခံရသူကို ညံ့တယ်လို့သာ ပြောကြပေမယ့် ဖြတ်တဲ့သူကိုတော့ ယုတ်တယ်လို့တောင် ပြောကြတာပါကလား ဆိုတဲ့ အသိကို သေသေချာချာ သိပြီး ငါဘယ်တော့မှ ယုတ်ညံ့တဲ့သူ မဖြစ်စေရဘူး။ ငါ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းပုံဖြတ်ဘူးလို့ တစ်ခါတည်း ကောက်ချက်ချနိုင်အောင် ရင့်ကျက်သွားတဲ့စိတ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်ခွင့်ရလိုက်တာဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ အခွင့်အလမ်းဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်ကြီးစားတာကို ကဲ့ရဲ့တာ သရော်တာကတော့ သေအထိ တွေ့ရမှာဖြစ်လို့ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလုပ်မလုပ်တဲ့သူနဲ့ ယှဉ်ရင် အဘက်ဘက်မှာ တစ်စတစ်စ ကွာဟလာတာကို တွေ့နေရသားပဲ။ အဲဒီကိစ္စကတော့ စိတ်ကို တည်တည်ကြည်ကြည်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အခြေခံပညာမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း အချို့သော ဆရာ ဆရာမတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ကြတာ မိမိရဲ့ ကျောင်းသားများအပေါ်မှာတောင်မှ စိတ်ထားမှန်မှန်မထားတတ်ကြတာကို တွေ့လာရတော့ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်။ အားလုံးတော့ အဲသလို မဟုတ်ပေမယ့် မကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ရှိရင်တောင်မှ အဲဒီနေရာမှာ မကောင်းတာနဲ့ ကြုံရတတ်သေးတာဆိုတော့ မနေတတ်တဲ့သူဟာ နေစရာတောင်မှ မရှိတတ်ပါဘူး။

ဒါတောင် ကျွန်မတို့ခေတ်ကနော်။ အပြိုင်အဆိုင် အလွန်နည်းပါးတဲ့ ခေတ်ကပါ။

ကျွန်မက အလွန်စိတ်ဆင်းရဲတာနဲ့ ကိုယ်တာဝန်ယူရတဲ့ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ကို သွားသွားပြီး စာဖတ်ပါတယ်။ အဲသလို နေလာတာ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မနဲ့ စာဖတ်တာ ဝါသနာ တူတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က အမှတ်မထင်လိုလိုနဲ့ စာကြည့်တိုက် ထဲကိုလာပြီး ကျွန်မနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရတာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ အဲဒီနောင်ကြီး (ကျွန်မထက် ၁၂ နှစ် ကြီးပါတယ်) ဆရာက ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဆရာများနားနေခန်း (Common Room) ကို ရှောင်တယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ နားနေ ခန်းမျိုးဆိုတာ (Gossip Area) အတင်းရပ်ဝန်းဒေသဖြစ်တာ မဆန်း ပါဘူးတဲ့။ သူကိုယ်တိုင် အဲဒီ အတင်းရပ်ဝန်းဒေသ ဆိုတဲ့စကားကို အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာပါပဲ။ ဆိုလိုတာက နိုင်ငံရပ်ခြား ဒေသမှာလည်း လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ဆုံမိစုမိရင် အတင်းကလေး တော့ ချလိုက်ရမှ ဆိုသလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ဆရာမ သိထားသင့်တဲ့အချက်က လူတွေကို ရှောင်နေလို့ မရပါဘူးတဲ့။ လူတွေဆိုတာ ရှောင်နေရင်လည်း ကွယ်ရာမှာ အတင်းကို ကြိဖန်ပြောကြသေးတာပါပဲတဲ့။ အထူးသဖြင့် လူတွေကို ဦးဆောင်ချင်တဲ့သူဟာ လူတွေကြားမှာ နေရာမှာပါပဲတဲ့။ ကျွန်မက လူတွေကို ဦးမဆောင်ချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ နေချင်ပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနောင်ကြီးက လူဆိုတာ ကိုယ်က

မရွေးချယ်ပေမယ့် လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ့်လက်ထဲကို ရောက် လာတတ်တယ်။ အဲဒီလိုရောက်လာရင် လူတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်က မတင်ဝင်းကို ထက်မြက်တယ်။ ရိုးသား တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ ရင့်ကျက်စေချင်တာကြောင့် တကူးတက လာပြီး စကားပြောတာပါပဲ။

အဲသလို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်မ အလွန် ကံကောင်းပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မ နားနေခန်းမှာ အချိန်ကြာကြာ နေတော့တာပါပဲ။

အခြေခံမှာ ဆရာမလုပ်ခဲ့တဲ့ ပညာသင်နှစ် ၂ နှစ်အတွက် ကျွန်မ သိပ်ပြီးကျေနပ်ပါတယ်။ ကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့သာ ဆရာလောက် မတတ်သေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဆရာစာတတ် တယ်၊ စေတနာထားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်စွမ်းရှိကြ ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ တပည့်များနဲ့ ကျွန်မတော့ သိပ်ကို ဟန်ကျခဲ့ ပါတယ်။

ထိပ်ကလူကြီးချင်း ကွဲကြပြီကြပြီ မနေတတ်လို့ ကျောင်း အလုပ်များကို ဝင်ဝင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် နှစ်ဘက်စလုံးက ငြူတူတာတို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ခေါင်းငုံ့ခံပြီး နေခဲ့ရတဲ့အချိန်မှာ သိပ်ပူလောင်တာ ပါပဲ။ နှစ်ဘက်စလုံးက ကိုယ့်ဆရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုး။ ဒါတွေ ဟာလည်း ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာကို ဆောင်ရမယ်၊ ရှောင်ရမယ်ဆိုတာ သိနားလည်ခွင့် ပေးလိုက်တဲ့ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မက ကျွန်မနဲ့အတူ သိပ်စိတ်ညစ်နေကြတဲ့သူတွေထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ကို ဖြေတဲ့နည်းတစ်နည်း ကိုယ်ပိုင်ရှိပါတယ်။

အဲဒီနည်းကတော့ ဘယ်လောက်မည်းတဲ့ တိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေနားကွပ်
တော့ ရှိတတ်တယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ထားတဲ့နည်း ဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီနည်းကိုတော့ ကျွန်မရဲ့နောင်ကြီးဆရာက အဲသလို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး
စိတ်ကို ဖြေတဲ့နည်းက မကောင်းဘူး။ လက်တွေ့ဆန်ဆန် စိတ်ကို
ဆောက်တည်လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့နည်းက အသာရသွားပါတယ်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ ပညာသင်ဆု ရသွားတာကိုး။ တချို့ကဆိုရင်
အဲဒီနေ့မှာ မျက်နှာတွေမည်းပြီး ကျွန်မကို စကား မပြောနိုင်လောက်
အောင် ဖြစ်သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ
ဆံရင်တောင်မှ မနာနိုင်လောက်အောင် စိတ်က လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်
သွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံခြားပညာသင်ဘဝမှာလည်း ပညာရေးသက်သက်တင်
မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေးအရလည်း ပညာတွေရခဲ့ပါတယ်။ အခုချိန်
မှာ ပြန်တွေးတော့ သံဝေဂတွေတောင်မှ ရလာပါသေးတယ်။
ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်သူများ၊ ဟန်ချက်ညီအောင် မထိန်းတတ်
သူများ၊ ရိုးလွန်းတော့ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်သွားသူများ၊ လုပ်ပိုစီ
ခွင့်ကို အလှူသုံးစား လုပ်သွားသူများ အားလုံး အားလုံးဟာ ဘဝမှာ
မအောင်မြင်နဲ့ စာတ်သိမ်းသွားရတာ အခုအချိန်မှာ သိနိုင်ခဲ့
ပါပြီ။

ဆယ်စုနှစ် တစ်နှစ် ကုန်ကာနီးမှာ ကျွန်မ အဆင့်မြင့်စို့
ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဆင့်မြင့်ပညာဆိုတာ ပညာတတ်ကြီးတွေ

သိပ်ပေါတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ သုံးတဲ့နည်းတွေက သိပ်ပြီး သိပ်ပွေ့
ပါတယ်။ ငယ်သေးတော့လည်း အတွေးရော အလုပ်ပါ ဟန်ချက်မညီ
သေးတဲ့ ကျွန်မအဖို့ အိသွားအောင် ခံရပါတယ်။

အဲသလိုဆိုလို့ ကျွန်မက သိပ်မှန်တာပါပဲ။ သူများတွေက
မမှန်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သူများက
မကောင်းကြံစည်တယ်၊ မကောင်းတာလုပ်တယ်လို့ဆိုရင်တောင်မှ
အဲသလို ကြံရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်မှုနဲ့ မကင်းဘူးဆိုတာ
သတိထားသင့်တယ်လို့ ဆရာတော်ဦးစောတိက ဟောကြားတဲ့တရား
ထဲမှာ ပါပါတယ်။ အဲဒီအချက်ဟာ သိပ်မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ စတင်
ခဏ အိသွားရတာဟာ ညှိယူရင်ရတယ်လို့ မသိခဲ့လို့ပါပဲ။ ကိုယ်
လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်သာ မှန်တယ်လို့ ထင်ခဲ့လို့ပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့
အလုပ်ကို သူများက လက်ခံလာအောင် ကိုယ်မတင်ပြတတ်ခဲ့တ
ကိုယ့် ချို့ယွင်းချက်ကြောင့်ပါပဲ။

ဆိုစီယက်ကို လွတ်လိုက်တုန်းကလည်း ဟဲ့ သွားဟဲ့၊ သွားပ
ဆိုလို့သာ ပညာသင် ရွေးချယ်ပြီးစီးကြောင်းဆိုတဲ့ စာရပြီး နှစ်
အတွင်း ထွက်သွားရတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကောင်မှန်းမသိတာ
အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ လူတော်တော်များများက
ကိုယ့်ကို ကွန်မြူနစ်မလို့ ထင်ပြီး ကိုယ်ပြောပုံဆိုပုံကလည်း ဟ
မကျလို့ နေမှာပေါ့။ (Aggressive) ဆိုတဲ့ တံဆိပ်ကပ်တာခံရတ
တာပါပဲ။ ဘယ်နေရာမှာမဆို ကိုယ်က အမှန်ပြောရင်တောင်
သူကိုက အကဲဆတ်တာပါ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတော့ အစွမ်းပြသခွင့်
ပိတ် ပိတ်သွားတော့တာပါပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင်

နောက်ပြီးတော့ ကလျာဏမိတ္တကောင်းနဲ့လည်း တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာ ကျွန်မဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ဆရာမလို့ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့ပါတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ ညှိမယူတတ်တာပါပဲ။ ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ အမည်ကို မှတ်မိအောင် ကြိုးစားတယ်။ အတန်းထဲမှာ ထိုင်တာတောင်မှ မတ်မတ်ထိုင်ရတယ်။ အချိန်နောက်ကျရင် ဆူတယ်။ ငေးနေရင် စာမေးတယ်။ သိပ်ကို တွန်းခဲ့တဲ့ ဆရာမပါပဲ။

အဲဒီလို နာမည်ကြီးနေတဲ့ ကျွန်မကို မဟာ ပညာရေးတန်းမှာ ပို့ချဖို့ ရွေးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီးက ဆရာကြီး ဦးထွန်းကြွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်အားနဲ့ စေတနာကိုယုံပုံပေါ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက လူ ၁၂ ယောက်သာ ရှိတဲ့ အတန်းမှာ သင်ခန်းစာရဲ့တစ်ပိုင်းကို ကျွန်မ ပို့ချမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ကြေငြာကတည်းက ကျွန်မကို ချီးကျူးပြောဆိုပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အတန်းသားတွေ အတန်းသူတွေထဲမှာ ကျွန်မကို မမြင်ဖူးကြသော်လည်း ဆိုးတယ်လို့ ကြားဖူးကြတဲ့သူတွေ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒုက္ခပဲ။ အဲဒီဆရာမ အစည်းအဝေးခန်းကိုလာရင် (သူတို့ စာသင်ခန်းကို ဖြတ်ရတယ်လေ) ပြကြစမ်းပါလို့ ပြောကြတဲ့သူတွေတောင် ရှိပါတယ်တဲ့။

ကျွန်မ အတန်းဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ အတန်းယူရမယ့် အချိန်ကို စပြီး ညှိကြပါတယ်။ ညှိကတည်းက သင်တန်းသူတစ်ယောက်က သူဟာ မနက်ကိုးနာရီအရောက် ကျောင်းကို မလာနိုင်ပါဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက သုဝဏ္ဏကလာရလို့ ဝေးပါ

ကြီးပွားသူ ထူးချွန်သူတို့နှင့် အလုပ်

တယ်တဲ့။ ညှိယူလေ့မရှိတဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီစကားကို ကြားရတော့ အတော် ကသိကအောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကိုယ်တိုင် ရောက်နိုင်တယ်ဆိုရင် လာရမှာပဲ လို့တော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးတာပါ။

အဲဒီနေ့မှာ ဆရာကြီး ဦးထွန်းကြွယ်နဲ့ ပြန်တွေ့တော့ ကျွန်မက ဆရာကြီးနဲ့ဆိုရင် တူမလောက်အရွယ်ဆိုတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးလေသံနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေကလည်း ခပ်ကြောကြောနဲ့ အချိန်ကို သူတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးရတာနဲ့ ဘာနဲ့လို့ ငြူငြူစုစု ပြောမိပါတယ်။ ခပ်မှိုင့်မှိုင့်နေတတ်တဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ ပြီးလာပြီး ကလေးဆိုတစ်ယောက်ကို ချောမော့တဲ့ လေသံနဲ့ ဒီမှာ ဆရာမကြီးရဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝါသနာက စာသင်ဖို့ဝါသနာ၊ စေတနာက တတ်အောင် သင်ဖို့ စေတနာ၊ ဒါပဲမဟုတ်လား။ ရိုးရိုးသင်လို့ မရရင် ချောသင့်ကြတာပေါ့ဗျာတဲ့။

ကျွန်မဟာ အစောပိုင်းက ဆရာကြီးကိုကြည့်နေတာ မျက်နှာ ခပ်ပုပ်ပုပ်နဲ့ ကြည့်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီး ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရင်း ထောင်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားလိုက်တော့ ဟုတ်ပါကတတ်အောင်သင်ဖို့က ပမာနပဲ။ ရိုးရိုးသင်လို့ မရရင် ချောသင့်မှာပဲလို့ သဘောပေါက်မိသွားပါတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာကလည်း အဲဒီလို သဘောပေါက်မိတဲ့အခါမှာ ပြီးသွားမှာပါပဲ။

အဲဒီလို ကလျာဏမိတ္တတစ်ယောက်ရဲ့ အချိန်အခါနဲ့ လေ့လာညှိတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝကို အဆုံးစွန်လောက် ရောက်အောင် ပြောင်းသွားစေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ်တစ်နှစ်လို့

စာသင်အပြီးမှာ မဟာပညာရေးတန်းက သင်တန်းသူသင်တန်းသားတွေက ပြောပါတယ်။ ဆရာမက ဆိုးတယ်လို့ နာမည်ကြီးပေမယ့် မဆိုးပါဘူးတဲ့။ ကျွန်မက ဆိုးပါတယ်။ ဒီအတန်းကိုသင်မှ ပြောင်းသွားတာပါလို့ ပြောပြလိုက်ရပါတယ်။ ကလျာဏမိတ္တဆိုတာ အဲသလို အကောင်းဘက်ကိုရောက်အောင် ပို့ပို့ပေးတတ်တာ အလုပ်ခွင်ရဲ့ ပထမ ဆယ်စုနှစ်မှာရော၊ ဒုတိယ ဆယ်စုနှစ်မှာပါ အမှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ပါတယ်။

၁၉၈၅-၁၉၉၅ အထိဟာ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ခွင် တတိယ ဆယ်စုနှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခိုက် အဆိုအပြောတွေကတော့ အဲဒီ တတိယဆယ်စုနှစ် ရောက်တဲ့အခါမှာ အနှစ်တောင်ကျနေပါပြီ။ ဒုတိယ ဆယ်စုနှစ်အဆုံးမှာ ကျွန်မ စာစပြီး ရေးဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးတယ်ဆိုတော့ စာဖတ်ရပါတယ်။ စာဖတ်တော့ စာတတ်လာတာပါပဲ။ စာသင်တဲ့သူ စာတတ်လာတာဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ အကြောင်းရင်းခံတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်ခွင်မှာ ဘာကိုမျှော်မှန်းတာလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ဆိုတာ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ သိထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် တင်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ကလျာဏမိတ္တများကြောင့် ကျွန်မ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို တွင်ကျယ်အောင် အောင်မြင်အောင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက် သင့်တယ် ဘယ်လို သဘောထားကိုထားသင့်တယ်ဆိုတာ ပိုရှင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရာထူးတက်တာ မတက်တာအတွက်လည်း စိတ်မဆင်းရဲပါဘူး။ သတိကြီးစွာထားတာက ကိုယ့် အသိပညာတက်ဖို့ အရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စာတွေကို ပိုတတ်ရုံနဲ့ပြီးရောလားဆိုတော့

လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့် ချို့ယွင်းချက်များ အမှားများ မပြည့်ပုံများကိုပါ သိလာမှ ပိုပြီး ပြည့်စုံနိုင်တာပေါ့။

ပိုကောင်းသွားတာက ဘုရား တရားဘက်ကို အရွယ်အလျောက် လိုက်စားလာတဲ့အခါမှာ မိမိရဲ့အမှားအမှန်ကို ဆန်းစစ်တဲ့အခါ တိုင်းတာနိုင်တဲ့ စံကို ရလာခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ စာတွေထဲမှာ ဆရာတော် ဦးဇောတိကရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေ အကြောင်း ပါပါနေတာကို တွေ့ကြရတာပါပဲ။

အခုဆိုရင် တတိယ ၁၀ စုနှစ်ကို တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လွန်လာခဲ့ပါပြီ။ အမှားတွေ ထပ်ပြီး မကျူးလွန်ဘူးလား ကျူးလွန်တာပေါ့လှပဲလေ။ ဒါပေမယ့် သတိထားတတ်ပါပြီ။ ကိုယ်ဘာလုပ်ချင် သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပါပြီ။ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေ ကိုရော ရောနှောပြီး မလုပ်ရဘူးလား၊ လုပ်ရပါတယ်။ လူတွေနေတဲ့ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နေတာပဲ လုပ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်

လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ရဲ့ သဘောကို သိပြီးမှတော့ အဲဒီအလုပ်ကို ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကို ရှင်းရှင်းထားနိုင်မှ တန်ကာကျပါတယ်။ အဲဒီတော့ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်နေတာ ပျက်မသွားအောင် မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကိုလည်း အေးအေးသက်သာ လုပ်ပေးလိုက်ရတာပါပဲ။

ဒီအကြောင်းကို ရေးမိတာက အလုပ်သိပ်လုပ်ချင်ပြီး ဘာလုပ်ချင်မှန်း မသိ၊ သိပြန်တော့လည်း လုပ်မရတာကြောင့် စိတ်ညစ်၊ ဒီကြားထဲမှာ မလုပ်ချင်တာကိုပါ ထည့်လုပ်နေရတဲ့ လူငယ်တွေကို

ရွှေပြည်အေးတရားဟောချင်လို့ ရေးတာပါပဲ။ ရွှေပြည်အေးဆိုလို့
 လက်လျှော့ထားရမယ့်တရား မဟုတ်ပါဘူး။ တိုတိုပြောရရင်
 လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို သိအောင်လုပ်၊ ဟန်ချက်ညီအောင်
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆောက်တည်ပြီး စိုက်လိုက်မတ်တတ်လုပ်၊ အဲဒီနည်း
 ဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

၁၀။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပါနဲ့

နေ့စဉ်နာလေ့ရှိတဲ့ ဆရာတော်ဦးစောတိကရဲ့ တရားခွေတစ်ခွေထဲမှာ
 ပါတဲ့ အချက်တစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိပါတယ်။ တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့
 ရတဲ့ အရာဟူသမျှဟာ တကယ်တော့ ဈေးမကြီးပါဘူးဆိုတဲ့ သဘော
 ပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အလုပ်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေတဲ့သူ ဖြစ်တော့
 အလုပ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး လုပ်တတ်တဲ့ သူများကို သတိရလိုက်
 ပါတယ်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း လုပ်သက်နှစ် ၃၃ နှစ်တောင်
 ကျော်လာပြီဆိုတော့ အမျိုးစုံပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ရယ်စရာတောင်
 ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တကယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို မလုပ်ဘဲ
 (တော်ရုံတန်ရုံလုပ်ပြီး) တကယ်မလုပ်ရမှာတွေကို ကြိုးစားပန်းစား
 လုပ်နေကြတဲ့သူတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ အခြေအနေက
 အမျိုးမျိုး၊ ဘဝကလည်း မျိုးစုံဆိုတော့ အပြစ်တင်ရမှာလည်း
 ခပ်ခက်ခက်ပါပဲ။

အပြစ်တင်ရမှာ မခက်ဘဲ အပြစ်တင်သင့်တဲ့လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က ပြောဖူးပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျုပ်တို့ပညာနဲ့တန်အောင် မချီးမြှင့်ရင် ပညာစွမ်းကို အကုန်မထုတ်နိုင်ဘူး။ ပေးထားတဲ့ငွေကြေး ပေးထားတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ညီရုံလောက်ပဲ လုပ်မယ်တဲ့။ အဲဒီလို တန်ဖိုးကိုသတ်မှတ်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတော့ သူဟာ အခုအချိန်မှာဆိုရင် တန်ဖိုးအတော်နည်းမှာပဲ။ ဈေးချိုတဲ့သူ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တန်ဖိုးအသတ်မှတ်ခံတာကိုး။ အများလည်း အဲသလို အခြေအနေကြားထဲက အလုပ်ကို မလျှော့ဘဲ လုပ်နေပါလျက်နဲ့ သူက အလုပ်ကို လျှော့လုပ်မယ်ဆိုတော့ သူက အောက်ကို ဆင်းတာပါပဲ။

သူ့ထက်ဆိုးတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ တစ်သက်လုံး မြန်မာပြည်မှာနေ မြန်မာပြည်မှာကြီးလာပြီးမှ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ပညာသင် တစ်ခဏ သွားလို့ရလာတဲ့ ပညာကို ဒီမှာ အသုံးချလို့မရအောင် သူ့ပညာက မြင့်မားပါတယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားကို ပြန်သွားတာပါပဲ။ သူဟာ အမြစ်မစွဲတဲ့အပင်လို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒုက္ခနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပဲလို့ ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်လိုသလိုတော့ ဖြစ်မလာပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းသွားရမှာပါပဲ။ တကယ်တော့ မိမိဟာ တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်ဘူး။ လူဖြစ်တယ်။ လူဆိုတာ မိမိကိုယ်နဲ့သာ နိုင်စက်ပြီး စီးပွားရှာရမှာ၊ အလုပ်လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထောက်ထားစရာ ညာတာစရာ ကျေးဇူးဆပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ မိမိရနိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်း ငွေကြေးပမာဏကိုသာ

ကြည့်ပြီး အစဉ်အလာတွေ ကျေးဇူးတရားတွေ စတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တန်ဖိုးတွေကို မေ့ထားရင် တစ်ချိန်မှာ စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲပြီး ထောက်ရာတည်ရာ မှီရာ မဲ့သွားနိုင်ပါတယ်။

ရှားပါးပေမယ့် ရှိနေတာကြောင့် သိလိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းလည်း ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ကျောင်းနေစဉ်က သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ ဆရာမ တစ်ယောက် ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အနေအထားနဲ့ ကျွန်မဆီကို အလည်လာပါတယ်။ သူဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို သင်တန်းတစ်ခုသွားတက်ခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မြန်မာနိုင်ငံသား ပညာတော်သင်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ကြတဲ့ အခါမှာ လက်ထပ်ဖြစ်ပါတယ်။ သားသမီး ပွားစီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မဟာဝိဇ္ဇာရလာတဲ့ ခင်ပွန်းက အလုပ်ဝင်မလုပ်ပါဘူးတဲ့။ အဲဒီအချိန်က ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို သူမကြိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်က အလုပ်ခွင်မှာ အုပ်ချုပ်စီမံနေတဲ့သူတွေကို သူ့လောက်မတတ်လို့ သူ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး အလုပ်မဝင်ပါဘူးတဲ့။ အလုပ်မလုပ်ဘဲ သူ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ နယူးစိရိစ်တို့ တိုင်းမိတို့လို စာအုပ်တွေ၊ တခြားစာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး သူ မကျေနပ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆဲနေတာပါပဲတဲ့။ ကျွန်မဟာ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့သူ ဆရာမကို ကြည့်ပြီး သနားခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိပါတယ်။ သူကတော့ သူ့ခင်ပွန်းကို စိတ်ပျက်နေတာလား၊ အပြစ်ပဲမမြင်တာလား၊ မတင်ရက်တာလား တော့ မသိပါဘူး။ သူဟာ စီးပွားရေးကိစ္စကိုရော သားသမီးများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကိုရော ဆောင်ရွက်နေရလို့ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲတဲ့။

အဲဒါ သက်သာတဲ့အလုပ်ရှိရင် ပြောင်းချင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မ ကတော့ စံတွေလွဲနေတဲ့ လင်ကိုရလို့ စံတွေမှားနေတဲ့ မယားဖြစ်သွား ရသူ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းထပ်ပြီး ဖြစ်ရပါတယ်။

အခုပြောတာဟာ စံလွဲပြီး မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်နေကြတဲ့ သူတွေအကြောင်း နိဒါန်းလောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူ့ဘဝမှာမှ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် နေသွားလို့ မရပါဘူး။ ဟန်ချက် ညီအောင် ထိန်းရတဲ့ အဖြစ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။

လူ့လောကမှာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အခြေအနေ ဆိုတာကို ရနိုင်ဖို့ မလွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်တာပါ။ လူတွေအချင်းချင်းလည်း မတူနိုင်ပါဘူး။ အချိန်အခါ အခြေအနေချင်း လည်း မတူနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အခြေအနေ ဆိုတာ မပြောနဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်ဆိုတာတောင်မှ မဖြစ်နိုင် ပါဘူး။ လိုက်လျောညီထွေရှိတဲ့ အခြေအနေကိုတော့ မိမိရဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ မိမိရဲ့ပညာဉာဏ်၊ မိမိရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်းတို့နဲ့ ကြီးစား တည်ဆောက်နိုင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာကတော့ မိမိရဲ့ကိုင်းညွတ်မှု မိမိရဲ့ ဦးတည်ချက်၊ မိမိရဲ့စံဟာ ဘာလဲဆိုတာကို မိမိဘာသာ သိနားလည်အောင် သတိနဲ့ ဆင်ခြင်လိုက်ရင် မိမိနဲ့ မိမိရဲ့စံဟာ လွဲမှားနေ မနေ၊ မိမိမှာ ဦးတည်ချက်ပျောက်နေ မနေကို သိနိုင်ပါတယ်။

အခုပြောတဲ့ ပညာရှင်များဟာ မိမိတို့ဟာ ပညာကို ဘယ်လို အပန်းတကြီး ရှာခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို မေ့နေတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို အပန်းတကြီး ရှာထားတဲ့ ပညာဟာ ငွေကြေးနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ရာထူးဂုဏ်သိန်နဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ရနိုင်တယ်လို့ သူထင်ရင် သူပညာ

ရှာစဉ်ကတည်းက အနှစ်ပါတဲ့ စံ၊ အနှစ်ပါတဲ့ ဦးတည်ချက်နဲ့ လွဲနေလို့ပါပဲ။

ကျုပ်တို့ကိုပေးတဲ့ ငွေတို့ အခွင့်အရေးတို့နဲ့ ညီမျှတဲ့ အလုပ် လောက်ကိုပဲ လုပ်မယ်လို့ ပြောတဲ့ ပညာရှင်ကို ကျွန်မ ထပ်တွေ့ပါ သေးတယ်။ အခြေအနေကြီးမြင့်နေပါပြီ။ အဲဒီအခါမှာလည်း တချို့ သော အလုပ်တွေဟာ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ဆိုရင် လုပ်စရာမလိုတဲ့ အတွက် အဲဒီလို အလုပ်မျိုးကို သူ မလုပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြန်ပါ တယ်။ သူဟာ ဘဝမှာ ကန့်လန့်တိုက်ပြီးနေဖို့ ကန့်လန့်များ မွေး လာသလား မသိပါဘူး။ လူ့လောကမှာ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ အရာတစ်ခု ကို ရနိုင်ဖို့ မနှစ်သက်တဲ့အရာများစွာကို တွဲဖက် လက်ခံရတတ်တယ် ဆိုတာ မသိနိုင်လောက်အောင် အတ္တမာန ကြီးမားနေသူပါပဲ။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူတွေဟာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိဖို့ မလွယ် ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကိုယ်တိုင်မှ စိတ်ချမ်းသာတဲ့သူ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အမြဲလိုလို အလိုမပြည့်တဲ့သူဟာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပါပြီ။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ စံလည်း တိတိကျကျမရှိ၊ ဦးတည်ချက် လည်း ပီပီပြင်ပြင် မရှိတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မကရော လောကကို မကျေမနပ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးလား၊ သူတော် ကောင်းကြီးလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ လောကကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကံကောင်းထောက်မစွာ သူတော် ကောင်းများရဲ့ အဆုံးအမကို မပြတ် နာခံခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဖြေသာပါတယ်။ သူတော်ကောင်း မဟုတ်တဲ့အတွက် ငယ်စဉ်က

ဖြစ်တဲ့ ဥပက တက္ကသိုလ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတောင်မှ မြတ်စွာဘုရားဟာ ဝိရိယ အရင်းတည်ပြီး တွေ့အောင် ကြိုးစားတော်မူခဲ့ပါတယ်။

အချို့သော မသိကြသေးတဲ့လူငယ်များကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောပြလိုပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူပြီးတဲ့နောက်မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးကိုချွတ်ဖို့ မိဂဒါဝုန်တောကို ကြွတော်မူရပါတယ်။ အဲသလိုကြွတော်မူတဲ့အခါမှာ တန်ခိုးတော်နဲ့ ဈာန်ယုံပြီး ကောင်းကင်ယံက ကြွတော်မူနိုင်ပါလျက် ခြေလျင်ကြွတော် မူခဲ့ပါတယ်။ အဲသလိုကြွမှ ဥပကနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ကြုံမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။

တွေ့ကြုံတဲ့အချိန်မှာလည်း ဥပကကိုချွတ်ဖို့ အချိန်က မကျသေး ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဥပကက အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ မြတ်စွာ ဘုရားကို သတိထားမိပါတယ်။ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူဆိုရင်လည်း ဘယ်သူလဲ စတဲ့ အတွေးတွေလောက်ပဲ ဥပကရဲ့ စိတ်မှာ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ကြသေးတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဥပကက မြတ်စွာဘုရားကို အသင် ဘယ်သူလဲလို့ မေးခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ငါသည် ဇီန (အောင်နိုင်သူ) ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေတော်မူပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဥပက တက္ကသိုလ်က ဪ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုပဲ ပေးခဲ့ပြီး လမ်းခွဲသွားခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဆာပါ (ဆာဝါလို့ မြန်မာများကခေါ်ကြပါ တယ်)နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆာပါရဲ့ အငြိုငြင် အငြူစုကိုခံရပြီး သူ့ဘာသာသူ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာကို စဉ်းစားတော့ ဇီန ဆိုတဲ့ သူဟာ ငါ ကိုးကွယ်လို့ရနိုင်တဲ့သူပဲလို့

အားတက်သွားပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ငါ့မှာ ကိုးကွယ်စရာ ဇီန ဆိုတဲ့သူရှိပါတယ်လို့ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရှာဖွေကာ သာဝက အဖြစ်ကို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားဟာ အဲသလို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရအောင် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ အားထုတ်တော်မူခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သတ္တဝါများကို ချေချွတ်ဖို့ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရပါသေးတယ်ဆိုတာ သတိရလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် ငါက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်ဟာ ပညာရှင်လို့ အများက သတ်မှတ်ခြင်းခံရတဲ့နေရာ ကို ရောက်လာတာဟာလည်း အဲသလို ရောက်နိုင်ဖို့ အခြေအနေ အထိ တွန်းပို့ခဲ့ကြတဲ့ မိဘဆရာသမားများရဲ့ ကျေးဇူးများကို အခြေတည်ပြီးမှ ရောက်လာတာဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သတိရလိုက်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ မိမိကို အဆင့်မြင့်ပညာတွေ သင်ပေး ခဲ့တဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပက ဆရာသမားများရဲ့ ကျေးဇူးကို ထပ်ပြီး ဆောင်းကာ ဦးညွှတ်သင့်ပါတယ်။ မိမိဘက်ကလည်း အားထုတ် သင့်သလောက် အားထုတ်ခဲ့ရတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အားထုတ်ကတည်းက ကိုယ်လိုချင်တာ ဘာလဲ ငွေကြေးလား၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်လား၊ ပညာလား ဆိုတာကို သေသေချာချာ စဉ်းစား ခဲ့ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ငွေကြေးကိုလိုတာဆိုရင်လည်း ပညာရှင်ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ငွေက ရှာတတ်ဖို့ ပွားအောင်လုပ်တတ်ဖို့ လိုအပ်တာ လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပညာရအောင် ကြိုးကုတ်နေရတာက ပင်ပန်း ပါသေးတယ်။

နောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တကယ်တော်တဲ့ တတ်တဲ့သူတွေ ဆိုတာ ရာထူး ဂုဏ်သိန်ကို ကြောက်တတ်ပါတယ်။ ကျော်စောခြင်းမှာ မသာယာတတ်ကြပါဘူး။ သူတို့လိုချင်တာက သူတို့ရဲ့ပညာကို တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်ခွင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပညာကို တိုင်းတာတာ ရာထူးနဲ့ ငွေနဲ့ဆိုရင် ပညာဟာ အတော် ဈေးပေါနေ တော့မှာပါပဲ။

ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိပါသေးတယ်။ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဟာ သူတတ်သမျှ အသုံးမချနိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်းနေရင် နည်းနည်း ကလေးပဲ အားထုတ်ပြီး နည်းနည်းကလေးပဲ အလုပ်လုပ်ရင် သူ့ပညာ တွေဟာ လျော့သွား ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ပညာရွှေအိုး လူမခိုး ဆိုတာကတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါကလည်း သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူပေးတဲ့ ဥပမာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ လောကီပညာတွေကတော့ တတ်အောင် သင်ထား ရတာကိုး။ အဲဒီလို တတ်အောင် သင်ထားရတဲ့ ပညာများဟာ မသုံးဘဲ ပစ်ထားလိုက်ရင် အညှိတက်သွားမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အညှိ ဆိုတာ ဘယ်လိုအညှိပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာရင် တက်နေတဲ့ပစ္စည်းကို စားသွားတတ်ပါတယ်။ သံကို သံဖျက် သံချေးတက် ဆိုသလို ပစ်ထားလိုက်ရင် ပြုန်းသွားတတ်တဲ့အရာများ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီး အခုအချိန်မှာ ပညာရပ်များရဲ့ တိုးတက်မှုဟာ မြန်ဆန်ပါတယ်။ ကိုယ်တတ်ပြီးသားကို ကျွမ်းနေရုံမကဘဲ နောက်ထပ် တိုးတက်နေတဲ့ အကြောင်းအရာများကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကြည့်နေ လေ့လာသုံးနေမှသာ မိမိဟာ ပညာရှင်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို

ထိန်းထားနိုင်မယ် ဖြစ်ပါတယ်။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ပညာတွေကို သိပ်ပြီး အိပ်နေရာက ထလာရင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကို တစ်ရေးတည်း အိပ်မိသွားတဲ့ ရစ်ဗန်ဝင်းကလို မိမိပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်ပြတ်သွား မှာ စိုးရပါတယ်။

အခုတစ်ပတ် ကျွန်မ တင်ပြဆွေးနွေးမိတဲ့ အလုပ်အကြောင်းက လူငယ်လူရွယ်တွေ ပညာရှာတဲ့အခါမှာ ပညာရှာပြီးလို့ အတန်ငယ် အဆင့်မြင့်လာပြီလို့ ဆိုတဲ့အခါမှာ တင်ပြခဲ့တဲ့အထဲမှာပါတဲ့ ပညာရှင် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စလို မိမိပညာကို မိမိတန်ဖိုးဖြတ်မိပြီး တန်ဖိုးကျသွားမှာစိုးလို့ သတိပေးချင်တာနဲ့ ရေးမိတာဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တမ်း ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမာတဲ့သူတွေဆိုတာ မာန်မာန ချထားတတ်ပါတယ်။ အခွင့်အရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် မတောင့်တ တတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရလာမယ့် တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်သော အရာများထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဉာဏ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မြင့်မားမှု အသုံးဝင်နိုင်မှု အစရှိတဲ့ အချက်များ ကိုသာ လိုလားပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မြင့်မားမှုတို့ဟာ တစ်ခါရပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ခါ ထပ်မံ ဖြည့်စွက်ဖို့ မလိုအပ်ဘဲ ပြည့်သွားတတ်တဲ့အရာများ မဟုတ်ကြပါဘူး။ အစဉ်တစိုက် ဝါယမစိုက်ထုတ်ပြီး ကြိုးပမ်းနေမှသာ ပြည့်စုံကြမယ့် အရာများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ မတတ်သာလို့ စားဝတ် နေရေးအတွက် သင့်တင့်သော အဖိုးစားနားနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတာ ကိုတော့ သဘောထားမှန်မှန်နဲ့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ လုပ်ပါ။

ရရှိတဲ့ ငွေကြေးပမာဏနဲ့မတန်အောင် ပေးအပ်လိုက်ရမယ့် အကျင့်သိက္ခာ လူ့တန်ဖိုးများကို တွက်ဆပါ။ ဒါက အခုခေတ်မှာ ခေတ်စားနေကြတဲ့ အလုပ်တွေထဲက တချို့သော အလုပ်များဟာ ငွေကြေးပမာဏနဲ့ သီလကို လဲလှယ်ရတာတွေရှိလို့ သတိပေးတာပါ။

အချို့သော အလုပ်များကတော့ ငွေကြေးပမာဏအရ နည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားမှုကတော့ မိမိကိုယ်ကို ဆောက်တည်တတ်လေလေ တိုးတက်လေလေဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ စကားကို ဝေလည်မနေဘဲ တညီတညွှံ့ပြောရရင် ပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြရတဲ့သူများကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပညာအရာမှာ ရရှိတဲ့ ဘွဲ့နဲ့တွက်ဆရင် အင်မတန် မြင့်မားပေမယ့် အစွမ်းအစကို အကုန်ထုတ်ပြီး မသုံးဘူးဆိုတဲ့ ပညာရှင်မျိုးထက် မိမိတတ်သမျှ ပညာကို တစ်ဆင့်ဖြန့်ဝေပေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လူငယ်ဆရာ ဆရာမကလေးတွေက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိဉာဏ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ပိုပြီး အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ ပိုပြီး တိုးတက်နိုင်တဲ့ အလားအလာရှိပါတယ်။

ပညာသင်ပေးတဲ့ကိစ္စဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စဖြစ်လို့ တိုးတက်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆုတ်ယုတ်တယ်လို့ ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ချက်ချင်းကြည့်လို့ မသိသာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပညာကို အကုန်မသုံးတဲ့

သမားများအကြောင်းကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ လူများရဲ့ ရုပ်ပိုင်းကို ကုသပြုပြင်ပေးရတာကိုး။ လိုချင်သလောက် မရလို့ ပညာကို အကုန်သုံးပြီး ကြိုးစားပမ်းစား ကုသပေးဘူး။ ဒါမှမဟုတ် လိုချင်သလောက်ရအောင်တောင်းပြီးရမှသာ ကုသပေးမယ်ဆိုရင် အဲဒီသမားဟာ အတော်တန်ဖိုးနည်းတဲ့ သမားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမားဟာ အသက်ကို ကယ်ရတဲ့ သူကိုး။ အသက်ကို လိုချင်တဲ့ငွေကြေး မရလို့ မကယ်ဘူးဆိုရင် ဒီသမားကို သားသတ်သမားလို့ ခေါ်ရမယ့် အနေထားပါပဲ။

ဒီလိုရေးရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်ပြီး ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုတလောမှာ ပညာရှင်တွေဟာ မြင့်မြင့်မားမားတတ်ထားတဲ့ ပညာများကို အားမနာ ပါးမနာဘဲ မိမိရဲ့အလုပ်ကို မိမိဘာသာ တန်ဖိုးဖြတ်နေကြတာ ကြားရဖန်များလာလွန်းလို့ ဒီဆောင်းပါးမှာ ထည့်ပြီး ရေးမိတာပါပဲ။

မိမိကိုယ်ကို သန့်စင်သော မြင့်မားသော တန်ဖိုးရှိသောသူ ဖြစ်စေချင်ရင် ရလာမယ့်ရလားကို အရင်မတွေးပါနဲ့။ မိမိရဲ့စွမ်းအားကို မြင့်မားသထက် မြင့်မားအောင် ဘယ်လိုအားထုတ်မလဲ။ မိမိလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို အများက နားလည်လက်ခံလာအောင် ဘယ်လို ကြံဆောင်မလဲဆိုတာကိုသာ အရင်စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာဆိုရင် သက်မဲ့များဆိုရင်တောင်မှ လူအများက မတွေ့တွေ့အောင် ရှာတတ်ကြပါတယ်။ တောထဲမှာသာ ပေါက်တတ်တဲ့ စန္ဒကူးကို လူတွေက တွေ့အောင်ကြိုးစားကြသလို

ဆိုရင် မကြာခဏ ပေါက်ကွဲခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ရပိုင်ခွင့်အတွက် မဟုတ်ဘဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်အတွက်သာ ပေါက်ကွဲခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရပိုင်ခွင့်အတွက်တော့ ဘယ်တုန်းကမှ 'မိသွေ့သွေ့ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာကြောင်း ငယ်ပေါင်းစုတ်ပဲ နဲ့နဲ့သည် စကားများကို ယောင်မှား၍တောင် မဆိုခဲ့ပါဘူး။' အဲဒါကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာကရော သူများပေးမှ ရမှာလား၊ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ထွင်ပြီး မလျှောက်နိုင်ဘူးလားဆိုတဲ့ အချက်ကို စဉ်းစားမိလာပါတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာ ဘာလဲ၊ ကိုယ် တတ်ခဲ့ သိခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီး ဝေငှပို့ချဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီအလုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိတာပါပဲလို့ စဉ်းစားမိလာပါတယ်။

အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ လုပ်ရမယ့်အလုပ် (လုပ်ခွင့်ရှိတဲ့ အလုပ်) ကို လုပ်ရင်း လုပ်သင့်တာကို ရအောင်လုပ်တာ၊ လုပ်ချင် တာကို ရအောင်လုပ်ယူရတာဟာ စိတ်ပူဆာစွာနဲ့ ရလာမယ့်အခွင့် အရေးကို ထိုင်စောင့်နေတာထက် ပိုပြီး တိုးတက်တဲ့သဘောကို ဆောင်ပါတယ်။

လောကမှာ ဘယ်လောက်အောင်မြင်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်း မှုကို အရင်းတည်ပြီးမှ လိုချင်တာကို ရခဲ့ကြတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ဂေါတမနွယ်ဘွား မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ ဖြစ်တော် စဉ်ကို လေ့လာကြည့်ညှိကြည့်လိုက်ပါ။ မြတ်စွာဘုရားဟာ သူတစ်ပါးကို ချေချွတ်ဖို့ ကိုယ်တော်တိုင် ဗျာဒိတ်တော်ပန်း ဆင်မြန်း

ပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာအောင် ပါရမီတော် ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ အလွန်ပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ၊ နိက္ခမပါရမီ၊ ပညာပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ၊ သစ္စာပါရမီ၊ မေတ္တာပါရမီ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ ဥပေက္ခာပါရမီ စတဲ့ ပါရမီတော်ဆယ်ပါးကို အနု၊ အလတ်၊ အရင့်ဆိုပြီး အမျိုးသုံးဆယ် ရအောင် ဖြည့်ဆည်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို အရင်းကြီးကြီးထားပြီး ပါရမီတော်ဆယ်ပါး အပြား သုံးဆယ်ကို ဖြည့်ဆည်းတော်မူခဲ့ပုံကို ဒါနပါရမီတစ်ခုတည်းကို လေ့လာတာနဲ့ ခက်ခဲတာကို သိနိုင်ပါတယ်။ ဒါနပါရမီကို အပြည့်အဝ ဖြည့်နိုင်ဖို့ ဓနပရိစ္စာဂ၊ ပုတ္တဂရိစ္စာဂ၊ ဘရိယပရိစ္စာဂ၊ အင်္ဂပရိစ္စာဂ၊ ဇီဝိတပရိစ္စာဂ ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကိုစွန့်ခြင်း၊ သားကိုစွန့်ခြင်း၊ ဓနိုးမယားကို စွန့်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကိုစွန့်ခြင်းနဲ့ အသက်ကိုစွန့်ခြင်း အစရှိတဲ့ စွန့်ခြင်းကြီးတို့ကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသေးတယ်။

နောက်ဆုံးဘဝကို ရောက်တဲ့အခါမှာတောင်မှ ဒုက္ခရစရိယာ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်ရပါသေးတယ်။ ဒါတွေဟာ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရဲ့ အရင်းအနှီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် မြတ်စွာဘုရားသခင် ဖြစ်တော်မူတဲ့အခါမှာရော သတ္တဝါတွေကို ချေချွတ်ဖို့ကိစ္စမှာ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ချွတ်ထိုက်တဲ့သတ္တဝါများထံကို အရောက်သွားတော်မူခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားချွတ်ရင် ကျွတ်မှာသေချာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အမျိုးအစား များလှပါ တယ်။ အခု ချွတ်လို့မရသေးဘဲ နောက်မှ ချွတ်လို့ရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်

အချို့သော သူတို့မှာ စာအုပ်စာတန်းထဲတွင် ဖတ်ရှုလေ့လာ ရသော ဂန္ထဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ အချို့သောသူတို့ မှာမူ မိမိ၏ ဘဝလမ်းကြောင်းတွင် ဆက်ဆံပေးသူ တွေ့ဖူး ဖြင့်ပူး ကြားဖူးနားဝရှိဖူးသူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုမျှလောက်နည်းပါးသည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စာရေးသူ ခံယူမိသလို ဆွေးနွေးတင်ပြရလျှင် စာဖတ်သူ လူငယ်များအနေဖြင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အသုံးဝင် သော အကြောင်းတို့ကို ထပ်မံတွေးမိတန်ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိသောကြောင့် ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြီးပွားသူများ၏ အလေ့အကျင့်ကောင်းများဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်၌ စတင် ရေးမိပါသည်။ ကြီးပွားရေးတွင် လေးပုဒ် ရေးမိပါသည်။ စာပေလောကမှ စာတစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ထုတ်ဝေတော့မည့် အချိန်တွင် စာရေးသူဖတ်မိသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို အကြောင်းပြုကာ ကြီးပွားသူများ ဆောက်တည်အပ်သော သီလကို ထပ်မံရေးသားပါသည်။

နိဂုံးချုပ်တွင် ဆောင်းပါးများ၏ အကြောင်းကို ထပ်မံ ညွှန်းဆိုရန် မလိုအပ်တော့ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူ လူငယ်များအား ကြီးပွားသူ ဆောင်းပါးစုနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုမျှလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးကြောင်း မိမိတို့ဘာသာ သတိကြီးစွာထား၍ လေ့လာရန်လိုသေးကြောင်း ကိုသာ ပြောလိုပါသည်။

ထူးချွန်သူများ၏ အမှုအကျင့်များမှာလည်း ကြီးပွား ရေးတွင် ရေးဖြစ်သော ဆောင်းပါးများဖြစ်ရာ စာရေးသူ၏

ခံယူချက်အတိုင်းပင် လေ့လာထားသမျှကို မိမိတို့၏ ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်၍ သုံးသပ်နိုင်ရန် တင်ပြထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာပေလောကမှ စာအုပ်ထုတ်မည့်အချိန်သို့ရောက်မှ ထူးချွန်သူများ၏ ဝိရိယအမည်ရှိ ဆောင်းပါးကို အပြီးရေးဖြစ် ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးများမှာလည်း အထက်ကတင်ပြခဲ့ သော ဆောင်းပါးများကို ရေးဖြစ်သည်နည်းဖြင့် ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိမိတို့၏ ဉာဏ်ဖြင့် ချင့်ချိန်ကာ အသုံးချစေလိုသောနည်းလမ်းများကို တင်ပြ ဆွေးနွေးထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးချည်း ၁၀ ပုဒ် ရှိပါသည်။ မြဝတီဂျာနယ်တွင် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးများကို ယခုထက်တိုင် ဆက်လက်ရေးသားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်သည် ကံကို ညွှန်းဆိုသော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်။ ကံသည် ဘဝတွင် အရေးအပါဆုံးသော အား ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးရပါက ဆုံးတော့မည် မထင်ပါ။

စာရေးသူသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါး တိုင်းတွင် ဦးတည်ချက်ကို ထိမိစွာ ဖော်ပြနိုင်သည်ဟု ယူဆ သော ခေါင်းစဉ်များကိုလည်း မူလကတည်းက ပေးထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးများနှင့် ပတ်သက်၍ လက်တွေ့ ဘဝတွင် အမှန်တကယ် အသုံးဝင်ကြောင်း စာရေးသူတစ်ဦး ထံမှ စာရေးသား ပြောဆိုသည်ကို လက်ခံရရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်တွင် အထူးအလေးထား၍ ပြောဆိုလိုသော အချက် နှစ်ချက် ရှိပါသည်။ ပထမအချက်မှာ ကလျာဏမိတ္တ၏ အရေးပါမှု ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် စာကြည့်တိုက် မရှိသေးသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စာပေလောကစာအုပ်ဆိုင် (ရေနံချောင်း)ကို အမှီပြုကာ ကြီးပြင်းလာရပါသည်။ ထိုစာပေ လောက စာအုပ်ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်သော သူတို့သည် ထိုစဉ် ကတည်းက စာရေးသူ၏ ကလျာဏမိတ္တများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကလျာဏမိတ္တများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် အရှိန်အဟုန်နှင့် အကျိုး ပေးချိန်တွင် ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ တိုးတက်လိုသော၊ စေတနာမှန်သော လူငယ်လူရွယ်တို့ အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းတို့ကို တရားသေ လက်ခံခြင်းမပြုဘဲ မိမိတို့၏အတွေး၊ မိမိတို့၏ အတွေးအကြံတို့ဖြင့် စရနယ်ကာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင် ပြီးမှ အသုံးပြုစေလိုသည့်အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို အတန်ငယ် အသုံးပြု၍ ရပါသည်ဟု ဆိုလျှင်ပင် စာရေးသူက အလွန် ဝမ်းမြောက်နေမည် ဖြစ်ပါ သည်။

ဒေါက်တာမတင်ဝင်း (ပညာရေးတက္ကသိုလ်)